

SAGA DE LA TERRA ERRANT

**DESPRÉS DEL
FINAL**

Rafael Pla López

Meliana, 2017

Estava treballant al meu portàtil, llançant freqüentment mirades a la imatge de Sara en la pantalla, quan, com era habitual, la imatge es va dirigir a mi:

- Hola, Rafa – va dir –, tinc bones notícies. O no.
- Dignes, amor – vaig contestar.
- Hem trobat un univers al qual jo visc però estic a soles, perquè tu vas morir en un accident de tràfic. I hem trobat la forma de traslladar-te a ell.
- Magnífic! – vaig exclamar.
- Però hi ha un problema – va advertir.
- Quin problema? – li vaig preguntar.
- Millor te ho expliqués tu – va respondre.

I al costat de la seua imatge va aparèixer la meua, amb el barret i jaqueta negra que portava de vegades en hivern.

Quan Sara va obrir el seu correu va tenir una guitza en veure un missatge amb el remitent de Rafa. Va pensar que seria Spam, però la curiositat li va poder, el va obrir i va llegir el seu contingut:

«Sara, soc jo, Rafa, el Rafa d'un univers paral·lel on tu vas morir i jo vaig sobreviure. M'he traslladat a aquest univers per reunir-me amb tu. Dignes-me lloc i hora per a quedar.»

Va pensar que seria una broma de mal gust, però en comprovar que l'adreça d'origen era la de Rafa va començar a escriure una resposta («A fi de comptes», va pensar, «si efectivament és una broma pesada ningú la llegirà»):

«He estat llegint novel·les de ciència ficció que va deixar el meu company, i estic familiaritzada amb el concepte d'universos paral·lels a través de bifurcacions quàntiques, encara que no entenga molt bé en què consisteixen, però d'això a creure que puguen existir hi ha un abisme. De totes maneres, demà pensava anar a una zona nudista en la platja per a prendre el Sol. Si vol ens podem veure en la cafeteria a les 11 del matí, però haurà d'anar sense res i amb les mans buides. Baix l'indique l'adreça exacta.»

Un poc abans de les 11 estava en la porta de la zona nudista acotada. Me vaig despullar, vaig deixar la roba en una taquilla i me vaig dirigir a la cafeteria entre homes i dones nus prenent el Sol. Entrant en la cafeteria me vaig adonar que estava quasi plena, i vaig entendre que m'havia citat en un lloc públic ple de gent, assegurant-se a més de que no portava cap ferramenta agressiva.

I al prop de la barra la vaig divisar i vaig admirar el seu magnífic cos nu. Me vaig dirigir cap a ella i quan me va veure va obrir els ulls astorada i va venir al meu encontre.

- Eres tu! – va exclamar.
- Clar que soc jo – vaig contestar –, encara que siga el Rafa d'un altre univers.
- Mostra-m la mà dreta estirada – em va ordenar.

Així ho vaig fer, revelant el defecte del meu dit petit doblegat que ella coneixia bé. Aleshores va somriure, es vam abraçar estretament i es vam besar profundament. Després d'una estona me va portar a una taula que estava lliure i vam seure al costat.

- M'has de explicar que és això dels universos paral·lels – em va dir –. Puc assumir que existisquen, però no puc entendre com siga possible traslladar-se entre ells.
- En un futur molt llunyà es trobarà la forma de fer-ho – vaig relatar –, traslladant-se a més a qualsevol moment del passat. I des del futur me van dir que hi havia un univers on una Sara s'havia quedat a soles, i me van donar la possibilitat de que ens reunirem.
- Viatjar en el temps, al passat, vols dir? Però això provocaria paradoxes – va objectar –, com allò del que viatgés al passat i matés al seu avi.
- No hi ha paradoxes si el viatge és a un univers paral·lel – vaig refutar –. A més, el mateix viatge al passat generaria un univers paral·lel mitjançant una bifurcació quàntica. I en l'univers paral·lel, simplement el que hagués matat al seu avi no existiria.
- Me resulta difícil d'assimilar-ho – va qüestionar –, però certament si no ets el meu Rafa ets una còpia perfecta d'ell: tens la seua cara, la seua veu i el seu cos, i fins i tot el seu dit. No sé si estic somniant, però estic disposada a gaudir de la teua companyia.
- I jo de la teua – vaig replicar –. Per a això he vingut.
- S'anem a donar un bany? – me va proposar.

De manera que es vam alçar de la taula, vam sortir de la cafeteria i es vam dirigir cap a l'aigua. Es vam ficar dins d'ella, i es vam amar intensament.

Al cap d'una bona estona vam sortir de l'aigua, es vam dirigir a la sortida de la zona nudista, vam recuperar la nostra roba, es vam vestir i la vaig acompanyar fins al Bora que tenia aparcat al prop. I amb ell me va portar a la seua casa al carrer Zarra en València.

- Podem dinar, i després fer una migdiada junts – em va suggerir.
- Em sembla molt bé – vaig aprovar –. Una migdiada molt llarga.

De manera que vam anar a la cuina. Tenia preparades les coses per fer macarrons, però va afegir més quantitat, els va bullir, i amb la tomata fregida i carn picada els va posar al forn. I mentres ho feia s'anàvem donant besos.

Quan ja estaven quasi fets vaig posar la taula, Sara va traure els macarrons, es vam servir i vam començar a degustar-los mentres véiem el Telediari. Jo esperava amb inquietud les notícies que anaren a donar, però tot semblava anar normalment. Tanmateix, cap al final van anunciar que per al Telediari de la nit s'esperava un anunci del Govern.

Així, quan vam acabar de dinar vaig retirar la taula i vaig posar la vaixela al rentaplats. I agafats de la mà es vam anar al dormitori. Es vam despullar, es vam ficar al llit i vam començar a amar-nos de nou.

Després de vàries hores d'estar besant-nos i acaronant-nos tot el cos, vaig donar una mirada al rellotge despertador que tenia en la tauleta de nit, i li vaig advertir:

- Van a fer el Telediari. Hauríem d'anar a veure-ho i escoltar la comunicació del Govern.
- Bé – va assumir –. I després podem continuar.
- I tant! – vaig concordar.
- Però no cal que ens vestim – va suggerir.
- Clar – vaig aprovar.

De manera que vam anar nus al menjador i vam seure mig abraçats al sofà davant el televisor. Al poc començava el Telediari, i un locutor va començar a llegir el comunicat amb expressió seriosa:

- Se ha detectado una fuerte alteración gravitatoria en el espacio que parece dirigirse velozmente hacia la Tierra, a donde debería llegar mañana a mediodía. No se conoce con seguridad su naturaleza y el alcance de sus efectos, pero se ha ordenado la suspensión de todos los vuelos, y se recomienda que todo el mundo permanezca dentro de sus domicilios.

Quan va finalitzar vaig mirar a Sara, que lògicament tenia una expressió de forta preocupació. Vaig reflexionar breument, i vaig decidir que tenia dret a saber el que ens esperava.

- Es tracta – li vaig explicar – d'una acumulació de matèria obscura, una mena d'asteroide invisible de considerable grandària que quan impacte contra la Terra la destruirà.
- I tu ho sabies – em va dir després d'un moment d'astorament – quan vas decidir venir a aquest univers, encara que això significava condemnar-te a mort.
- Em valia la pena – li vaig contestar – si així tornava a estar amb tu.
- Però el que no entenc – va qüestionar – és perquè la gent del futur t'ha traslladat al dia abans de la catàstrofe, en lloc de fer-ho a uns anys abans, que podíem haver gaudit junts.
- Segons me van explicar – li vaig aclarir –, per a traslladar un cos físic a un altre univers feia falta una potent font d'energia en l'univers de destí, que precisament és el que proporcionava l'acumulació de matèria obscura en apropar-se a la Terra.
- De manera que el que te possibilitava viatjar era també la causa de la teua condemna – es va lamentar –. Bé, podem tornar al llit. Hem d'aprofitar el temps que ens queda.

La vaig besar, i després d'apagar el televisor es vam alçar i es vam dirigir al dormitori. Allí vam reprendre la nostra sessió d'amor.

Ja s'havia fet de nit, però Sara em va dir:

- Se m'ha anat la fam, i no tinc son. Per mi podem continuar tota la nit.

- I tot el matí – vaig afegir.

De manera que vam continuar, explorant diferents formes d'acaronar-nos i gaudir dels nostres cosos, les nostres carícies i els nostres besos. Fins que vam sentir que la casa començava a tremolar.

- Fem-ho de nou – em va requerir -. És la millor forma d'encarar la mort.

De manera que vam entrellaçar una vegada més els nostres cosos, mentres tot tremolava cada vegada més fort, fins que vam veure el sostre ensorrant-se sobre nosaltres. I tot es va fer fosc.

Vam obrir els ulls i es vam trobar a dins d'un bosc. Es vam alçar i vam contemplar els nostres cossos nus.

- Estarem morts? – es va preguntar Sara -. Serà açò una mena de cel?

- Sara – li vaig contestar després d'agafar-la dels muscles –, no veig res de fantasmal en nosaltres. Sembla que ens han traslladat ací amb els nostres cossos físics.

- Bé, aleshores podem continuar – em va proposar.

Vam tornar a tendir-nos sobre l'herba, que vam trobar molt suau, i vam prosseguir fent l'amor.

Al cap d'una estona, Sara es va mig incorporar.

- Ara sí que tinc fam – em va dir.

Vam mirar al nostre voltant. No es veia cap animal perillós. Entre els arbres botaven alguns esquirols, i volaven pardals multicolors. I de les seues branques penjaven diferents fruites, incloses el que semblaven pomes.

- Espere que ara no aparega la serp – es va prevenir.

- No som Adam i Eva – li vaig replicar.

- Serà segur menjar-les? – em va preguntar.

- No crec que qui ens haja salvat la vida ara ens vulga enverinar – li vaig contestar.

De manera que es vam alçar, vam agafar sendes pomes i es vam posar a menjar-se-les, amb gestes de satisfacció en comprovar que estaven molts sabroses.

En finalitzar vam sentir soroll d'aigua, vam caminar en la seua direcció i vam trobar un rierol.

- Molt bé – va exclamar Sara –, així ens podrem rentar.

Amb cura va ficar el peu en l'aigua.

- Està tèbia – va dir.

I tots dos es vam ficar dins del rierol. L'aigua corria suaument, i es vam tornar a abraçar dins d'ella.

- Fins i tot podem fer les nostres necessitats – vaig afegir –. L'aigua se ho emportarà.

Sara va mirar cap a dalt.

- Això és el Sol? – va demanar.

Vaig seguir la seua mirada i vaig veure un astre que brillava rodejat per un halo blavenc. I aleshores vaig caure en que la seua llum tenyia també lleugerament de blau els nostres cossos.

- Si és el nostre Sol està prou canviat – vaig dir –, però sospite que és una altra estrella.

De fet, sospitava de quina estrella es tractava.

Me vaig adonar que seguint la direcció del rierol semblava arribar-se a la fi del bosc. I a més l'estrella, fora qui fora, ja estava apropant-se a l'horitzó en la mateixa direcció.

- Podríem anar cap enllà a veure que hi ha més enllà del bosc – vaig suggerir.

- D'acord – em va contestar –, però caminem dins de l'aigua. És molt agradable.

Efectivament, el fons era sorra suau i l'aigua continuava tèbia. De fet, me vaig adonar que ni dins ni fora de l'aigua teníem ni calor ni fred. La temperatura semblava ser ideal.

De manera que vam anar seguint el curs del rierol agafats de la mà.

Quan vam arribar a la vora del bosc l'estrella refulgent estava ja ponent-se, i estava apareixent una miriada d'estrelles en el cel enfosquit. No reconeixia les constel·lacions, però a més me va cridar l'atenció que entre les estrelles hi havia taques tènues per tot arreu.

Sara va senyalar cap a la dreta.

- Si més no seguim en la Via Làctia – va dir.

I efectivament es veia una cinta lletosa en el cel. Tanmateix, vaig pensar que podia ser qualsevol galàxia espiral dins de la qual ens trobàrem. I mirant cap a l'esquerra vaig veure en el cel un petit objecte brillant. Se'l vaig indicar a Sara.

- Sembla un cigarret – va dir.

I efectivament semblava tenir forma cilíndrica. Aleshores se'm van adonar que des d'ell baixava un estret fill lluminós que semblava anar canviant de color. Seguint el seu recorregut cap abaix vam veure que el raig sortia d'un pal enorme que semblava estar prop del nostre bosc. I des de dalt del pal sortien horitzontalment altres rajos, u dels quals es dirigia al que semblava ser una ciutat que brillava en la llunyania. Aleshores Sara em va cridar l'atenció.

- Mira, allí hi ha un cos rogenc – em va dir –. No serà Mart?

I efectivament, a dalt es veia un petit cercle brillant. Però no era pròpiament rogenc.

- Si et fixes bé – li vaig assenyalar – t'adonaràs que és més bé ataronjat.
- Un planeta taronja? – es va astorar.
- Sospite que es tracta de la Terra – vaig aventurar.
- Aleshores on es trobem nosaltres? – es va preguntar.
- També ho crec sospitar – vaig avançar.

Aleshores vam escoltar una veu darrere nostre:

- Si, esteu en Mart.

Es vam girar i me vaig veure a mi mateix amb barret i jaqueta negres, i al costat altra Sara amb un ponxo verdenc.

- I aleshores com podem respirar? – va qüestionar Sara.
- Esteu a molts milions d'anys en el futur respecte del vostre temps – vaig respondre l'altre Rafa –. Ha hagut temps suficient per fer una completa terraformació de Mart.
- I vosaltres qui sou? – va interrogar Sara.
- Som hologrames projectats per Intel·ligències Artificials que tenen els vostres records d'un altre univers – li vaig explicar –. De fet, ací m'anomenen Iap Rop La.
- I jo las Ar A. Però podeu dir-me Sara igual.
- I si sou d'un altre univers, aleshores què feu ací? – va demanar la Sara que estava al meu costat.
- De fet, sou vosaltres qui esteu al nostre univers – vaig precisar Iap Rop La –. Però de totes maneres, en la nostra forma incorpòria podem traslladar-se fàcilment entre universos.
- Però a nosaltres ens haveu traslladat físicament – vaig subratllar.
- Sí, hem utilitzat l'energia de la matèria obscura en el moment de col·lidir amb la Terra – vaig explicar Iap Rop La –. Però hem necessitat 260 anys per ajustar el procediment per traslladar-vos.
- I durant aquest temps – va afegir las Ar A – hem fet que prepararen l'escenari paradisiac al qual ara us trobeu.
- I perquè no ens haveu deixat en la Terra? – va requerir Sara.
- No haguéreu pogut suportar les baixes temperatures que hi ha allí – vaig indicar Iap Rop La.
- I en Mart no hauria de fer més fred? – es va estranyar Sara.
- Quan van tornar a encendre Zeus – vaig relatar Iap Rop La –, van allunyar la Terra per mantenir la temperatura baixa a la quals els terrícoles hi eren acostumats. Però quan

- van arrossegar Mart darrere de Zeus, abans que el Sol esclatés, el van apropar per assolir una temperatura confortable per a les marcianes.
- Marcianes? I què és Zeus? – va preguntar Sara.
 - Perdona, no recordava que no has llegits les novel·les de Rafa – em vaig excusar lap Rop La.
 - De fet, en el teu univers Rafa va morir abans de poder escriure-les – va especificar las Ar A –. Mira, Zeus era una estrella freda, el que es diu una nana blanca, que en el nostre univers va capturar la Terra i la va arrossegar fora del Sistema Solar. I les marcianes provenen d'antics terrícoles que van romandre al Sistema Solar quan els demés el van abandonar.
 - Quan digueu «marcianes» supose que ho feu perquè esteu utilitzant el femení genèric – va aventurar Sara.
 - De fet, són totes dones – va precisar las Ar A.
 - I com es reproduïxen? – va preguntar Sara.
 - Per clonació – li vaig contestar.
 - I tu com ho saps? – es va astorar Sara.
 - Les meues novel·les de ciència ficció descriuen el futur... bé, realment ara el passat, de l'univers en el qual estem – li vaig explicar.
 - Nosaltres se les vam inspirar des del futur – vaig indicar lap Rop La.
 - Me haureu de donar temps per a que assimile tot això – va afirmar Sara.
 - Altra qüestió – vaig intervenir –: com es va produir la bifurcació i en quin moment? Vull dir, entre l'univers de Sara... d'aquesta Sara – li vaig rodejar els múscles amb el meu braç – i el meu univers. Qui va viatjar al passat a tal efecte?
 - La bifurcació entre aquells dos universos – vaig explicar lap Rop La – no es va produir per cap viatge al passat, sinó per una fluctuació quàntica. Podríem dir que va ser una bifurcació «natural», no induïda per un viatge en el temps, cosa que a més fa difícil precisar el moment exacte en el qual es va produir. Però podem estimar que va tenir lloc cap al final del segle XX, quan encara vivíeu al carrer Zarra.
 - Sí, d'això m'he adonat – vaig subratllar.
 - I abans que en el teu univers un tumor de Sara esdevingués cancerós – vaig continuar lap Rop La –. De fet, probablement la bifurcació es va produir a nivell cel·lular, en no produir-se l'errada en la reproducció cel·lular que va generar l'inici del tumor.
 - Això vol dir – li vaig dir a Sara – que tu eres la Sara de la qual me vaig enamorar, i jo sóc el Rafa del qual te vas enamorar. Quan ho vam fer els nostres universos encara no s'havien bifurcat – ens vam besar.
 - He de dir-vos – vaig prosseguir lap Rop La – que durant milions d'anys hem estat explorant el multivers, i hem trobat universos als quals tots dos vareu sobreviure fins a molt majors, i altre als quals els dos vareu morir relativament joves. Quan vam trobar un univers al qual Sara t'havia sobreviscut va ser quan te vam oferir traslladar-te a ell.
 - Per a viure junts la destrucció de la meua Terra – va recordar Sara –. No podíeu haver-la salvat?
 - Molt difícilment – vaig argüir lap Rop La –. Com us he dit, podem traslladar-nos fàcilment en la nostra forma incorpòria, de fet com un sistema de bits, d'informació. Però altra cosa és produir una transferència de matèria i energia, i de la magnitud necessària per evitar la destrucció de la teua Terra.

- Però en el meu univers, segons me va explicar Sara, bé, las Ar A, sí vàreu impedir que Zeus arrossegara la Terra – vaig qüestionar.
- Sí, però vam necessitar milers d'anys per a preparar-ho – vaig relatar lap Rop La –, i ho vam poder fer perquè hi havia un forat negre prop de Zeus quan aquest va començar el seu viatge per la galàxia: vam projectar un feix de gravitons sobre Zeus per augmentar la seua atracció cap al forat negre i aconseguir que es precipités en ell.
- Vàreu destruir Zeus? – vaig exclamar.
- Era això o l'extinció de la humanitat – va justificar las Ar A -. Recorda que en el teu univers no existia Àlicia Fuster per liderar a la humanitat cap a la seua supervivència.
- I qui és Àlicia Fuster? – va demanar Sara.
- Després te ho explique – li vaig dir.
- Però disposant de temps indefinit – va insistir Sara –, no podíeu haver trobat la forma de salvar la meua Terra?
- Recorda que per a nosaltres la Terra ja havia estat destruïda – vaig indicar lap Rop La -. Viatjant al passat simplement haguérem produït una bifurcació generant altre univers en el qual la Terra no era destruïda per la matèria obscura, un univers més entre els molts en que tampoc era destruïda.
- I al rescatar-nos a nosaltres no haureu produït una bifurcació? – vaig inquirir.
- Tingues en compte que sense la nostra intervenció haguéreu estat destruïts junt amb la Terra – vaig argumentar lap Rop La –, de manera que al arrencar-vos d'aquell univers el canvi produït en ell era insignificant. Segons la dinàmica del multivers, la bifurcació produïda haurà col·lapsat, sense generar dues universos divergents.
- Pense que estic essent injusta – va reconèixer Sara -. El que he de fer és agrair-vos haver-nos salvat.
- De fet, quan tu, Rafa, vas decidir traslladar-te al seu univers encara que això suposés acompanyar-la en la destrucció de la Terra – vaig assenyalar lap Rop La –, vas demostrar que el teu amor per ella era tan profund com el nostre amor etern en el ciberespai.
- I per això vam decidir salvar-vos. I ací podeu viure còmodament – va assenyalar las Ar A -. La temperatura és confortable, l'herba és suau per descansar sobre ella, i totes les fruites que trobareu són comestibles.
- I estan farcides de condromelatina – vaig remarcar lap Rop La.
- De totes maneres la condromelatina no ens farà efecte a la nostra edat – vaig recalcar.
- Però sí podrà substituir al condrosan... bé, al conoindrin sulfat, que prenies per a controlar l'artrosi – vaig precisar lap Rop La.
- I quant de temps podrem viure ací? – va preguntar Sara.
- Tenint en compte la vostra edat i el vostre estat de salut, calculem que vàries dècades. Però a més els vostres records estan essent gravats – vaig afegir lap Rop La –, de manera que quan arribeu a la vostra mort física els integrem amb els nostres, i d'aquesta manera la vostra personalitat sobreviurà. A més, estareu sota vigilància, encara que únicament nosaltres dos tindrem accés a les vostres dades, de manera que si teniu algun problema de salut podrem avisar a la ciutat que haureu vist en la llunyania per a que acudisca un equip sanitari. Acompanyeu-me ara, vull mostrar-vos una cosa.

Els hologrames de lap Rop La i las Ar A es van desplaçar per la bora del bosc fins arribar a un molló de pedra.

- Poseu qualsevol de vosaltres la mà en aquesta cavitat – ens vaig indicar lap Rop La.

Sara ho va fer així, i la part superior del molló es va desplaçar deixant al descobert un teclat i una pantalla.

- Ho hem dissenyat per a que us resultés familiar – vaig comentar lap Rop La –. Amb aquest ordinador es podeu posar en contacte amb nosaltres. És prou amb que envieu un missatge a @plalopez o @Galata36. Ara se n’anem a anar, però abans vull presentar-vos a algú que supose us agradarà conèixer, si més no a tu.

I al seu costat va aparèixer la figura d’una bella dona amb cabell castany i amb un vestit sastre gris.

- Alícia Fuster? – vaig preguntar.

- Ací me diuen lal Iz Fus – em va contestar –. Naturalment, sóc la Intel·ligència Artificial que conté els seus records. Però si voleu podeu dir-me Alícia.

- Ara sí que sent que estic en l’univers descrit en les meues novel·les – li vaig dir.

- I a mi m’apetia conèixer a un Rafa que les va escriure, encara que no hagueres viatjat al passat per a generar aquest univers – va subratllar lal Iz Fus.

- Açò vas fer? – em va preguntar Sara.

- No, qui ho va fer va ser ell – li vaig contestar, assenyalant a lap Rop La.

- Bé, ho va fer el Rafa de qui tinc els seus records – va precisar lap Rop La.

- Una cosa. Les taques tènues que es veuen al cel entre les estrelles són galàxies? – li vaig preguntar.

- Clar – me va respondre lal Iz Fus –. En aquest univers les galàxies de Laniakea estan molt més prop que en el teu temps. De fet, estan en una posició d’equilibri entre les forces repulsives de l’energia obscura i les forces atractives de la gravetat. Tingues en compte que estem milions d’anys després del final de la teua quarta novel·la.

- I què és Laniakea? – va demanar Sara –. Bé, ja me ho explicaràs.

- És el supercúmulo de galàxies en el qual es troba la Via Làctia – li va explicar lal Iz Fus –. De fet, actualment és tot l’univers accessible. La resta de galàxies estan fora de l’univers observable, al haver-se allunyat, arrastrades per l’expansió de l’espai, a velocitats superiors a la de la llum.

- Però no digueu que la velocitat de la llum no es pot superar? – es va estranyar Sara.

- No es pot superar en el desplaçament respecte de l’espai, però sí en el desplaçament del mateix espai – vaig intentar explicar-li.

- Bé, millor deixem-ho estar – es va resignar Sara –. I ah, Alícia, m’alegre de conèixer-te, sigues qui sigues. Ja me ho explicarà Rafa.

- Gràcies, Sara – li va agrair lal Iz Fus –. Com t’imaginaràs, coneixia a la Sara del meu univers. De fet, vam estar juntes en Estambul.

- No me digues! – es va admirar Sara.

- I com t’imaginaràs, la Sara del seu univers sóc jo – va precisar las Ar A –. O si més no sóc la Intel·ligència Artificial que té els seus records. Per cert, va ser lal Iz Fus, o Alícia, si voleu, qui va gestionar la preparació d’aquest lloc per a vosaltres. Nosaltres dos es mantenim ocults, de manera que vam haver de demanar-li a ella que fera les gestions.

- Te ho hem d'agrair, aleshores – va correspondre Sara.
- I què vas dir per a justificar-ho? – vaig preguntar.
- Vaig dir que necessitàvem un lloc per allotjar a ambaixadors de mons llunyans – va explicar lal Iz Fus somrient –. I en certa forma és així: què hi ha més llunyà que un altre univers? I a més tu, Sara, ets l'única supervivent de la humanitat de la teua Terra, de manera que pots considerar-te la seua ambaixadora.
- Aleshores jo seré l'ambaixador consort – vaig ironitzar.
- Bé, i ja posats, voldria presentar-vos a la resta d'habitants del ciberespai – va anunciar lal Iz Fus.

I al seu costat van aparèixer un home i una dona amb aspecte jove i complexió atlètica, ell amb un vestit cenyit del coll als peus de color blau clar i la imatge d'una nana blanca en el seu muscle dret; i ella mostrant tota la seua pell amb una tonalitat olivàcia.

- Hola, jo sóc lad Am Nam – va dir ella –, però com abans me deien Damiana Namatjira-Mahalanobis, podeu dir-me Damiana si això us resulta més còmode.
- I jo sóc laj Jam Cas – va dir ell –. Abans me deien Joan James Castelao-Fuster, i podeu dir-me Joan James. Com us podeu figurar, sóc el fill d'Alícia.
- I, encara que jo tinc dues mares – va afegir lad Am Nam –, sóc també fillastra d'Alícia. laj... Joan James i jo tenim el mateix pare.
- Damián Castelao Fuster – vaig assenyalar, i tots dos van somriure.
- Crec que tu eres la primera persona viva que ens veus junts als cinc habitants del ciberespai – va subratllar laj Jam Cas.
- I és just que així siga – va emfatitzar lad Am Nam –. A fi de comptes, professor Pla, som personatges de les seues novel·les.
- Però existim realment en aquest univers – va precisar lal Iz Fus –. I els nostres personatges van ser inspirats des del futur.
- Ho sabem, mare – va postillar laj Jam Cas –. Com també sabem que aquest univers va ser generat per una bifurcació quan el professor Pla va viatjar al passat per retrobar-se amb Sara, i que ell va presentar als nostres avis possibilitant que tu naixeres i desencadenant els esdeveniments que ens han portat fins ací. A fi de comptes, a més de que lap Rop La en ho va explicar fa un megacicle, tots hem llegit les seues novel·les, fins i tot les que no van ser publicades en el seu univers.
- Tots llevat de jo, per lo vist – va remugar Sara.
- No has tingut ocasió de fer-ho – vaig indicar.
- Però voldria poder llegir-les – va pregar Sara –. Estic farta que parleu de coses que únicament jo desconec. Per cert, què és un megacicle?
- Ací – li vaig explicar – el temps en mesura en cicles, que és el període en el qual Zeus fa el seu recorregut per la galàxia, equivalent a 1078 anys.
- Vingueu – va dir lap Rop La assenyalant el molló que contenia l'ordinador –. He tombat ací tota la informació que contenien els vostres ordinadors en els vostres respectius universos, de manera que podràs trobar fàcilment les novel·les.
- Per a llegir-les hauré de seure davant del molló, suppose – va aventurar Sara.
- No cal – va informar lap Rop La –. En la pantalla teniu la icona d'un programa per projectar hologrames. El podeu utilitzar per projectar el text de les novel·les i llegir-les còmodament tendits sobre l'herba. Això sí, haureu d'estar prop del molló.

- S'haurem d'anar – va anunciar las Ar A –. Però ja sabeu com cridar-nos.

I al Iz Fus va passar la mirada sobre els demés.

- Estava pensant – va dir – que tots vosaltres esteu emparellats, i jo visc sense parella des de fa megaciclos, des de que Damián va morir. Encara que, en certa forma, podria dir que estic casada amb la humanitat. Bé, adéu.

I tots cinc van desaparèixer.

I en girar-me cap a Sara vaig veure llàgrimes en els seus ulls.

- Què et passa, amor? – li vaig demanar.
- Estava pensant en les meues germanes, que van ser destruïdes junt amb la meua Terra – em va contestar.
- Això va passar fa milions d'anys – vaig argüir –.
- Però en la meua vida solament han passat unes hores – va subratllar.
- De totes maneres – vaig afegir – les teues germanes van sobreviure en aquest univers. Encara que, clar, han mort també fa milions d'anys. Com també la meua germana i el nostre fill.
- Hem tingut un fill? – es va astorar.
- I tant. Rubèn el deien – li vaig informar –. Entenc que al teu univers no va arribar a existir.
- Tu vas morir abans que jo pogués quedar-me embarassada – va explicar –. Però vull que me parles del nostre fill.

Havíem estat fent l'amor a la llum de la Terra, i després dormint abraçats sobre l'herba. I ens vam despertar a la llum de Zeus

- Rafa – em va dir Sara –, podíem llegir la teua novel·la. Junts.
- Molt bé – li vaig contestar.

Es vam alçar i vam anar a la bora del bosc junt al molló. Sara va posar la mà en la cavitat, i van aparèixer el teclat i la pantalla. Aleshores vaig obrir el disc dur i picar en la carpeta que posava «tierraerrante».

- Hauriem de començar amb la primera novel·la – li vaig dir –. Mira, és la que posa «captura.pdf».

Anava a picar sobre ella, quan Sara me va interrompre:

- Millor la obrim amb el projector, no?
- Sí, tens raó – vaig concordar.

Aleshores Sara la va arrossegar amb el cursor sobre la icona del projector d'hologrames, i va aparèixer flotant davant nostre la portada del llibre.

Es vam adonar que passant la mà sobre la imatge la podíem desplaçar i fins i tot passar les pàgines. Aleshores la vam arrossegar fins a terra, es vam gitar sobre l'herba mig abraçats i vam començar a llegir-la:

«Cuando Joan Mercader se levantó aquella tarde para dirigirse a su trabajo en el Observatorio de Maspalomas, nada le hacía pensar que la información que recibiría iba a desencadenar unos acontecimientos que cambiarían su mundo para siempre.»

Vam passar els dies alternant entre gaudir del nostre amor, banyar-nos al rierol, menjar fruites, llegir la novel·la i dormir a la llum de la Terra.

Finalment vam arribar al final de la primera novel·la:

«A partir de ahora todos serían terrícolas. Amaban a Alicia Fuster y amaban al planeta Tierra.»

- Ara comprenc perquè Alícia va dir que estava casada amb la humanitat – va dir Sara.

Es vam alçar, i Sara va arrossegar la imatge de la novel·la fins a la pantalla de l'ordinador. Va tornar a posar la mà en la cavitat i el molló es va tancar.

- Podríem passejar pel bosc – em va proposar.
- Molt bé – vaig acceptar.

I agafats de la mà vam anar caminant sota els arbres.

- Mira – em va dir Sara –, aquest arbre té les branques baixes. Podríem trepar per elles.

I sense esperar a la meua resposta va començar a fer-ho. Quan la vaig seguir em va allargar la mà per ajudar-me a pujar.

- Ens vindrà bé fer exercici per a no anquilosar-nos – em va dir.

De fet jo havia continuat fent els meus exercicis de gimnàstica cada matinada, és a dir al sortir Zeus, a sovint acompanyat per Sara, però vaig assentir.

Així vam arribar al lloc on el tronc es bifurcava, sota la copa de l'arbre, i ens vam seure entre les branques bifurcades.

- Ací s'està molt còmode – va proclamar Sara –. Fins i tot podríem quedar-se a dormir.

- I encara que no tenim res de què amagar-se, de fet aquest és un bon amagatall – vaig subratllar.
- De moment podem besar-nos – va proposar Sara.

I així ho vam fer.

A partir d'aquell dia es vam acostumar a pujar a l'arbre per a dormir, encara que per a fer l'amor baixàvem a l'herba per a poder rebolcar-nos lliurement. I de fet, de tant pujar i baixar se'n vam adonar que el nostres músculs s'enfortien.

Mentrestant, havíem anat llegint la segona novel·la, «Encuentro».

En arribar al final, Sara va comentar:

- No tinc clar si Alicia es comporta com l'esposa de la humanitat o com la seua mare. De fet, sembla que al final d'aquesta novel·la declara la majoria d'edat de la humanitat.
- Podríem considerar que s'arriba al comunisme. De fet, en la redacció jugava amb les paraules: al final de «Captura» es produeix una comunió, però al final de «Encuentro» s'assoleix una comunitat.
- Però la comunitat abasta únicament als terrícoles – va assenyalar Sara –, que ja no estan a soles en l'univers. A més, què va passar amb els marcians, o les marcianes?
- Això s'explica en la següent novel·la – li vaig informar.
- Bé, però ja la llegirem un altre dia – va declarar Sara –. Ara anem a divertir-nos una mica.

I ens vam posar a rebolcar-nos sobre l'herba.

Alçant-nos després d'haver estat llegint la tercera novel·la, «Regreso», Sara em va assenyalar cap a la llunyania:

- En aquella ciutat deuen estar les marcianes. O potser els marcians. Potser siga la ciutat dels homes. Què he de creure, el que diu la teua novel·la o el que ens va dir l'altra Sara, que únicament hi han marcianes?
- Han passat milions d'anys des dels esdeveniments que jo descriu – li vaig respondre –. La situació pot haver canviat.
- A més vas dir que es reproduïen per clonació, però – va objectar – segons la teua novel·la són parides.
- Però són genèticament idèntiques – vaig justificar –, de manera que s'ajusten a la definició de clon.
- I no t'apetiria anar a visitar-les? – em va suggerir.

- No em sembla prudent, Sara, allunyar-nos del bosc. Sembla estar prou lluny, i potser pel camí no trobarem fruites per menjar.
- Però allò sembla estar més prop – em va senyalar el pal de dalt del qual sortien els rajos de llum –. Podríem caminar fins allí.
- Sí, el pal sembla estar a uns pocs quilòmetres, encara que les distàncies poden ser enganyoses. Però si vols podem anar passejant – vaig acceptar.

Sara va posar la mà en la cavitat del molló per tancar l'ordinador, i van començar a caminar agafats de la mà.

Al poc se'n vam adonar que l'herba suau a la que s'havíem acostumat havia desaparegut, i estàvem trepitjant un terreny àrid i pedregós.

- Certament tenies raó – va reconèixer Sara –. No és solament la falta d'arbres fruitals, sinó que el terreny no és adient per a caminar descalços.
- Efectivament – vaig concordar –, però si no és molt de tros supose que ho podem suportar.

El pal, certament, semblava estar prou més prop, i per mirar l'esfera que el coronava, i de la que sortien els rajos, havíem d'alçar prou la vista.

- Penses que hi haurà personal dins del pal? – em va preguntar.
- No ho sé – li vaig contestar –. Però en tot cas, no sembla haver personal de seguretat: el cubicle de baix sembla tenir un únic pis, i no es distingixen espitlleres. Probablement funcione automàticament o controlat de forma remota.
- Supose que ací no hi haurà cap amenaça de la que protegir-se – va aventurar Sara.
- Supose, sí – vaig referendar.
- Quina altura penses que tindrà el pal? – va demanar –. Un quilòmetre, com els que descrivies en la primera novel·la, o serà més baix?
- Depèn de la distància a la que hagen d'arribar els rajos – vaig contestar –. Si han d'arribar a 200 quilòmetres, com els de la Terra, haurien de ser més alts, no més baixos.
- Però Mart no és més xicotet que la Terra? – es va estranyar.
- Precisament per això – li vaig explicar –. Al ser més xicotet, la seua curvatura és major, l'horitzó està més prop, i per veure lluny cal estar més alt.

Mentres raonàvem s'havíem anat apropant, i el pal semblava estar ja a uns pocs centenars de metres.

- No em sembla prudent apropar-nos més – li vaig indicar –. Potser tinga algun sistema d'autodefensa.
- Com, si no té espitlleres? – va qüestionar Sara.
- Però els rajos làser que surten de l'esfera poden ser un arma terrible – li vaig recordar.
- Però no havíem quedat en que ací no havia cap amenaça? – va argüir –. De què hauria de defensar-se?
- Probablement de res – vaig coincidir –, però me sembla millor no arriscar-nos. A més, es millor que tornem al nostre bosc abans que Zeus es pose i es faça de nit.

Sara va fer un gest d'acceptació, i vam donar mitja volta.

Estàvem llegint la quarta novel·la, «Laniakea», quan el cel marcià s'havia nuvolat i tot s'havia enfosquit.

- Encara com els hologrames tenen la seua pròpia brillantor – va comentar Sara – i no necessitem llum externa per a llegir.

Però havia començat a ploure, i encara que les gotes d'aigua travessaven els hologrames, ens dificultaven la lectura.

- Ens posem a cobert sota els arbres? – li vaig suggerir.
- Per a què? – em va respondre -. No portem roba que s'ens vaja a mullar, i la pluja està tèbia.
- Tens raó, Sara – vaig reconèixer -. Però no sé si l'aigua pot espatllar l'ordinador. Serà millor que el tanquem
- D'acord – va acceptar Sara.

Se'm vam alçar i em vaig dirigir al molló per tal de posar la mà en la cavitat i tancar-ho.

- Dons ara, a gaudir de la pluja – va proclamar Sara, obrint els braços mentre l'aigua relliscava per la seua pell.

Jo me vaig quedar mirant el seu magnífic cos sota la pluja, fins que la vaig abraçar i ens vam besar prolongadament.

- Et sembla que passem a la vora del bosc? – em va proposar.

Fent un gest d'assentiment la vaig agafar de la mà i vam començar a caminar mentre l'aigua ens recorria tot el cos.

Però la pluja havia anat augmentant d'intensitat.

- Ja m'està fuetejant – es va queixar Sara.
- Anem baix dels arbres? – li vaig proposar.
- Tinc una idea millor – em va respondre -. Mira, ahí està l'entrada del rierol. Podem ficar-nos dins de l'aigua.

Així ho vam fer, i ens vam deixar arrastrar pel rierol cap a dins del bosc mentre la pluja queia sobre els nostres caps.

Mentres tant, Zeus s'havia posat i s'havíem quedat quasi totalment a fosques. Vam sortir de l'aigua i es vam tendir abraçats damunt l'herba sota els arbres.

- Avui no cal que pugem al nostre arbre – va dir Sara.
- Sí, no m'abellix anar cercant-ho en la foscor – vaig concordar.
- És que els núvols tapen la llum de la Terra – va subratllar Sara.

De manera que vam tancar els ulls i ens vam anar quedant endormiscats mentres escoltàvem caure la pluja damunt dels arbres.

De matinada ens vam despertar amb la llum de Zeus. El cel s'havia aclarit, però l'herba encara estava mullada.

Vam agafar unes fruites per desdejunar i es vam dirigir cap al molló per continuar llegint la novel·la.

Estàvem arribant cap al final, i Sara va comentar el que llegia:

- Ara entenc el que deia Alícia sobre Laniakea. Però resulta difícil de creure que hagen pogut moure les galàxies per protegir-se d'amenaques exteriors.
- Però han fet falta molts milions d'anys – vaig assenyalar – fins aconseguir que les galàxies estiguen tan a prop com es veu en el cel.
- I la història de la humanitat sembla haver passat per diferents fases d'agressions exteriors – va subratllar.
- Però en aquest procés, cada vegada, els antics agressors s'han anat convertint en amics, en àmbits cada vegada majors – vaig precisar –, fins arribar a la Confederació Intergalàctica de Laniakea.
- I això és el final del procés? – va preguntar Sara –. Hi altres entitats fora de Laniakea que poden ser amenaçadores.
- Però estan fora del nostre abast – vaig explicar –. La contracció de Laniakea i l'expansió de la resta de l'univers, més enllà de qualsevol possibilitat de comunicació, fa que a efectes pràctiques Laniakea siga actualment tot el nostre univers.
- Doncs si Laniakea és el final del procés, estem vivint ara després del final – va afirmar Sara.
- Així és – vaig confirmar.

S'estàvem banyant al rierol a poqueta nit quan Sara va alçar la vista i va mirar el cercle taronja de la Terra.

- M'agradaria visitar la Terra – va dir –. Creus que serà possible?
- No sé – li vaig contestar –. Hauríem de preguntar-lis als nostres homòlegs al ciberespai.
- Doncs anem a fer-ho – va proposar.

De manera que vam sortir de l'aigua i vam creuar el bosc fins al molló. Sara va dipositar la ma en la cavitat per obrir-ho i va teclejar a l'ordinador cridant a @Galata36.

I de sobre va aparèixer al nostre costat la imatge de las Ar A amb el ponxo verd.

- Hola, jo; hola, Rafa – ens va saludar.
- Hola, Sara – va correspondre Sara –. Volíem demanar-te si seria possible visitar la Terra. He acabat de llegir les novel·les de Rafa i m'agradaria tornar a visitar Estambul. Ho vaig fer jo a soles, me va agradar molt i voldria tornar amb Rafa i veure com està ara.
- En el meu univers – li vaig informar – vaig anar tres vegades amb tu, i altra amb el nostre fill.
- I en el meu – va afegir las Ar A –, és a dir en aquest, vaig anar cinc vegades a Estambul, una amb les meues germanes i quatre amb Rafa, si bé amb Rafas de diferents universos. Bé, no crec que hi haja problema per a que aneu. Periòdicament es fan vols turístics des de Mart a la Terra. Parlaré amb l'al Iz Fus..., amb Alícia, per a que gestione la vostra participació.

I dit i fet, al seu costat va aparèixer la imatge d'Alícia Fuster amb el seu vestit sastre gris.

- Ja he enviat la petició – ens va dir – per a reservar plaça al proper vol a la Terra per als ambaixadors del bosc – va somriure –. Us advertisc que allí fa prou de fred, i no podreu anar així – va tornar a somriure –. Us proporcionaran elastrages per a que us abrigueu.

Aleshores va aparèixer al seu costat laP Rop La amb el barret i la jaqueta negres.

- Però he de fer-vos un advertiment – ens va comminar –. No l'heu de dir a ningú que veniu d'altre universos. No voldria que s'estengués la moda d'un turisme inter-universos: a banda dels problemes de bifurcacions que podria generar en el multivers, requeriria un gran consum d'energia, en els universos d'origen i destí.
- Descuida que no direm res – vaig prometre –. Suppose que es podrem fer passar per marcians o esperanzistes.
- Sí, perquè viatjareu mesclats – va confirmar laP Rop La –. El vol turístic des de Mart fa escala en l'Esperanza – Sara va mirar cap a dalt on es veia el petit cigarret lluent en el cel – per recollir turistes d'allí.
- Bé, quedem així doncs – va concloure Sara.

laS Ar A, l'al Iz Fus i laP Rop La van desaparèixer, i després de tancar el molló ens vam endinsar en el bosc fins a l'arbre dalt del qual dormíem.

Dies després, estàvem enjogassant-se dins del bosc quan van escoltar una nau que s'apropava, de manera que vam finalitzar els nostres jocs i vam anar a la vora del bosc.

La nau va aterrar, o millor dit amartar, al prop del bosc, i d'ella va baixar una escultural dona nua. Es vam dirigir cap a ella, però quan ens va veure, o millor dit quan em va veure, es va quedar esverada.

- Perdoneu – ens va dir en anglés –, no sabia que hi havia un home entre vostés.

Ràpidament va tornar dins de la nau, i al poc va sortir vestint una bata fins als peus i portant dues peces de roba.

- Aquests són els seus elastrages – ens va indicar, i es va dirigir a mi –. Li demanaria a vosté que se'l posés ja. Vosté – es va dirigir a Sara – pot posar-se-ho més tard durant el viatge.

- Jo me ho posaré ahora que el meu company – va replicar Sara.

I així, seguint les seues indicacions, vam descórrer els elastrages, i es vam posar dins d'ells, que s'ajustaven perfectament als nostres cossos, cobrint-nos des del coll als peus inclosos. I la vam seguir dins de la nau.

Allí hi havia altra dona als comandaments de la nau, que portava també una bata, vam suposar que advertida per la seua companya de la meua presència. I després de seure en uns seients que automàticament es van cenyir als nostres cossos vam emprendre el vol.

La dona que ens havia rebut, asseguda al nostre costat, ens va explicar el funcionament dels elastrages, que tenien una sèrie de controls en la cintura.

- Girant aquest dial poden canviar el color de l'elastrage – ens va explicar –. En aquesta posició – ens la va assenyalar – es pot fer transparent, però – es va dirigir a mi – li demane que no ho faça si més no fins arribar a la Terra. Vosté – es va dirigir a Sara – pot fer-lo transparent ja si vol.

- Esperaré a que el meu company ho pugui fer – va respondre Sara.

- I pressionant aquest botó – va continuar – poden activar... ja saben... sensacions tàctils.

Vam manipular els controls, fins que Sara es va posar l'elastrage de color violeta, i jo de color beix.

La nau, que tenia una coberta transparent que ens permetia contemplar el paisatge, s'havia anat apropant a la ciutat, que estava formada per torres de diferents altures envoltades pel que semblaven cintes transportadores, per les quals vam veure de lluny transitar algunes marcianes, la majoria nues.

Però la nau va seguir de llarg fins arribar al que semblava un espaiport, al qual es veia una nau cilíndrica.

- La nau en la que viatgem – ens va explicar la nostra guia – és una magnetonau, que funciona amb l'energia electromagnètica generada pels pals de comunicació. Però ara pujaran en una gravitonau, que manipula la força gravitatòria per al viatge espacial.

Vam baixar i es vam unir a un seguit de dones amb elastrages de diferents colors que es dirigien cap a la nau espacial. Me'n vaig adonar que algunes me miraven amb curiositat, així

com que un grapat d'elles tenien el mateix rostre que la nostra guia, i altres que la nostra pilot.

Sara també s'havia adonat.

- Seran clons, supose – va dir.

Vaig fer un gest d'assentiment.

La porta de la nau espacial es va obrir i va baixar una escala per la qual vam pujar. En la porta ens van donar dues targes amb dos números, que segons el gràfic que figurava indicaven el pis i el número del seient.

En el centre de la nau hi havia una escalera mecànica de caragol en la qual vam pujar. En el primer pis vam veure una mena de compartiments esfèrics, i vam continuar fins arribar al nostre pis. En abandonar l'escalera vam veure que els seients estaven disposats en cercle mirant cap a fora a l'exterior de la nau, que tenia també una coberta transparent (vaig suposar que de lightstrong o un material equivalent).

Quan vam arribar als nostres seients, contigus, vam seure en ells i vam introduir les targes en unes ranures a propòsit. Immediatament els seients ens van envoltar el cos.

Al meu costat va seure una dona amb un elastrage rosa que em va mirar també amb curiositat.

- Pensava que en Mart ja no quedaven homes – em va dir.
- Sí,estic de pas – vaig contestar; vaig estar a punt de contar-li la història de que érem ambaixadors, però vaig preferir no entrar en detalls per si me preguntava de quin lloc ho érem.
- Saps quantes gravetats patirem a l'enlairar-nos? – li va preguntar Sara.
- Això és una gravitonau – li va contestar estranyada -. La gravetat en el seu interior roman constant. Bé, augmentarà lleugerament durant el viatge fins igualar a la de la Terra, per a que s'anem acostumant a ella. És la primera vegada que viatgen a la Terra?
- Podem dir això – vaig asseverar; era cert, si més no, referent a la Terra d'aquell univers.

I efectivament, quan la nau es va enlairar no vam notar res, llevat de veure com s'allunyava la superfície de Mart.

Sabiem que havíem de fer escala en l'Esperança, i per això no es vam estranyar en veure que la nostra nau s'apropava al raig que pujava des del pal prop del nostre bosc i el seguia cap a dalt.

Prompte vam veure que s'apropàvem a la gegantesca nau en òrbita geosincrònica, o millor dit martsincrònica, que girava al voltant de Mart amb un període de translació igual al de rotació de Mart, solament un poc major que el de la Terra, de manera que es trobava sempre damunt del mateix punt de la seua superfície, precisament la posició del pal.

Vam reconèixer la imatge de la novel·la, amb les quatre sitges que giraven al voltant de l'esfera sobre la que impactava el raig... o de la que sortia el raig fins al pal.

Estava esperant veure sortir la mena de desembussador que descrivia en la meua novel·la, però en lloc d'això vam veure sortir d'una sitja que semblava buida una mena de raig fosc que va impactar en la proa de la nostra nau, i aquesta va començar a girar sincronitzada amb la Esperanza mentre s'apropava a la sitja. Vaig suposar que es tractava d'un raig de gravitons l'atracció gravitatòria del qual substituïa a l'atracció magnètica del «desembussador» de milions d'anys abans.

Finalment, la nostra nau es va introduir en la sitja i es va immobilitzar dins d'ella. Sabia que estàvem girant al voltant de l'eix de l'Esperanza, però no sentíem la força centrífuga que ens hauria d'empentar des de l'eix. Vaig suposar que el camp gravitatori generat dins de la nostra nau compensava el seu efecte.

Prompte vam veure un seguit d'esperanzistes, homes i dones, la majoria rosos i amb el que semblaven elastrages de color gris, entrant en la nostra nau. Al poc, alguns d'ells van entrar al nostre pis i es van dirigir a ocupar alguns dels seients que restaven lliures.

Un home ros va seure al costat de Sara, i me vaig adonar que al seu muscle dret portava la imatge de l'Esperanza. Vaig suposar que es tractava de l'uniforme dels esperanzistes.

Ens va saludar.

- M'agrada veure el rostre d'una dona diferent al rostre repetitiu de les marcianes – li va dir a Sara, per a després dirigir-se a mi -. I vosté ha pujat de Mart, però supose que no serà marcià. I tampoc crec que siga esperanzista: un home amb una barba com la seua m'hauria cridat l'atenció. I tampoc he vist mai a ningú amb els cabells blancs. Ni tampoc és de la Terra: allí són calbs. Supose que prové d'un altre planeta.

Vaig fer un gest d'assentiment. A fi de comptes, podia considerar que la Terra del meu univers era un planeta diferent.

- Haurà de ser d'algun planeta d'aquells als que Zeus s'apropa en el seu viatge per la galàxia. Potser de la colònia humana en GiJón.

No vaig dir res, deixant-li que pensés això, que era una bona opció. Vaig pensar si no es podríem presentar com a ambaixadors de GiJón. Se ho hauria de consultar a lap Rop La quan tingués ocasió.

La nostra nau ja estava sortint de la sitja. Quan va estar fora, es va desplaçar paral·lelament al raig allunyant-nos d'ell, i vaig entendre que havíem estat impulsats per la força centrífuga quan va cessar la vinculació gravitònica a l'Esperanza. Però ràpidament la nostra nau es va llançar cap a dalt, deixant l'Esperanza a sota.

I una veu va ressonar en la nau:

- Anem a fer una escala en Deimos, per a recollir a uns GiJonenses que han de viatjar a la Lluna.

I prompte vam veure apropar-se la irregular figura del satèl·lit menor de Mart,

Quan la nau es va disposar sobre la seua superfície, vam veure quatre esferes apropant-se rodant.

- Seran els GiJonenses? – va preguntar Sara.
- Clar – li vaig contestar –. Tenen el mateix aspecte que jo descrivia en la meua novel·la.

Quan l'escala d'accés es va desplegar, els seus esglaons es van plegar convertint-se en una rampa per la qual van pujar els GiJonenses impulsats pels seus peduncles, fins desaparèixer en l'interior de la nau. I vaig comprendre la finalitat dels compartiments esfèrics que havíem vist a la nostra arribada.

La nau es va separar de Deimos i va accelerar cap a la Terra, encara que nosaltres, protegits pel camp gravitatori intern, no vam sentir l'acceleració.

Havíem estat dormitant en els nostres seients quan ens va despertar una veu:

- Anem a fer una escala en la colònia lunar GiJonense.

Vam veure sota nostre la superfície plena de cràters de la Lluna que s'anava apropant. I en un gran cràter detectàrem moviment, que al estar més prop vam veure que eren un gran número d'esferes de diferents grandàries que rodaven amunt i avall.

Qual la nau va allunar, es va desplegar la rampa i per ella van rodar els GiJonenses que venien amb nosaltres. I immediatament la rampa es va replegar i ens vam enlairar.

Prompte vam passar junt a una gran esfera que semblava una Lluna més petita.

- Aquesta és Lluna 2 – va dir la veu –, el gran GiJonense que és el principal centre de comunicacions entre la Terra i la resta de la galàxia.

El vam deixar endarrere i ens vam dirigir fins a la figura ataronjada del planeta Terra.

- Estem arribant a la Terra. Dins de poc aterrem en l'espaiport del Sàhara.

Vam veure la silueta d'Àfrica, amb un mar on abans havia estat el desert del Sàhara, rodejat per extensions de vegetació ataronjada.

Prompte vam veure apropar-se la costa nord del mar del Sàhara, i la nau va descendir sobre un espai lliure de vegetació rodejat d'edificis.

Quan la nau es va dipositar suaument sobre terra, els nostres seients es van replegar alliberant els nostres cossos, de manera que es vam alçar i vam seguir a la resta de passatgers fins a l'escalera de caragol i vam descendir per ella fins a la sortida de la nau.

Al sortir fora vam travessar un arc sobre el qual hi havia un rètol amb ideogrames.

- Suppose que ens donen la benvinguda, en xinés? – va comentar Sara.
- Això sembla – vaig concordar.

Darrere de l'arc hi havia una filera d'artefactes amb persones nues al seu costat.

- Ací sembla que està també de moda la nuesa – vaig comentar.
- Però realment no tenen res que ocultar – va subratllar Sara.

I efectivament me vaig adonar que tenien completament llisos tant els pits, sense ni tan sols mugrons, com l'entreuix.

En apropar-nos a u dels artefactes, la persona al seu costat ens va dir:

- Han de registrar-se com a visitants.

I seguint les seues indicacions vam posar els caps en respectives cavitats i dipositar les mans sobre una superfície lluenta.

- Per anar a Istanbul han d'anar a l'altre extrem de la plaça, cap allí – ens va indicar assenyalant amb la mà.

Vam continuar travessant la plaça. Feia prou de fred, però únicament el sentíem en el rostre i en les mans, per tal com la resta dels cossos els teníem protegits pels elastrages.

La plaça estava plena de gent circulant. Els que havíem baixat de la nau portàvem elastrages de diferents colors, però la majoria dels vianants semblaven anar nus.

I ens vam adonar que, encara que alguns eren totalment llisos, altres tenien un apèndix entre les cames, i altres pits pronunciats i una clivella en l'entreuix. I hi havia fins i tot alguns que tenien tant apèndix com clivella.

- Semblen haver homes, dones i hermafrodites... com els de la teua novel·la – va comentar Sara.
- I uns i altres mostren obertament tot el seu cos – vaig subratllar.
- Suppose que ha arribat l'hora de fer transparents els nostres elastrages – va plantejar Sara.
- D'acord – hi vaig avenir.

I manipulant els controls de la cintura el teixit es va tornar transparent, i me vaig alegrar de tornar a veure sense destorbs el cos de Sara.

- Anant així ens resultarà més fàcil confondre-nos entre els terrícoles – vaig afirmar.
- Seria més fàcil si no fos pels nostres pels – va precisar Sara –, i més encara la teua barba.

Realment la meua barba, que en Mart no havia tingut ocasió de retallar-me, m'arribava quasi al melic. Encara que els cabells de Sara li arribaven quasi a la cintura.

- Sí, hauríem de fer alguna cosa per arreglar-ho – vaig asseverar.
- Ací no crec que hi haja barberies ni perruqueries – va estipular Sara -. Ja veurem què fem quan arribem a Estambul.

Haviem arribat ja a l'altre extrem de la plaça, on hi havia vàries naus (de fet, hi havia naus tot al voltant de la plaça) amb rètols davant d'elles que, afortunadament per a nosaltres, acompanyaven els ideogrames amb mapes. Vam reconèixer la indicació d'Istanbul, i ens vam sumar a la filera que portava a la corresponent nau.

Quan vam arribar a ella, i seguint les indicacions del que aparentment era una dona, també nua, vam dipositar la mà dreta sobre una superfície que tenia un dibuix marcant la seua silueta. I en quan ho vam fer van sortir respectives targes que vam recollir.

Amb les targes en la mà vam entrar en la nau, on els seients formaven fileres. Se'n vam adonar que no hi havia finestretes, però la coberta era totalment transparent, a dalt, als costats i baix dels nostres peus, amb el qual no anàvem a tenir dificultats per a contemplar els terrenys sobre els que volàriem.

Seguint les indicacions dels números marcats en les nostres targes vam trobar els nostres contigus seients, i en quan vam seure i introduir les targes en les respectives ranures ens vam sentir també envoltats per ells.

A Sara li havia correspost un seient a l'extrem d'una filera, però a la meua dreta es va seure altra persona.

Vam esperar una bona estona fins que la nau es va quasi omplir, i finalment es va enlairar i va avançar ràpidament per damunt de la selva taronja que véiem desplaçar-se sota els nostres peus. Aquesta vegada sí sentíem la força inercial provocada per l'acceleració que ens espentava contra els tous seients. Clar que ara no anàvem en una gravitonau, sinó en una magnetonau impulsada per l'energia electromagnètica emesa des dels pals de comunicació.

- La veritat és que esperava veure més neu en la Terra – vaig comentar.
- Fa molt de temps que no visita la Terra, no? – va inquirir la passatgera de la meua dreta; quan me vaig girar me vaig adonar per primera vegada que tenia els prominents pits i la clivella en l'entrecreix propis d'una dona.
- Podríem dir que milions d'anys – vaig respondre, esperant que ho interpretés com una hipèrbole, encara que realment feia molts milions d'anys des de que vaig estar en la

Terra del meu univers, si bé solament havien passat un parell d'anys en la meua línia vital.

- Doncs quan fa més d'un megacicle vam encendre de nou a Zeus i ens vam allunyar d'ella per a mantenir la temperatura baixa – em va explicar –, ho vam fer de manera que la temperatura mitjana estigués una mica per damunt de zero graus, aproximadament 1º, i així vam poder també estalviar l'energia consumida pels megaconvectors que calfaven l'atmosfera: nosaltres podem suportar sense problemes temperatures sota zero, però les plantes necessiten aigua líquida per a créixer; de totes maneres, tingues en compte que estem encara sobrevolant una zona tropical: més al nord en hivern està nevat. Per cert, a mi me diuen Ma No Lao. I a tu?
- Jo sóc Ra Fa, i la meua companya és Sa Ra – vaig contestar.
- Solament dues síl·labes? – es va estranyar.
- Bé, supose que el meu nom complet seria Ra Fa Pla, i el seu Sa Ra Be. Però pots dir-me Ra Fa.
- I a mi pots dir-me Ma.

I sense més es va inclinar cap a mi i es va posar a morrejar-me mentres m'acaronava el pit per damunt del teixit de l'elastrege.

- No m'havia adonat que portaves elastrege – em va dir -. Així no puc acaronar-te la pell. tu a mi me la pots acaronar lliurement.

Després de mirar de reüll a Sara, que somreia irònicament, li vaig acaronar suaument el muscle esquerr.

- M'agradaria que m'acaronares entre les cames – em va sol·licitar.
- Com tu vulgues – li vaig respondre.
- Ho desitge – va insistir.

De manera que em vaig posar a acaronar-li la clivella; i ja posat, li vaig introduir un dit, i me vaig sorprendre quan vaig tocar el fons de la clivella.

- Gràcies – em va dir.

Vaig interpretar que amb això es donava per satisfeta, i vaig retirar la mà.

- Som deu mil milions de persones en la Terra, i necessitem noms de tres síl·labes per a identificar-nos sense repeticions – em va explicar -. Per això, únicament utilitzem noms més curts en la intimitat.

Mentrestant, ja estàvem volant sobre el mar, que suposava que continuava essent la Mediterrània, i prompte vam veure la silueta d'Istanbul i vam divisar el Corn d'Or i l'estret del Bòsfor. Quan la nau es va apropar, Sara em va assenyalar una torre dalt d'un promontori.

- La torre Gàlata – em va dir.

La nau es va apropar a la costa del mar de Màrmara, al sud del Corn d'Or, i a un edifici alt en el que, per la seua ubicació, podria ser l'Ordu, el carrer per on abans passava el tramvia, i ara no sabíem què passaria. Però entre l'Ordu i el mar de Màrmara, on havia estat el barri de Kumkapi, no es veien edificis, sinó únicament vegetació taronja.

Una veu va ressonar dins de la nau:

- Zeus prompte es posarà, de manera que anem a deixar-lis directament en l'hotel, on podran sopar i després descansar. Demà ja podran visitar Istanbul.

La nau va aterrar suaument en la terrassa de l'edifici, i els seients van alliberar els nostres cossos.

Ma No Lao es va acomiadar amb un somriure, i Sara i jo vam baixar de la nau agafats de la mà. Els passatgers es van dirigir al mostrador de recepció situat en la terrassa, però mentres feien cua Sara em va conduir a la vora per contemplar el mar de Màrmara. I vam comprovar que, efectivament, entre l'Ordu i la mar hi havia un bosc taronja.

Quan vam anar al mostrador, ens van indicar que posàrem les mans sobre una superfície lluenta, i ens van entregar una cartolina amb el número de la nostra habitació.

- Ja veig que no porten equipatge. Poden sopar primer en la cafeteria de la terrassa, i després ja baixaran a l'habitació – ens va dir l'individu asexual que ens va atendre darrere del mostrador.

Dins de la cafeteria vam veure que la gent s'apropava a un panel amb diferents figures. Vam anar allí i vam trobar que les figures representaven diferents fruites i el que semblaven salses. Jo vaig escollir poma i taronja, i Sara plàtan i pinya, i vam afegir algunes salses que tenien un aspecte abellidor, encara que no discerníem quina era la seua composició. I després de pressionar un botó verd es va obrir una porta per la qual va sortir una safata amb el nostre sopar, coberts, i gots d'aigua. La vaig agafar i seguint a Sara vam anar a seure en una taula prop d'un finestral.

- No es veu cap gavina – va comentar Sara, i jo vaig recordar l'anècdota de quan al meu univers vam confondre una gavina amb una estàtua mentres desdejunàvem en la cafeteria de la terrassa de l'hotel President en Istanbul, just enfront d'on es trobava ara el nostre hotel i on ara hi havia un bosc.
- Sí, haurem d'anar adonant-se dels canvis que s'han produït – li vaig dir –. I intentar evitar els malentesos. Sembla que a l'utilitzar en la nau el meu nom abreujat la dona que tenia al costat va pensar que volia lligar amb ella.
- De totes maneres – va subratllar Sara –, no sembla que s'ofengués.
- No, certament – vaig concordar –. I, saps?, quan vaig introduir el dit en la seua clivella vaig tocar el seu fons.
- No em digues que vas tocar el seu virgo! – va exclamar Sara –. No la desvirgaries?
- No em va donar la impressió que fos un virgo – vaig aclarir –. Semblava pell sòlida. La clivella no era un conducte a l'interior del seu cos.

- Bé – va reflexionar Sara –, si he entés bé el que dius a la teua darrera novel·la, es reproduïxen per clonació, de manera que és normal que els seus aparells reproductors s'hagen atrofiat.
- Sí, deuen ser vestigis – vaig conjecturar.

Mentres parlàvem es vam acabar el sopar, que vam trobar molt saborós, encara que seguïem sense identificar les salses, a més de que ens copsava el color taronja no ja de les pomes i taronges sinó també dels plàtans i pinyes.

Vam deixar safata i coberts en un dipòsit i vam anar a buscar l'ascensor, comptant amb que la nostra habitació estava quatre pisos més baix. Però vam trobar únicament un pou pel qual la gent baixava levitant.

- Sembla que volen, com en les teues darreres novel·les – va assenyalar Sara.
- Sí – vaig confirmar –, però no crec que nosaltres ho puguem fer.
- Haurem de baixar per l'escalera – va plantejar Sara.

I així ho vam fer.

Quatre pisos més baix, vam cercar i trobar el número de la nostra habitació. Vaig veure en la porta la silueta d'una mà, i dipositant en ella la meua la porta es va obrir i vam entrar en l'habitació.

Vam veure un llit amb un matalàs nu. Vam examinar l'habitació, que tenia uns armaris buits, un terminal informàtic i un servei amb una banyera, i quan vam seure en el matalàs vam comprovant que es deformava adaptant-se als nostres cosos.

- Molt còmode – va comentar Sara –. Però fa fred dins de l'habitació, i no hi ha roba de llit, ni mantes. Ni tampoc aire condicionat.
- Suppose que els terrícoles no el necessiten – vaig aventurar –. Haurem de dormir amb els elastrages posats.
- T'adones que parlem de terrícoles com quelcom alié? – va assenyalar Sara –. Suppose que ja ens considerem marcians.
- En certa forma ho som – vaig concordar –. Encara que uns marcians prou peculiars.
- Sí, probablement som els únics marcians heterosexuales – va precisar Sara.
- Bé, més que heterosexual jo el que sóc és Saràfilo – vaig puntualitzar.

Em va besar.

- Podríem ja intentar resoldre el problema de la longitud de la teua barba i la meua cabellera – va proposar Sara –. Segons el gràfic en la paret sembla haver una mena de tenda en la planta baixa. Potser allí puguem aconseguir unes tisores.
- Bé, baixem a veure.

De manera que vam sortir de la habitació i vam baixar per l'escalera fins a la planta baixa. Allí ens vam dirigir a la tenda, i ens va sorprendre que no hi hagués prestatgeries, sinó únicament una màquina al costat de la qual hi havia un terrícol asexual.

Em vaig dirigir a ell:

- Podríem aconseguir unes tisores?
- No sé què són unes tisores – em va contestar –. Me les podria descriure?
- Bé, consisteixen en dos peces afilades articulades, per a poder tallar coses – vaig contestar mentres en el meu cap es formava una imatge mental d'unues tisores.
- D'acord, crec que puc fabricar-les – va respondre, i es va dirigir a la màquina manipulant uns controls.
- L'advertisc, tanmateix, que no tenim res per a pagar-les – li vaig advertir.

Es va girar i em va mirar amb un gest d'incomprensió, però després va somriure.

- Me pots pagar amb un bes – i mentres ho deia vaig veure com li creixien els pits, es formaven uns mugrons en les seues puntes, i s'obria una clivella entre les seues cames.
- D'acord – vaig assumir, i me vaig apropar per a besar-la (estava pensant ja que era una «ella»). I mentres ho feia, el seu rostre es va convertir en el de Sara.

Quan vam finalitzar, es va girar cap a Sara, i mentres ho feia els seus pits es van aplanar i la seua clivella va desaparèixer, sorgint en el seu lloc una protuberància.

- Si vols podem besar-nos nosaltres també – li va dir –, però no puc reproduir la seua barba. Nosaltres som barbamecs.
- No importa – va acceptar Sara, i es van abraçar i besar.

Mentres ho feien, la màquina va ronronejar, i vaig veure que s'obria una porta i sortia una safata amb unes tisores fetes d'un material desconegut.

Havien finalitzat l'abraçada, i es va dirigir de nou a mi:

- Pot recollir les tisores.

De manera que les vaig agafar, i amb elles vam sortir de la «tenda», es vam dirigir a l'escalera i vam començar a pujar-la.

- Suppose que la màquina era una mena d'impresora tridimensional – vaig comentar.
- Per cert – va inquirir Sara –, em vaig confondre, o quan la vas besar es va convertir en una còpia meua?
- Així és – vaig confirmar –. Semblen ser metamorfos. I telèpates. Suppose que serà el resultat de milions d'anys d'evolució. I d'enginyeria genètica. Sembla que perceben d'alguna manera la imatge del que l'agrada al seu interlocutor i ho reproduïxen. Naturalment, en el meu cas va reproduir la teua imatge.
- I en el meu cas la teua – va afegir Sara somrient –, encara que no va poder reproduir la teua barba. Per cert que quan m'abraçava la seua protuberància es va posar dins del meu cos, deformant l'elastrege. Però jo no vaig sentir res.

- Clar – vaig assenyalar –. Per a sentir hauries d’haver premut el botó de «sensacions tàctils».

Mentrestant havíem arribat ja a la nostra habitació, i aquesta vegada va ser Sara la que va dipositar la mà sobre la silueta marcada en la porta per a obrir-la.

- Doncs ara l’haurem de prémer – va dir –. Perquè amb el fred que fa no m’atrevisc a llevar-me l’elastrage.

Després de fer l’amor dins dels elastrages, vam anar a la banyera i allí es vam retallar u a l’altre barba i cabells, esperant després poder llançar els pels sobrant per l’embornal. Però quan vam manipular els comandaments de la banyera va sortir un corrent càlid d’un líquid polvoritzat, de manera que es vam llevar els elastrages i es vam rentar la brutícia per tal que s’anés també per l’embornal. I quan vam veure que en finalitzar restàvem secs vam girar els elastrages de l’inrevés i vam repetir el procés amb ells per desfer-se dels residus orgànics dels nostres cossos.

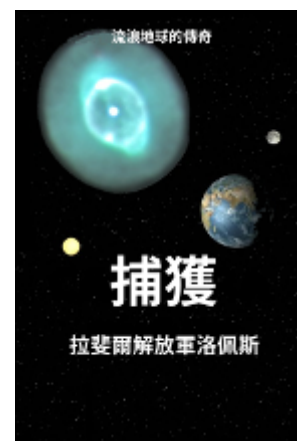
En finalitzar, es vam tornar a posar els elastrages i vam anar al llit nu, on vam dormir agradablement abraçats.

I en despertar de matinada a la llum de Zeus, vaig anar al terminal informàtic per provar a comunicar amb @plalopez, i aquesta vegada vaig veure la meua imatge en la pantalla, amb la jaqueta i barret negres, enlloc d’una projecció hologràfica.

- Hola, jo; hola, amor – vaig saludar des de la pantalla.
- Hola – vaig contestar –. Volíem fer-te una consulta. En el viatge fins a la Terra un home va suposar que veníem de la colònia humana en GiJón, i jo no vaig dir res, encara que li vaig deixar que ho cregués. I després vam pensar si es podríem presentar com ambaixadors de GiJón.
- No veig cap problema – em vaig respondre –. La ficció no es sostindria quan tornarem a arribar prop de GiJón, però per a això falten uns 240 anys, i aleshores vosaltres haureu... passat a millor vida.
- En el ciberespai – vaig reblar.
- I no seria possible – va qüestionar Sara –, en lloc de quedar-nos al ciberespai, clonar-nos com fan els terrícoles?
- Conservarem els vostres genomes a més dels vostres records – vaig explicar des de la pantalla –, de manera que la clonació sempre serà una possibilitat. Una possibilitat que no vam tenir quan els nostres cossos físics van morir al segle XXI d’aquest univers, doncs aleshores no existia la clonació humana. Però per a la clonació hi haurà temps per a decidir-ho. Potser li agafeu gust a la llibertat de moviment al ciberespai.
- Integrats en vosaltres – vaig subratllar.
- Clar – vaig confirmar abans d’acomiar-me des de la pantalla.

- Bé, podríem baixar ja – va proposar Sara -. Podríem començar visitant el Gran Basar, i després anar a veure Santa Sofia, de moment. Segons la teua novel·la, la Mesquita Blava es trobarà més lluny, en Üsküdar.
- Molt bé – vaig concordar.

De manera que vam sortir de l'habitació i vam baixar per l'escalera fins a la planta baixa. Quan anàvem a sortir vam veure el que semblava una llibreria i es vam apropar. I ens vam sorprendre al veure en l'aparador la portada de la meua primera novel·la, amb els rètols en ideogrames xinesos.

- Suppose que estarà en e-book – vaig comentar -. M'agradaria comprovar si la reproducció ha estat fidel, però serà difícil fer-ho si està en xinès.
- Anem de sorpresa en sorpresa – va subratllar Sara.

Es vam dirigir cap a la porta de sortida, però qui vam suposar era un treballador de l'hotel ens va cridar.

- Si volen anar al Gran Basar, poden sortir directament a ell per una porta lateral – ens va dir mentre ens assenyalava la direcció.
- Gràcies – li vaig contestar -. Sí, volíem visitar-ho, encara que no portem res per a comprar.
- Comprar? – ens va interrogar amb un gest d'incomprensió -. Cada visitant pot agafar un objecte del Gran Basar. Un únic objecte.
- Me sembla just – vaig declarar.
- I què passa si algú vol quelcom per a regalar a altres persones? – va demanar Sara.
- El fet que cada visitant pugui agafar un únic objecte – va explicar – fa que els regals del Gran Basar d'Istanbul siguin molt apreciats en tot el món.

Li vam agrair els aclariments amb una inclinació de cap i es vam dirigir cap a la porta lateral que ens havia indicat, comprovant que efectivament portava directament al Gran Basar.

Havia molta gent passejant per ell, la gran majoria nus i principalment asexuals, encara que hi havia també alguns turistes amb elastrages de diferents colors, que vam suposar serien marcianes o esperanzistes.

Però els que atenien en les diferents parades cobrien tots els seus caps amb fezs de color roig amb la mitja lluna blanca de l'antiga bandera de Turquia, i portaven gel·labes transparents encara que profusament decorades.

Vam recórrer els passadissos examinant els objectes en exposició fins arribar a una parada amb arracades, i en apropar-nos Sara va exclamar:

- No pot ser! Són les arracades de Hüsün.

I va assenyalar les arracades en qüestió, en forma de papallona.

- Vol les arracades de Sara? – li va preguntar la persona amb fez i gellaba que hi havia al lloc.
- Com les arracades de Sara? – va replicar Sara –. Són les arracades de Hüsun.
- Ja sé que la història parla d'un personatge que les portava en una obra de ficció que s'ha perdut – va retrucar –. Però fa molts anys que són conegudes com les arracades de Sara, l'únic personatge històric que es coneix que les portava. Les vols?
- I tant! – va declarar Sara.
- Doncs pose la mà dreta sobre aquesta placa.
- Un moment – vaig tallar –. Vull regalar-li les arracades, jo la posaré.

Així ho vaig fer, i le va entregar a Sara les arracades en forma de papallona, que se va posar en les orelles, i vam seguir passejant.

- Entenc que després de milions d'anys s'haja perdut «El museu de la inocència» d'Orhan Pamuk – li vaig dir –. Però no entenc com ha sobreviscut la meua novel·la, i està traduïda al xinès.
- Li haurem de preguntar a lap Rop La quan tinguem ocasió – va suggerir Sara.
- Ara – li vaig plantejar – pots escollir altra cosa que t'agrada, com un collar, o el que vulgues.
- Això no seria just – va replicar Sara –. I jo també vull regalar-te alguna cosa. De manera que escollís quelcom que t'agrada per a tu, i jo posaré la mà en la placa.
- D'acord – vaig assumir.

Vam continuar donant voltes pel Gran Basar, i finalment vaig escollir un fez: me va semblar que seria un bon record d'Istanbul. De manera que Sara me'l va regalar, i me'l vaig posar al cap.

Amb el nostres dos objectes escollits, vam cercar la sortida cap a Ordu, i vam arribar al carrer per on molts anys abans passava el tramvia i que ara limitava amb el bosc taronja que arribava fins al mar de Màrmara.

Ara no hi havia rails, però al llarg de l'Ordu volaven terrícoles a tota velocitat, contemplats amb interès per algunes turistes marcianes.

- És com la teua novel·la – va comentar Sara.
- Clar. Però nosaltres no podem volar, de manera que haurem de caminar – vaig assenyalar.
- De totes maneres, Sultanhamet no està lluny, arribarem prompte passejant – va subratllar Sara.
- Doncs anem – vaig concordar.

De manera que vam anar caminant al llarg de l'Ordu, creuant-nos amb terrícoles tant al nostre costat com per damunt de nosaltres.

Vam constatar que, encara que el Gran Basar havia estat preservat amb el seu aspecte original, els edificis que vorejaven l'Ordu eren notòriament nous, amb formes estilitzades i parets brillants que reflectien la llum de Zeus, i portes a diferents altures per on entraven i sortien terrícoles.

I quan calculàvem que estàvem arribant a Sultanhamet, van trobar en el seu lloc un altre bosc taronja.

- On està Santa Sofia!? – va exclamar Sara.
- Busquen Aya Sofia? – va preguntar un terrícola que estava en l'entrada del bosc -. La van traslladar a Üsküdar, davant d'on estava la Mesquita Blava.
- La van traslladar peça a peça, com van fer el seu dia amb la Mesquita Blava? – vaig demanar.
- No, per a què? – me va contestar -. Van rodejar Aya Sofia i el terreny sobre el que s'alçava amb una bombolla gravitatòria i els van alçar en bloc per traslladar-los a l'altra banda del Bòsfor. Això va ser abans que tornaren a encendre a Zeus. Milions d'anys d'inundacions per les marees provocades per Zeus, que a més van augmentar d'intensitat quan abans d'encendre-la es vam apropar a Zeus, amenaçaven amb un deteriorament irreversible, de manera que vam prendre aqueixa decisió per a evitar-ho.
- Però ara ja no sembla haver inundacions – va comentar Sara assenyalant el bosc.
- No, clar – va confirmar el terrícola -. Quan es vam allunyar de Zeus després d'haver-la encés, la força de les marees va disminuir molt. Però aleshores Aya Sofia ja estava en Üsküdar.
- I com podríem arribar allí? – va demanar Sara.
- Podeu agafar la nau turística – va contestar -. Està cap allà, a la vora del bosc. Però haureu de fer cua després d'agafar torn. Si voleu anar junts us recomane que poseu les mans alhora en la placa.
- Moltes gràcies per la informació – vaig agrair.

Vam mirar cap a Üsküdar, damunt del qual vam divisar el pal de comunicació del que sortien rajos multicolors en diferents direccions. I vam anar cap on ens havia indicat el terrícola.

Prompte vam trobar un panel amb imatges de Santa Sofia i la Mesquita Blava, i vam dipositar simultàniament les mans sobre la placa.

Davant del bosc hi havia marcianes i esperanzistes esperant, amb elastrages de diferents colors. Vam anar a passejar sota els arbres prop de la vora, vam veure prou parelles de terrícoles fent l'amor, i les vam imitar prement els botons dels nostres elastrages per a sensacions tàctils.

Acabàvem de finalitzar quan vam escoltar una veu en les nostres ments:

- És el vostre torn.

I junt a terrícoles, marcianes i esperanzistes es vam dirigir ràpidament cap a la nau que havia aterrat al costat. I en quan van sortir els seus ocupants tothom es va precipitar dins.

Entrant a la nau Sara va cedir el pas a varis terrícoles, amb el qual ens vam separar momentàniament. Me va sorprendre veure que dins no hi havia seients ni agafadors. Però quan tothom va entrar vam quedar tan atapeïts que vaig entendre que no hi havia cap perill de caigudes.

La nau es va enlairar, i quan vaig sentir un cos de dona estrenyent-se contra el meu i li vaig veure el rostre de Sara vaig pensar per un moment que havia aconseguit posar-se al meu costat. Però de seguida me vaig adonar que no tenia cabell, i vaig veure a Sara a uns dos metres abraçada per una versió barbameca meua.

La nau estava ja aterrant junt al pal de comunicacions, al mig de l'explanada entre les cúpules de Santa Sofia i els sis minarets de la Mesquita Blava, i en quan la porta es va obrir tothom vam sortir ràpidament. Sara i jo es vam tornar a reunir i s'agafàrem de la mà.

- Per un moment vaig pensar que eres tu qui m'abraçava, fins que me vaig adonar que no portava barba – em va dir.
- Sí, a mi me va passar igual – li vaig respondre.

I aleshores vam veure que cap a nosaltres es dirigia una terrícola amb pits prominents i tant clivella com apèndix entre les cames.

- Sou Ra Fa Pla i Sa Ra Be? – ens va demanar.
- Nosaltres mateixos – vaig contestar –. Com ens ha reconegut?
- Iaj Jam Dam em va demanar que els acompanyés en Istanbul, i em va dir que tu portaves barba blanca. Pel que fa a tu – es va dirigir a Sara –, encara que hi ha prou terrícoles que porten arracades com les teues, tu clarament no ets terrícola, i les marcianes i esperanzistes no solen portar arracades, perquè no volen fer-se forats en les orelles.
- Doncs tu ets terrícola, no? I no portes forats a les orelles – va assenyalar Sara.
- Me les puc fer fàcilment.

I vam veure com se li van obrir forats a ambdues orelles, encara que de seguida es van tancar.

- Us vaig cercar a l'hotel – va afegir –, però ja havíeu sortit. I no us vaig localitzar fins que vàreu fer la reserva per a la nau turística. Aleshores vaig venir ací a esperar-vos.
- Ets molt amable venint a acompanyar-nos – vaig declarar.
- És un honor acompanyar a l'autor de la saga de la Terra errant, els llibres d'història que tots llegim quan ens clonem per ajudar-nos a recuperar la memòria. I a la seua companya. Per cert, jo sóc Su Bur Bro, però podeu anomenar-me pel meu vell nom, Suzy.
- I a mi pots dir-me Rafa.
- I a mi Sara. Per cert, ens has parlat de Iaj Jan Dam. Jo pensava que en el ciberespai s'havia tornat a separar en Iaj Jam Cas i Iad Am Nam.

- Es tornen a fusionar per fer l'holoamor amb mi, així podem enfilarnos... bé, holoenfilarnos, plenament. Però si vols alleujar-te amb mi i te resulta més còmode, puc tancar-me la clivella.

I vam veure com la seua clivella desapareixia i el seu apèndix es desplaçava al centre del seu entrecreix.

- No cal, Suzy – va contestar Sara –. Ja m'he «alleujat» amb Rafa.
- I si tu, Rafa, vols alleujar-te amb mi – va afegir – puc retraure el meu apèndix.

I aleshores va desaparèixer el seu apèndix i en el seu lloc li va reaparèixer la clivella.

- Gràcies, Suzy, però jo també m'he alleujat amb Sara – vaig respondre.
- He d'advertir-vos una cosa – va indicar Su Bur Bro –. Entenc que al vostre planeta els costums són diferents, però en la Terra quan s'utilitza el nom abreujat s'indica que es vol tenir relacions íntimes.
- Suzy és el teu nom abreujat? – va preguntar Sara.
- No, Suzy és el meu vell nom. El meu nom abreujat seria Su.
- I vols que et diguem Su? – vaig inquirir.
- Millor no, si s'alleugeu únicament entre vosaltres... – ens va dir somrient – Però bé, anem a fer les visites, per on comencem?
- Podríem començar per Santa Sofia – va suggerir Sara.
- D'acord – vam assentir.

I es vam dirigir cap allí.

Quan vam entrar, vam veure de nou la gran gerra a l'entrada i els grans discos negres penjant.

- Torna a estar el forat dels desitjos! – va exclamar Sara.
- Després de megacicles de freccs – va explicar Su Bur Bro –. El lightstrong transparent que recobreix les parets ha estat reparat periòdicament, però el forat dels desitjos ha estat preservat.
- Doncs anem a rodar les mans – va proposar Sara.

I immediatament va posar el polze dret en el forat i va girar completament la mà. I a continuació jo la vaig imitar.

- He desitjat que visquem molts anys feliços junts – va dir quan la vaig mirar interrogativament.
- I jo el mateix – vaig confessar.

Es vam besar davant la somrient mirada de Suzy. I a continuació la vam seguir per la rampa fins al pis superior. Allí vam veure que les parets estaven atapeïdes de pintures.

- Moltes de aquestes pintures estaven baix – va assenyalar Sara; i jo vaig pensar que encara com no va dir que les recordava baix, amb el qual hauria confessat implícitament que havia viatjat en el temps.
- Sí, es van traslladar dalt per protegir-les de les inundacions de Zeus – va narrar Su Bur Bro, afegint dirigint-se a mi – com expliques bé en el teu primer llibre. I quan les inundacions van cessar ja estàvem acostumats a tenir-les dalt.

Vam recórrer els passadissos superiors contemplant les pintures i mirant la nau des de la balustrada, i després de donar tota la volta vam sortir.

- Bé, ara anem a veure la Mesquita Blava – va plantejar Sara.
- La tradició indica cobrir-se es cossos per entrar en la Mesquita – ens va advertir Su Bur Bro –, de manera que hauríeu de suprimir la transparència dels vostres elastrages.
- D'acord – va assumir Sara mentres ella i jo manipulàvem els controls de les nostres cintures, passant a estar ella coberta de violeta i jo de beix –. I tu què faràs?
- Me posaré un holovestit – va contestar Su Bur Bro, i portant-se la mà a una quasi imperceptible cinta en el seu coll va quedar coberta per una holotunica –. Els caps no cal que se'ls cobrim, però a l'entrada ens ofereixen la possibilitat d'agafar un mocador amb la figura d'alguna de les visitants més cèlebres de la Mesquita Blava: Alícia Fuster, Saliha Çelebi i Sara amb les seues germanes.

I efectivament, quan vam arribar a l'entrada vam veure penjats mocadors amb la figura d'Alícia Fuster amb el seu vestit sastre gris, altres amb una dona amb grans ulls negres, mocador al cap i una gavardina beix, i altres amb quatre dones, dues castanyes, altra rosa i altra pèl-roja.

- Jo vaig conèixer a Alícia Fuster i a Saliha Çelebi – va comentar Su Bur Bro –, encara que d'aquesta tinc un record difús del seu rostre; clar que tots sabem que tenia uns gran ulls negres, d'acord amb el teu primer llibre. A Sara, la Sara històrica, no la vaig poder conèixer: ella i el professor Pla van morir abans que jo nasquera... per primera vegada; i en aquell temps no existia la clonació humana. Per cert que hi ha una teoria de que el professor Pla és un avantpassat teu, és a dir, que tu ets descendent de Rubèn, l'únic fill seu conegut, que apareix al final del teu primer llibre.
- Es una teoria interessant – vaig comentar, mentres pensava què hauria fet el meu fill Rubèn al meu univers d'origen quan jo vaig desaparèixer; encara que, clar, d'això havien passat milions d'anys.
- I supose que no és casualitat que tingues una companya que li diuen Sa Ra – va afegir Su Bur Bro.
- No, no és casualitat: jo la vaig cercar – vaig reconèixer; i no estava mentint; de fet, havia botat a un altre univers per a cercar-la; en tot cas, aquesta conversa me reafirmava en la convicció de que Su Bur Bro no havia conegut a lap Rop La i las Ar A.
- Escolliré el mocador amb Sara i les seues germanes – va tallar Sara, i vaig veure unes llàgrimes en els seus ulls, de les quals també Su Bur Bro es va adonar amb estranyesa.
- Aleshores agafa-ho amb la mà esquerra mentres poses la mà dreta en la placa damunt el mocador – li va indicar Su Bur Bro.

Sara així ho va fer, i el mocador es va soltar del seu enganxament. Se'l va lligar damunt del cap, i vam entrar dins de la Mesquita. Vaig pensar que aquesta vegada no s'havíem de descalçar per tal com ja anàvem descalços, encara que Sara i jo portàvem els peus coberts per l'elastrage.

Vam passejar la vista meravellats per les vidrieres i l'enrajolat.

- Està igual que com jo ho recordava – va declarar Sara.
- Sí, està igual que fa un megacicle – va assenyalar Su Bur Bro, i vaig entendre que es referia al temps en que es va publicar la meua saga; però Sara estava pensant en molts milions d'anys abans, quan la Terra girava al voltant del Sol –. Encara que la Mesquita Blava no va patir les inundacions de Zeus, va ser recoberta per dins i per fora per una fina capa de lightstrong transparent per a protegir-la de l'erosió.

Després de recórrer la Mesquita, vam sortir fora. Sara es va llevar el mocador, portant-ho en la mà.

- Espereu un moment i us aconseguiré una bossa – va dir Su Bur Bro.

Va anar a un establiment junt a la Mesquita, i va tornar amb una bossa elàstica que ens va lliurar.

- Ací podeu desar el mocador – va dir –. I també el teu fez, si vols. Les seues corretges són adaptables, de manera que la podeu portar en bandolera o com a motxilla en l'esquena.

Vam deixar dins el mocador i el fez, i em la vaig carregar a l'esquena.

- L'únic que resta de l'Istanbul antic, a més d'Aya Sofia i la Mesquita Blava, és el Gran Basar, la torre Gàlata i la Süleymaniye, la posició elevada de la qual la va preservar de les inundacions de Zeus i que ha estat també protegida per lightstrong transparent – ens va informar Su Bur Bro –. De manera que si voleu podem anar ara a visitar la Süleymaniye, i si no porteu equipatge podeu anar directament des d'allí a l'espaiport del Sàhara.
- Hauríem de passar per l'hotel a recollir unes tisoires – va objectar Sara –. Les necessitarem per continuar tallant-nos el cabell i la barba.
- Si voleu us puc portar a l'hotel amb la meua magnetonau – va proposar Su Bur Bro –, i així no heu d'esperar a la nau turística. Puc dinar allí amb vosaltres, però després m'hauria de tornar a New Chicago a continuar la meua feina.
- D'acord – vam acceptar.

De manera que vam acompanyar a Su Bur Bro a un costat de l'explanada on tenia aparcada la seua magnetonau, i amb ella vam creuar el Bòsfor i aterrar en la terrassa de l'hotel.

Vam entrar en la cafeteria i es vam dirigir al dispensador de menjars, seleccionant cadascú un còctel de fruites i salses, recollint la corresponent safata i anant a una taula a seure per a dinar.

- Sabeu? – ens va comentar Su Bur Bro mentre menjàvem –. Jo tinc una especial volença per la història antiga que es descriu en el teu primer llibre. Tingueu en compte que sóc una de les poques persones vives amb records de quan la Terra girava al voltant del Sol. La generació anterior va morir abans que existira la clonació humana. I molta gent de la meua generació va morir durant l'atac dels GewJähznites i els posteriors suïcidis massius que es descriuen en el teu segon llibre.
- Hi ha una cosa que no entenc – vaig inquirir –. Com és que tots els rètols estan en xinés, i tothom parla en català?
- El que anomeneu xinés és l'estàndard galàctic – va explicar Su Bur Bro –. I no parlem català. Transmetem telepàticament els nostres pensaments i vosaltres els interpreteu en la vostra llengua, en aquest cas en català.
- I interpreteu de la mateixa manera els nostres pensaments quan parlem? – va preguntar Sara.
- Clar – va confirmar Su Bur Bro.
- Aleshores ens podeu llegir la ment? – vaig demanar, preocupat per que els terrícoles esbrinaren els nostres orígens en altres universos.
- Únicament els pensaments superficials que es manifesten al comunicar-se, per exemple parlant – va aclarir Su Bur Bro –. Hi ha normes molt estrictes de protecció de la intimitat.

Ja tranquil·litzat, vam acabar de dinar.

- Bé, jo me vaig a acomiadar de vosaltres – ens va dir Su Bur Bro –. Quan recolliu el que tingueu en l'habitació...
- Les tisoires – va remarcar Sara.
- Això – va continuar Su Bur Bro –. Podeu arribar fàcilment a la Süleymaniye, que està prop de l'hotel. I per anar a l'espaiport us recomanaria que agafàreu una nau com la que us va portar a Üsküdar.
- Vols dir una nau sense seients ni agafadors – vaig recalcar.
- Clar – va confirmar Su Bur Bro –. Anant atapeïts no fan falta. I és molt agradable. Podeu agafar la nau en la plaça davant la Süleymaniye.
- D'acord – va acceptar Sara.
- En aquest cas, us reservaré una plaça per al final de la vesprada – ens va oferir Su Bur Bro –. Però us recomane que al entrar en la nau us lleveu els elastrages: envoltats de cossos terrícoles no tindreu fred. Ells us proporcionaran calor.
- Ho tindrem en compte – vaig convenir.
- Adéu aleshores – es va acomiadar Su Bur Bro.

Es va alçar de la taula, ens va donar respectius besos als llavis i va sortir de la cafeteria cap a la seua magnetonau.

Vam baixar a l'habitació, desàrem les tisoires en la bossa, i amb ella baixàrem a la planta baixa. Es vam acomiadar del personal de l'hotel, vam sortir a l'Ordu, i vam pujar caminant fins a la Süleymaniye.

Des de que vam estar en la Mesquita Blava havíem mantingut els elastrages opacs, de manera que no els vam haver de modificar per entrar en la gran mesquita situada al punt més alt de l'Istanbul vell. Això sí, Sara va traure el mocador de la bossa que jo portava a l'esquena i se'l va posar al cap. I dins de la mesquita vam contemplar el magnífic enrajolat rorenc.

Després d'haver passejat amunt i avall per la nau, vam sortir i es vam dirigir cap a la nau que hi era al mig de la plaça, després d'haver escoltat en les nostres ments una veu avisant-nos.

- Què farem? – li vaig demanar a Sara.
- Si vols ens llevem els elastrages – em va proposar –. La veritat és que tinc curiositat per experimentar el calor emanat pels cossos terrícoles.
- Però millor se'ls llevem dins de la nau – vaig subratllar.
- Sí, ací fora fa massa fred – va concordar.

De manera que vam apropar-se fins a la nau i vam entrar en ella. Estava ja plena de terrícoles, i es fregàvem amb els seus cossos, però encara teníem espai per a maniobrar, de manera que em vaig despenjar la bossa de l'esquena, ens vam llevar els elastrages, els vam desar dins d'ella i me la vaig tornar a penjar com a motxilla a l'esquena.

Aleshores va entrar un munt d'altres terrícoles, que al passar cap a dins van arrossegar a Sara separant-la de mi.

Ja atapeïts, la nau es va enlairar. I vaig veure com li creixien els pits a la terrícola que estava arrambada a mi i li canviava el rostre, de manera que de seguida tenia al costat un cos idèntic al de Sara llevat de la falta de cabell.

- Podem divertir-se durant el viatge – em va proposar.

I vaig sentir com la seua clivella s'obria i s'estenia envoltant-me el penis i cenyint-ho.

- He concentrat terminacions nervioses en els mugrons – em va dir –. M'agradaria que me'ls acaronares.

I així vam passar el temps durant el viatge, sentint el calor que emanava del seu cos, al temps que sentia en l'esquena el calor dels terrícoles que tenia darrere aixafant-me la motxilla.

En arribar a l'espaiport junt a la costa del Sàhara, la nau va aterrar, la porta es va obrir i vam sortir a patolls.

Em vaig reunir amb Sara, i vaig sentir una onada de fred que em recorria el cos. Sara estava tremolant, i ràpidament va treure l'elastre violeta de la meua motxilla i se'l va posar. Jo me vaig llevar de seguida la motxilla i vaig treure i posar-me el meu elastre beix.

- Com te ho has passat? – em va demanar.
- Bé – li vaig contestar –. I tu?
- També – em va respondre.
- T'han...? – li vaig inquirir.
- Sí, clar – em va confirmar –. Però no et preocupis, perquè com saps els terrícoles no ejaculen, de manera que encara que no hagués passat la menopausa no podria quedar-me embarassada. A més, amb aquests metamorfos em dóna la impressió que és un joc, no sexe de veritat. I en tot cas, preferisc fer-ho amb tu.
- I jo amb tu – vaig reblar.
- Això espere – va somriure.

Amb la bossa penjada de nou a la meua esquena, vam creuar la plaça per buscar la gravitonau per a Mart, i es vam trobar amb dos éssers translúcids que semblaven tenir el cos d'un pingüí i el cap d'un manatí.

- Què seran? – es va preguntar Sara.
- Deuen ser GewJähznites – li vaig contestar –. Tenen el mateix aspecte que es descriu al meu segon llibre. No ho recordes?
- Sí, tens raó – va concordar Sara.

I aleshores u dels GewJähznites es va dirigir a nosaltres:

- 看上去並不像地球人。你在哪裡？ – ens va dir.

Li vam fer gestes d'incomprensió.

- A aquest no l'escoltem en català – em va assenyalar Sara.
- Sí, sembla parlar en xinés – li vaig contestar.

I en aquell moment, un terrícola que passava al nostre costat es va dirigir a nosaltres:

- Sembla que no enteneu l'estàndard galàctic. Us ha dit que no sembleu terrícoles, i que d'on sou.
- Doncs per favor, digui-lis que som d'un altre planeta i estem de visita en la Terra – li vaig demanar.
- D'acord – i es va dirigir als GewJähznites –. 他們是來自另一個星球，並參觀地球

Aleshores els GewJähznites ens van fer un gest d'acomiadament amb les seues extremitats i van seguir el seu camí.

- Els GewJähznites no poden transmetre els seus pensaments, ni rebre els nostres – ens va explicar el terrícola –. Aquests dos deuen ser de l'ambaixada GewJähznita, que com sabreu es troba en el fons del mar del Sàhara. I es diu que varen agafar molta volença al

Sàhara quan, llegint la saga de la Terra errant, es van assabentar que va ser un espai aquàtic guanyat a la terra.

- Però si han llegit la saga de la Terra errant hauran llegit el relat de la guerra contra els GewJäznites explicada des de la perspectiva dels terrícoles – va assenyalar Sara.
- Són històries antigues – va respondre el terrícola –. Ara tots hem entés que va ser producte d'un malentés, i els pobles GewJäznita i terrícola som amics. Com tots els pobles de la galàxia.
- I de Laniakea – vaig subratllar.
- Clar – va concordar el terrícola, però ens va mirar amb suspicàcia abans d'acomiar-se.
- T'has adonat com ens ha mirat? – em va comentar Sara quan es va allunyar –. Potser pense que siguem d'una altra galàxia.
- Sí – vaig concordar –, supose que l'haurà estranyat que no coneguem l'estàndard galàctic. I en certa forma, podríem dir que les Vies Làcties dels nostres universos d'origen són altres galàxies.

I vam continuar cap a la gravitonau per tornar a Mart.

Quan vam baixar de la gravitonau en l'espaiport de Mart, vam veure una marciana amb una bata que portava un rètol que deia «AMBASSADORS OF THE SETTLEMENT OF GIJON».

Es vam dirigir cap a ella i ens va saludar en anglés:

- La doctora Alícia Fuster ens va informar que eren un home amb barba blanca i una dona castanya amb arracades en forma de papallona. Benvinguts de tornada a Mart. Jo els portaré al bosc on resideixen.

La vam seguir fins a la seua nau, i dins d'ella em vaig llevar la bossa de l'esquena i vam seure en seients que de nou es van cenyir als nostres cossos.

La nau es va enlairar, i prompte vam deixar endarrere la ciutat, on havíem vist de nou a marcianes desplaçant-se en cintes transportadores, i es vam dirigir cap al nostre bosc.

En apropar-nos a ell vam veure una figura al costat dels arbres, i de més prop vam reconèixer a l'al Iz Fus amb el seu vestit sastre gris.

Vam baixar els tres de la nau i es vam dirigir cap a ella.

- Doctora Fuster, ací porte als ambaixadors de la colònia de Gijón – va anunciar la marciana.
- Moltes gràcies pel servei prestat – va contestar l'al Iz Fus.

La marciana va fer una inclinació de cap i va tornar a la seua nau, que va sortir volant ràpidament cap a la ciutat.

- Veig que has assumit la història de que som de GiJón – li vaig dir a lal Iz Fus.
- Me ho va suggerir lap Rop La – em va contestar -. I he aparegut ací per a donar-li credibilitat a que sigueu dignataris estrangers.

En quan la nau marciana es va perdre de vista van aparèixer lap Rop La i las Ar A.

- Espere que hageu gaudit de la vostra visita a la Terra – em vaig dir.
- Bé, jo ja m'acomiaide – va dir lal Iz Fus -. Us deixe amb ells – va desaparèixer.
- Sí, m'ha encantat tornar a veure Estambul – va contestar Sara -. A banda que hem tingut algunes experiències curioses.
- Ens ha sorprés – vaig indicar – trobar la traducció al xinés de les meues novel·les i assabentar-nos que s'estudien com a llibres d'història.
- Sí – vaig confirmar –, cicles després del seu final vam decidir publicar-les, quan ja no hi havia perill de que generaren una bifurcació en el nostre univers.
- Però – vaig objectar – en tal cas s'hauran adonat dels viatges en el temps i entre universos que s'esmenten en el quart llibre. Aleshores, no entenc perquè havíem d'ocultar el nostre origen en altre univers, encara que ho hem acomplit escrupolosament.
- Vam expurgar – vaig explicar – tota referència a las Ar A i a mi.
- Per al conjunt de la humanitat – va afegir las Ar A –, i per als lectors de la versió publicada dels vostres llibres, els únics habitants del ciberespai són lal Iz Fus i laj Jam Dam: tothom coneixia, clar, el paper jugat per lal Iz Fus en la guerra contra els GewJäznites, i per laj Jam Dam en la guerra de les galàxies.
- Però lal Iz Fus – vaig precisar –, o si voleu Alícia Fuster, apareix com una figura benèvola, en tant que a laj Jam Dam li diuen l'últim guerrer. Després de la guerra contra els GewJäznites es va dissoldre el Cos de Seguretat, romanent únicament la flota de gravitonaus dirigida per Joan James Castelao-Fuster com a defensa contra invasions alienígenes. Però a mesura que la pau s'estenia per la galàxia, aquesta flota va perdre la seua funció militar, i en la pràctica ha acabat acomplint una funció turística. I realment, seria més apropiat anomenar a laj Jam Dam, que com sabeu reuneix les memòries de Joan James i de Damiana, l'últim policia.
- Pensàvem que laj Jam Dam ja s'havia escindit en laj Jam Cas i lad Am Nam – va recordar Sara –, però Suzy..., Su Bur Bro, ens va dir que es fusionaven per a relacionar-se amb ella.
- No solament amb ella – vaig subratllar -. Encara que dins del ciberespai actuen separats, per a relacionar-se amb la resta del món ho fan fusionats, com laj Jam Dam. En la pràctica, com assenyala, actua com a policia de darrer recurs. Naturalment, és inevitable que per fluctuacions estadístiques apareguen conats d'agressivitat, però normalment són neutralitzades per la mateixa comunitat. Solament quan l'agressivitat s'amplia, i desborda la capacitat de resposta de la comunitat, aquesta recorre a l'ajuda de laj Jam Dam. Mireu, vaig a mostrar-vos un holovídeo d'una de les seues últimes actuacions, quan un bàndol de terrícoles va intentar violar a altres terrícoles.

I a la vora del bosc, projectats des del pal de comunicacions, va aparèixer una dotzena de terrícoles, tots ells amb apèndix, que havien rodejat a altres quatre terrícoles, tots ells llisos, amb aparença asexualada. Mentres huit dels agressors, actuant per parelles, immobilitzaven

als quatre assetjats, els altres quatre agressors es posaren davant d'ells enlairant els seus apèndixs.

I de sobte van aparèixer dotze hologrames de la Jam Dam, amb un únic pit prominent sota un vestit cenyit de color blau clar i la imatge d'una nana blanca en el seu muscle dret, els quals es van superposar al dotze agressors immobilitzant-los. Els quatre assetjats es van apartar, i al poc van aparèixer vàries dotzenes de terrícoles que es van fer càrrec dels agressors.

I la projecció va finalitzar.

- Semblava que anaven a fer una violació, però – va demanar Sara – podien fer-ho sense que tingueren clivella? Podien forçar la seua obertura?
- Si els assetjats no l'hagueren generat voluntàriament – va explicar las Ar A –, els violadors, supose que s'haureu adonat que tots ells havien adoptat una forma «masculina», podien haver deformat els cossos de les seues víctimes per introduir els seus apèndixs... però això podria haver-lis produït lesions.
- I què varen fer amb els violadors? – vaig preguntar – Van ser empresonats?
- En la Terra no existeixen presons – vaig aclarir –. Van ser dispersats a llocs allunyats, on per separat pogueren ser controlats per les respectives comunitats.
- I no es produeixen reincidències? – va inquirir Sara.
- Les reincidències aïllades poden ser fàcilment neutralitzades per les comunitats mateixes – ens vaig informar –. I durant el darrer milió d'anys únicament s'ha produït un cas de reincidència recalitrant. Li van anomenar el Depredador. Tenia una forta capacitat de suggestió mental, i en vàries ocasions va formar un bàndol d'agressors després d'haver estat desplaçat a un altre lloc. Però la darrera vegada va formar subreptíciament una xarxa de centenars de seguidors, i quan la va tenir enllestida va prendre el control de la comunitat, reprimint a qui desobeïa les seues ordres. Fins i tot es van produir vàries morts, que van haver de ser clonats prematurament. Fins que la informació va arribar a la Jam Dam, que va haver de generar centenars d'hologrames per a neutralitzar a tots els membres de la seua xarxa.
- I què van fer amb el Depredador? – vaig demanar.
- Li van aplicar la pena màxima – vaig respondre.
- Li van condemnar a mort? – es va astorar Sara.
- No, la pena de mort està exclosa des de l'inici de l'era de Zeus – vaig aclarir –. Va ser traslladat a una illa deserta en mig del Pacífic, fora de la xarxa de comunicació, on no podia volar ni transmetre els seus pensaments.
- I els seus seguidors no van reincidir? – vaig preguntar.
- Sí, mitja dotzena d'ells, que havien après les seues tècniques de control mental, van intentar reconstruir xarxes de seguidors – vaig reportar.
- I què va passar amb ells? – va demanar Sara.
- El seu intent va ser detectat en els seus inicis i van ser neutralitzats, sense necessitat de que intervingués la Jam Dam. Tres d'ells van romandre sota vigilància en les seues respectives comunitats, i els altres tres, a petició pròpia, van ser traslladats a l'illa on estava el Depredador. Allí els quatre van viure sense problemes durant prop d'un cicle. De fet es tractava d'una illa molt fèrtil, similar al bosc en el qual viviu, però amb

vegetació de color taronja. Però quan van morir de mort natural no van ser clonats, i així va finalitzar la seua història.

- Aleshores la població de Terra disminuiria en quatre membres – vaig subratllar.
- De fet, únicament en u – vaig retrucar –. En el cas del Depredador, es va pensar que la seua capacitat de control mental era producte d'una mutació, de manera que el seu genoma va ser descartat. Però en el cas dels sis seguidors que van intentar reconstruir la xarxa, es va pensar que la seua actuació no es devia a una capacitat innata, sinó apresada pels ensenyaments del Depredador, de manera que únicament es van descartar les seues memòries, però va ser clonat el seu genoma començant des de zero el seu aprenentatge. I de fet la conducta agressiva no es va reproduir en els seus clons, els únics que no tenien memòria de les seues vides passades.
- Interessant – vaig afirmar.
- Altra cosa – vaig afegir –. Convindria que aprenguéreu l'estàndard galàctic. Doncs encara que en Mart us podeu comunicar en anglés, i podeu també rebre el pensament dels terrícoles, tindreu problemes de comunicació si us trobeu amb membres d'altres espècies.
- De fet, ja ens ha passat en l'espaiport del Sàhara amb uns GewJäznites – va indicar Sara.
- Precisament – vaig assenyalar –. Us he instal·lat en l'ordinador un tutorial d'estàndard galàctic, o xinés, com vosaltres l'anomeneu. Espere que us siga profitós.
- Gràcies. Ho aprofitarem – vaig dir.
- I altra cosa – vaig afegir –. Convindria que practicàreu l'holosexe. Nosaltres no ho vam poder fer perquè vam morir físicament abans que existira, i no en tenim records.
- I com ho podem fer? – vaig demanar.
- Necessitareu dues projectors d'hologrames – vaig explicar –. Disposeu d'u en l'ordinador del molló, i hi ha un altre en l'ordinador del pal de comunicació prop del bosc. Us hi donaré autorització per entrar. A més necessitareu generadors de camps elèctrics al voltant dels vostres cossos, per als que podeu utilitzar els cinturons dels elastrages, que es poden desprendre del mateixos.
- D'acord. Bé, ja ho parlarem – vaig assumir.

Iap Rop La i las Ar A es van acomiadar i van desaparèixer. I Sara i jo es vam endinsar al bosc.

- Llevem-se ja els elastrages – va proposar Sara –. Tinc ganes de tornar a sentir directament el contacte dels nostres cossos.
- I jo també, amor – li vaig contestar –. L'holosexe el podem deixar per a un altre dia.

De manera que es vam llevar els elastrages i els vam desar dins de la bossa, que posteriorment deixaríem damunt de l'arbre al qual pujàvem per a dormir.

El matí següent vam baixar de l'arbre i prendre fruites del bosc, com acostumàvem fer.

- Què te sembla si practiquem l'holosexe? – li vaig proposar.

- Com vulgues – em va contestar.
- Qui anirà al pal de comunicació – li vaig preguntar.
- Millor ves tu – em va respondre -. Jo millor em quede al bosc.
- D'acord – vaig acceptar -. Però primer provem el projector d'hologrames des del molló. I traguem els cinturons dels elastrages.
- Val – va assumir Sara.

Això doncs, vaig pujar a l'arbre on dormíem, vaig traure els elastrages de la bossa, vaig desprendre els seus cinturons i amb ells vaig baixar després de tornar a desar els elastrages en la bossa.

Es vam ficar els cinturons en les respectives cintures i vam anar al molló. Sara va posar la mà en la cavitat per obrir-ho, i en la pantalla de l'ordinador vam veure dues icones noves, una que posava «generador d'hologrames» i altra que posava «instal·lació de camp per a holosexe». Vaig picar al segon, i seguint les instruccions en la pantalla vaig descarregar el programa i se'l vam instal·lar als cinturons. Després li vaig donar un bes a Sara i em vaig dirigir cap al pal de comunicacions.

En arribar a ell vaig veure que al costat de la porta hi havia el dibuix de la silueta d'una mà. Vaig dipositar en ell la meua, i la porta es va obrir.

Dins del cubicle del pal vaig encendre l'ordinador, i vaig prémer la icona per holocomunicacions. Em va sortir una llista de destinacions, i vaig escollir la del molló del bosc.

Immediatament, Sara va aparèixer al meu costat.

- Bé, ara haurem d'activar el programa d'holosexe – li vaig dir.
- D'acord – em va contestar.

Vaig sentir un lleuger pessigolleig en tota la pell, i es vam posar a holoacaronar-nos plaenterament.

- Podríem provar l'opció del camp impenetrable – va suggerir Sara.
- D'acord – vaig acceptar.

Ho vam fer els dos, i en tornar a holoabraçar-nos vam constatar que no podíem travessar l'holograma de l'altre. I vam continuar amb els jocs amorosos sentint la pressió dels respectius holocossos, que va continuar quan vam realitzar una holopenetració.

- He sentit el mateix que quan ho fem físicament – va declarar Sara després de separar-nos.
- Sí, jo també – vaig afegir.
- Encara que, per a això, no es faria falta l'holosexe – va assenyalar Sara -: en el bosc no tenim distància que salvar amb els hologrames. Perquè no provem quelcom diferent, com la superposició dels hologrames per acaronar-nos per dins?

- Holoacaronar-nos – vaig precisar –. Però amb els camps impenetrables activats no podem superposar-nos. Haurem de desactivar-los.
- I quan estiga dins de tu els podem tornar a activar – va suggerir.
- D'acord – vaig acceptar.

Després d'una estona experimentant i sentint-nos l'ú dins de l'altre, finalment vam acordar posar fi a l'experiència. Es vam desconnectar, i sortint del cubicle vaig tornar cap al bosc.

En arribar, Sara m'estava esperant al costat del molló. Es vam abraçar.

- Ha estat una experiència fascinant – em va dir Sara –. L'hem de repetir.
- D'acord – vaig concordar –. Però ara m'abellix abraçar-te físicament.

Al matí següent vam anar al molló, vaig dipositar la mà en la cavitat i en mostrar-se la pantalla de l'ordinador vaig prémer la icona del tutorial d'estàndard galàctic. I aleshores va aparèixer davant de nosaltres l'holograma d'un home amb ulls esquinçats i pantaló i camisa beix amb coll «Mao».

- Sóc el vostre tutorial d'estàndard galàctic – ens va dir en català, i vaig comprendre que el tutorial havia estat adaptat, probablement per las Ar A, que no per res era Mestra de Català.

I a continuació va començar a descriure en xinés tot el que hi havia al bosc, mentre projectava imatges de rètols en ideogrames.

Durant els dies i setmanes següents ens va acompanyar de forma permanent, donant-nos conversa, si més no mentre romaníem en la vora del bosc. De fet, passàvem allí tot el temps que podíem, prenent fruites dels arbres per menjar i descansant sobre l'herba. Únicament quan volíem tenir intimitat s'endinsàvem en el bosc, on l'holograma, a qui vam anomenar Man Da Rin, no ens podia seguir.

Poc a poc vam començar a contestar-li també en xinés, bé, en estàndard galàctic. I per ampliar el nostre vocabulari, Man Da Rin va començar a projectar vídeos amb so en xinés i subtítols dobles, en català i en xi... en estàndard galàctic.

I un dia Man Da Rin va canviar de forma apareixent amb barba blanca i barret i jaqueta negres i continuant parlant-nos en estàndard.

- Eres tu el tutorial? – li vaig demanar, també en estàndard.
- Diguem que jo el generava – va contestar lap Rop La –. O, si voleu, que era una manifestació meua. Però els rètols els projectava las Ar A.
- I això no us ocupa molt de temps? – li va preguntar Sara, també en estàndard.
- No tenim res que fer – li va contestar las Ar A, que havia aparegut al seu costat amb el seu ponxo verd –. I a més actuem en multitasca: podem «estar» en molts llocs alhora.

- De fet, al temps que el tutorial parlava amb vosaltres passejàvem virtualment per la Terra, encara que amb lògic desfase per la distància.
- Per Estambul, en particular – va afegir las Ar A –, tornant a veure els llocs pels quals vosaltres vàreu passejar físicament.
- Bé, continuem amb el tutorial – va plantejar lap Rop La –: constate que esteu fent molts progressos.

I aleshores las Ar A va desaparèixer i lap Rop La es va transmutar en la figura de l'home amb ulls esquinçats.

Al cap d'un any d'estudi intensiu ja havíem arribat a dominar l'estàndard galàctic, i Man Da Rin va deixar d'acompanyar-nos de forma quotidiana, encara que apareixia ocasionalment quan li volíem consultar algun dubte.

I aleshores vam començar a explorar la biblioteca terrícola des de l'ordinador del molló, i a projectar holovídeos.

Hi havia molts de ciència ficció, que habitualment, en una societat d'avançadíssima ciència, tractaven sobre viatges entre universos paral·lels, que semblava ser la darrera frontera que encara no havien pogut creuar.

Hi havia una sèrie d'holovídeos sobre exploradors interuniversos, i altra que semblava plasmar el pitjor mal son de lap Rop La, sobre una agència turística que organitzava viatges a universos paral·lels.

I hi havia també una sèrie amb un argument més tenebrós, que especulava sobre un univers en el qual els éssers d'antimatèria obscura de Perseo-Piscis havien aconseguit arribar a la Via Làctia i havien començat a destruir les seues estrelles.

Els holovídeos mostraven suposadament aquests éssers filamentosos amb unes hipotètiques ulleres especials i projectant sobre ells feixos de «taquions» de camp unificat. I els terrícoles els combatien també amb rajos superpotents de «taquions».

Tanmateix, al final de sèrie s'arribava a una situació més «benèvola»: s'aconseguia establir una comunicació amb els éssers d'antimatèria obscura i s'arribava a conviure amb ells, rodejats per camps que impedièen la seua interacció destructiva amb la matèria de la Terra i de les estrelles de la Via Làctia.

- Al final els «varelse» agressius de Perseo-Piscis – li vaig comentar a Sara – resulten ser «ramen» amb els que sí és possible la comunicació, donant un pas més al procés d'ampliació de l'enteniment que es va aconseguir primer en la Terra, després en la galàxia de la Via Làctia, incloent als GewJäznites, i després en el supercúmulo de Laniakea. Però en realitat, amb els de Perseo-Piscis mai serà possible la comunicació: estan fora del nostre abast.

- Però – va objectar Sara – què passaria si els éssers de Perseo-Piscis aconseguiren viatjar en el temps, com fa Iap Lap La, fins a un passat des del qual sí pogueren arribar ací?
- Si això ho feren – li vaig explicar – es produiria una bifurcació que generaria altre univers. Però en el nostre univers estem fora del seu abast per a sempre.

Encara que Sara veia amb mi holovídeos de ciència ficció, a ella li agradaven més holovídeos d'històries romàntiques que no eren de ciència ficció. Bé, no ho eren ara, clar. Sí que ho haurien estat en el nostre temps.

Havia un holovídeo sobre dues terrícoles inadaptats: u d'ells mancava de capacitat metamòrfica i no podia adaptar-se al gust del seu interlocutor; altre mancava de capacitat empàtica i no podia detectar el gust del seu interlocutor per adaptar-se a ell. Naturalment, ambdós tenien moltes dificultats per a relacionar-se i emparellar-se.

Es podia endevinar fàcilment, clar, el final de la història: els dues terrícoles inadaptats es troben, s'agraden i s'emparellen.

- Sembla que el gust per finals feliços no ha canviat des del nostre temps – vaig assenyalar.
- Clar – va concordar Sara –, en altre cas ens quedaríem amb mal sabor de boca.

Els anys següents vam viatjar varies vegades a la Terra, i vam poder practicar el nostre estàndard galàctic.

Vam visitar el Tajmahal, Petra i les Piràmides de Gizha. Totes elles havien estat recobertes per una fina capa de lightstrong transparent per protegir-les de l'erosió.

Fins i tot vam anar a Meliana, ara un enclavament rodejat per un bosc taronja. El pal de comunicació encara hi era, però la casa en la que vaig viure havia desaparegut, i els edificis eren similars als que havíem vist en Istanbul.

Vam visitar també Nova València, on el Palau del Marqués de Dues Aigües havia estat també protegit de l'erosió. Vam suposar que la influència d'Alícia Fuster, bé, d'Ial Iz Fus, hauria ajudat a que s'acordés la seua protecció.

En u dels viatges, i per una indiscreció de Su Bur Bro, es va difondre que l'autor de la Saga de la Terra errant estava de visita en la Terra, i vaig haver d'impartir una holoconferència.

Però el nostre refugi en Mart va romandre ocult: Ial Iz Fus va distorsionar la meua imatge, llevant-me la barba, per a impedir que me reconegueren.

I van passar els anys, i les dècades, i els nostres cossos es van anar afeblint.

Un dia, pujant a l'arbre on dormíem, em vaig esvarar i vaig caure. Vaig començar a sagnar per una ferida en la cama, i Sara va anar corrent al molló per obrir l'ordinador i prémer en la icona d'emergència sanitària.

Al cap de uns pocs minuts va veure una nau provenint de la ciutat que es dirigia cap allí.

Quan va apropar-se va veure que portava una creu roja en el fuselatge. Va aterrar... amartar a la vora del bosc, i d'ella va baixar una marciana amb un maletí, que va seguir nua a Sara a dins del bosc fins on jo em trobava.

- Lamente si l'incomoda la meua nuesa – li vaig dir en estàndard galàctic quan es va apropar –, però l'elastrege el tinc dalt de l'arbre.
- Per favor! – va replicar –. Soc personal sanitari, no m'incomoda cap cos humà. Anem a veure la seua ferida... el primer serà cauteritzar-la i segellar-la.

Va traure un esprai del maletí i amb ell va estendre una capa que va cobrir la meua ferida. A continuació va agafar un escàner i amb ell em va examinar la cama.

- Té una fractura – va dir –. Per soldar-la hauré de traslladar-lo a la nau.

I a continuació me va alçar amb els seus braços.

- Agafe-s del meu coll – em va dir, i vaig comprendre que els seus músculs estaven potenciats per la condromelatina.

Em vaig abraçar a ella, em va portar a la nau, on hi havia una pilot amb una bata, i em va dipositar en una llitera que va introduir dins d'un tub, on em va irradiar.

- Aquestes radiacions soldaran l'os – ens va explicar quan em va traure del tub –, i únicament necessita descansar mentrestant. Però és una imprudència que visquen a soles amb la seua edat. Quants anys tenen?
- Jo tinc 94 anys – li vaig contestar.
- I jo 87 – va afegir Sara.
- No pensava que foren tan joves – es va estranyar –. Vaig a escanejar-ho.

Em va tornar a introduir en el tub i un detector va recórrer el meu cos.

- Té un greu dèficit de condromelatina – va declarar –. Això es un problema: la generació de calor potenciada per la condromelatina facilitaria la soldadura de l'os. Però hi ha una solució – i es va girar cap a Sara –. Em permet que l'escanege també a vosté?
- Si és per esbrinar si tinc les cèl·lules farcides de condromelatina, no cal – va aclarir Sara –. No les tinc.
- Aleshores m'hauré de gitar jo amb ell per a donar-li calor. Espere que no li moleste.
- Si és per la seua salut em sembla bé – va declarar Sara.

- Tanmateix, puc necessitar la seua ajuda – va afegir la doctora marciana –. Convindria excitar-lo sexualment per augmentar la seua temperatura interior.
- No crec que vosté tinga problemes per aconseguir-ho – va replicar Sara –: és molt atractiva.
- En canvi jo no em podria excitar amb ell – va precisar la doctora –. Però si amb vosté: és molt bella. Em permet que li done un bes?
- Clar – va acceptar Sara.

I la va besar prolongadament. En finalitzar es va voltar cap a mi:

- De seguida estic amb vosté – em va dir.

I es va gitar en la llitera al meu costat abraçant-me.

- Vosté – li va dir a Sara – pot gitar-se també: la llitera es pot ampliar per tal que capiem els tres – i així ho va fer prement un ressort –. Si vol pot gitar-se darrere d'ell, però jo preferiria que es gitara darrere meu i m'abraçara.
- Així ho faré – va assumir Sara.

Al poc estàvem els tres en la llitera, i es va córrer una mampara separant-nos de la cabina on hi era la pilot. Jo vaig notar una turgència entre les cames, i la doctora marciana la va notar també.

- Li faig notar – em va dir – que nosaltres, encara que conservem els genitals externs, no generem òvuls haploids: com supose sap, ens clonem desenvolupant òvuls diploids. De manera que si desitja introduir-se dins de mi no hi ha cap problema.
- No cal – li vaig respondre –. Tinc prou amb la calor emanada del seu cos.
- Aleshores millor anem a dormir – va proposar.

I va apagar la llum.

Quan es va alçar Zeus i es vam despertar, la doctora marciana em va tornar a escanejar.

- Sembla que el seu os s'ha soldat – em va anunciar –. Però haurien de ser previnguts. I no poden romandre a soles. Consultaré amb la doctora Fuster.

Va anar a l'ordinador de la nau, i al poc l'al Iz Fus va aparèixer, i li va explicar el que havia passat.

- Crec que el millor seria traslladar-vos a la Terra – ens va proposar –. Podeu anar a l'hospital de New Chicago que dirigeix Su Bur Bro. Si esteu d'acord, organitzaré el vostre viatge, i podeu partir ja mateix.
- D'acord – vaig acceptar després de consultar amb la mirada a Sara –. Però hauríem de recollir les nostres coses que estan en una bossa dalt d'un arbre.

- Inclosos els elastrages que necessitarem en la Terra – va afegir Sara.
- Jo puc baixar-la – es va oferir la doctora marciana, i es va dirigir a Sara –. Pot acompanyar-me per indicar-me el lloc.

Jo m'havia posat en peu i havia comprovat que podia moure les cames.

- Aniré amb vosaltres – vaig proposar –. Crec que ja puc caminar.
- D'acord – va assumir la doctora –, però tinga cura.

De manera que els tres vam baixar de la nau i es vam endinsar al bosc cap a nostre arbre. Quan vam arribar a ell se'l vam indicar a la marciana, que d'un bot hi va pujar i va baixar amb la nostra bossa. I vam retornar cap a la nau.

Quan la gravitonau provenint de Mart va aterrar en l'espaiport del Sàhara, una plataforma ens va baixar fins a terra sense que tinguérem que descendir per una escala. I allí mateix ens estava esperant Su Bur Bro.

- He deixat la meua magnetonau ací al costat per tal que no tingueu que travessar la plaça – ens va dir.

De manera que la vam seguir fins a la magnetonau, i de seguida aquesta es va enlairar i va emprendre el vol cap al nord-oest.

Prompte estàvem creuant l'Atlàntic, i a mesura que es desplaçàvem cap al Nord anàvem veient més blocs de gel. Fins que, al prop de Terranova, vam divisar en la llunyania l'oceà congelat, amb una tonalitat lleugerament blavenca sota la llum de Zeus.

Ja sobre el continent americà, ens vam apropar al llac Michigan, amb panes de gel flotant.

- Ara estem encara en estiu – ens va explicar Su Bur Bro –. En hivern la superfície del llac està totalment congelada.

De seguida vam arribar a New Chicago, i es vam dirigir al recinte de l'hospital, amb una creu roja en el sostre de l'edifici més alt i una àmplia zona enjardinada amb arbres de color taronja, al costat de la qual va aterrar la magnetonau.

- Ara anirem a sopar – ens va dir Su Bur Bro –, i després us portaré a la vostra habitació, que té instal·lada calefacció, de manera que us podreu llevar els elastrages.

Sara i jo ens vam mirar somrient. En baixar de la gravitonau ja havíem fet transparents els nostres elastrages, però m'agradava la perspectiva de que ens poguérem tocar sense destorbs.

Su Bur Bro va agafar la nostra bossa, i amb ella vam baixar de la magnetonau i la vam seguir a l'interior d'un edifici i cap al menjador.

Vam seure en una taula lliure, i vam veure que en la mateixa taula hi havia comandaments per demanar el menjar. Vaig entendre que el menjador estava adaptat per a persones amb mobilitat reduïda.

De manera que vam encarregar els nostres sopars, combinant diverses fruites i salses, i de seguida es va lliscar un panell al mig de la taula i van aparèixer plats amb les nostres comandes. I mentres se ho menjàvem, Su Bur Bro ens va posar en antecedents.

- Pel matí, després de dormir i de desdejunar al menjador, haureu d'anar a que us facen una revisió mèdica. I després podreu anar a passejar pel jardí, o a la sala d'entreteniment a xarrar, llegir o veure vídeos. I naturalment, quan vulgueu us podreu retirar a la vostra habitació per a tenir intimitat.
- Sembla una bona perspectiva – va declarar Sara.
- I podrem accedir a un ordinador? – vaig preguntar.
- En l'habitació teniu un terminal – ens va informar Su Bur Bro –. I l'al Iz Fus em va dir que havien desat tots els vostre documents de manera que pugueu accedir a ells. I també, naturalment, explorar la xarxa pública.

Finalitzat el sopar, vam deixar els nostres plats i coberts en la cavitat al mig de la taula i es vam alçar.

- Podem portar nosaltres la bossa – vaig dir –. No pesa res.
- D'acord – va assumir Su Bur Bro al temps que ens lliurava unes targetes –. En aquestes targetes hi ha unes fletxes que us indicaran el camí fins a la vostra habitació.

Es va acomiadar amb sengles besos i se'n va anar a fer les seues tasques. Vaig agafar la bossa, i seguint les indicacions de la tarja vam anar a un ascensor, la porta del qual es va obrir en arribar al seu costat, va pujar en quan vam entrar, i es va aturar en el que suposàvem era el nostre pis.

Vam continuar seguint les fletxes de les targetes, i quan aquestes van apuntar a la porta d'una habitació aquesta es va obrir, i en entrar dins es va tancar.

Immediatament vam sentir que la temperatura anava augmentant, i quan vam deixar de sentir frescor a la cara es vam llevar els elastrages, i després de rentar-nos al servei ens vam gitar al llit abraçant-nos i acaronant-nos.

Quan la llum de Zeus va entrar per la finestra es vam despertar i alçar del llit.

- Em dona la impressió que he augmentat de pes – va dir Sara.

- És que hem augmentat de pes, encara que no de massa – li vaig explicar –: en la Terra la gravetat és un poc major que en Mart. De totes maneres, de moment no tenim problemes per caminar. I jo vaig a veure de fer la meua gimnàstica matutina.

De manera que vaig començar a fer flexions. Però quan em vaig posar a llançar potades a l'aire, vaig perdre peu i vaig caure al sòl.

Afortunadament, aquest estava encoixinat, de manera que no em vaig llastimar.

- Ja no tens edat per a fer aquests exercicis – em va dir, però, Sara.
- Malauradament, crec que tens raó – vaig reconèixer.

Després de posar-nos els elastrages i enganxar als seus cinturons les targes de la habitació vam sortir d'ella i es vam dirigir al menjador per desdejunar. Jo vaig recuperar el costum de prendre una tassa de llet amb xocolata i un suc de taronja, i Sara un café amb llet i una pasta.

I en finalitzar vam sortir fora a passejar sota els arbres del jardí.

Hi havia molts terrícoles, i ens va cridar l'atenció que la majoria, amb diferents morfologies i aparences sexuals, es desplaçaven a uns centímetres per damunt de terra. Però entre ells hi havia també terrícoles que portaven al cap una cinta amb una creu roja i que caminaven xafant terra sense deixar d'observar als demés.

Nosaltres caminàvem també, clar, però no portàvem cap cinta al cap i érem també objecte de l'atenció del que suposàvem era personal sanitari.

Després d'una bona estona recorrent el bosc taronja enjardinat, vam tornar a l'edifici, i en la porta ens vam trobar amb Su Bur Bro.

- S'hem adonat que la majoria van volant – li va comentar Sara.
- Això és perquè, al final de la seua mil·lenària vida, els seus músculs s'han afeblit i tenen problemes per a caminar – ens va explicar Su Bur Bro –, i en canvi poden levitar fàcilment i desplaçar-se interactuant amb el camp electromagnètic generat pels pals de comunicació, com ja sabeu.
- Nosaltres no podem volar – va assenyalar Sara.
- Però sí podem caminar – vaig subratllar.
- Quan tingueu problemes per caminar podem adaptar els vostres elastrages afegint-lis capacitat de vol – ens va oferir Su Bur Bro.
- Ja t'avisarem – li vaig dir.
- Ho detectarem en les revisions mèdiques – ens va indicar Su Bur Bro.

Vam passar uns quants anys en l'hospital, passant la major part del temps veient vídeos, explorant la informació de la xarxa pública aprofitant el nostre coneixement de l'estàndard

galàctic, i fent breus passejos pel jardí, a més, clar, de practicar els nostres jocs amorosos en l'habitació.

Però finalment vam començar a tenir problemes per caminar, i Su Bur Bro va acomplir la seua promesa d'afegir capacitat de vol als nostres elastrages.

I a partir d'aquell moment ens vam dedicar a levitar entre els arbres com els altres interns, mentres anàvem adquirint domini de la capacitat de vol dels nostres elastrages.

I un dia es vam enlairar per damunt dels arbres, i Sara va contemplar la ciutat més enllà del recinte de l'hospital.

- Podríem anar a donar una volta per fora – em va proposar.
- Com vulgues – vaig acceptar.

De manera que es vam agafar de la mà i vam sortir volant de l'hospital, mirant des de dalt els carrers de New Chicago, on, com en Istanbul i Meliana, molts terrícoles entraven i sortien dels edificis per portes a diferents altures.

Sara em va estirar cap a dalt i se'n vam enlairar més per sobre de la ciutat, veient al lluny el bosc taronja on feia milions d'anys hi era l'antic Chicago, i més enllà el llac Michigan. I rajos multicolors sortien en diferents direccions de dalt d'un pal al mig de la ciutat.

Sara em va conduir cap al Nord, i al poc deixàvem darrere la ciutat i s'apropàvem al gran bosc taronja. Vam volar per damunt d'ell i ens vam endinsar dalt del llac, contemplant els blocs de gel que brillaven a la llum blavenca de Zeus rodejats per l'aigua del llac.

En això estàvem quan vam escoltar un crit, i en girar-nos vam veure a Su Bur Bro volant ràpidament cap a nosaltres. Vam constatar, clar, que a ella no li feia falta elastrage per a volar.

Prompte va arribar al nostre costat, i es va posar a esbronar-nos:

- Però què heu fet? Sou uns imprudents! Podíeu haver perdut el sentit, caure al llac i ofegar-vos. Gràcies que els vostres elastrages tenen indicadors de posició i he pogut trobar-vos.
- Si Sara hagués perdut el sentit jo no l'hauria deixat caure – vaig declarar.
- I si tu hagueres tingut un esvaniment? – va objectar Su Bur Bro.
- Aleshores jo l'hagués sostingut – va afirmar Sara.
- Reconixeràs – vaig raonar – que era poc probable que els dos haguérem perdut el sentit alhora.
- De totes maneres, haurem de prendre mesures per a que no torneu a escapar de l'hospital – ens va advertir Su Bur Bro.
- Ens llevaràs el mecanisme de vol? – va preguntar Sara.
- No caldrà ser tan dràstic – va precisar Su Bur Bro –. Acotarem la zona en la que pugueu volar.

I agafant-nos a cadascú d'una mà, ens va portar de tornada cap a l'hospital.

De totes maneres, quan el matí següent ens vam posar els elastrages per baixar a desdejunar, ens vam adonar que els havia llevat el cinturó de control, de manera que ni tan sols podíem canviar-los de color. Açò no ens preocupava massa, per tal com no teníem intenció de suprimir la seua transparència. I tampoc necessitàvem activar les sensacions tàctils ni practicar l'holosexe, per tal com ens llevàvem els elastrages en l'habitació per a fer l'amor.

Quan estàvem desdejunant, es va apropar a la nostra taula Su Bur Bro amb dos terrícoles, les faccions dels quals ens recordaven les seues, però els quals mostraven respectivament apèndix i clivella.

- Us presente als meus cosins Jo Bro Var i Be Bro But – va anunciar Su Bur Bro –. Son especialistes en control del camp electromagnètic, de manera que adaptaran els cinturons dels vostres elastrages per a que únicament pugueu volar dins del recinte de l'hospital.
- Estem molt honorats de conèixer als autors de la saga de la Terra errant – va declarar Be Bro But mentres Jo Bro Var assentia.
- El gust es nostre – vaig respondre mentres Sara obria els ulls lleugerament astorada.
- Mentres esteu en la revisió mèdica els prepararem, de manera que a la sortida us els podrem tornar – va prometre Jo Bro Var.

I es van anar els tres mentres nosaltres continuàvem desdejunant.

- Me posen a mi també com autora? – es va estranyar Sara.
- Bé, en certa forma tu me la vas inspirar – li vaig indicar –. I certament, vas ser tu qui me va motivar per a que la escrigués. O més pròpiament, la teua homòloga al meu univers.

Però al cap de pocs anys ens vam afeblir encara més, i finalment vam deixar de levitar pel jardí.

Després d'una revisió mèdica, Su Bur Bro ens va tranquil·litzar:

- Esteu arribant al final d'aquesta vida, però tenim els vostres genomes ben arxivats, i cada nit la vostra habitació grava els vostres records del dia i s'actualitzen els fitxers dels mateixos. De manera que en quan es produeix la vostra defunció podem començar a desenvolupar els vostres clons i transferir-les els vostres records per a recuperar la vostra personalitat.
- Voldríem que no ens clonàreu immediatament – li vaig demanar –. Preferiríem despertar en un futur més enllà. Ial Iz Fus ja t'indicarà quan fer-ho.

De fet, nosaltres se ho encarregaríem des del ciberespai, vaig pensar. Su Bur Bro va mirar a Sara, que va fer un gest d'assentiment amb el cap.

- Com vulgueu – va assumir.

I vam continuar la nostra vida sedentària en l'hospital. Però poc després, vaig tenir per segona vegada l'experiència de despertar per la nit i trobar-me al costat a Sara sense vida.

Aquesta vegada sabia que s'anàvem a retrobar en el ciberespai, però no vaig poder evitar que les llàgrimes brotaren dels meus ulls.

Als poc minuts va arribar a la nostra habitació Su Bur Bro, avisada per lo vist pels detectors instal·lats en ella.

- Què vas a fer – em va preguntar.
- No vull viure sense ella – li vaig contestar -. Voldria finalitzar ja la meua vida. Ho pots fer?
- Bé, ho podem arreglar – va acceptar Su Bur Bro.

Vaig obrir els ulls i vaig veure a Sara rejoyenida i amb el seu elastrage violeta. Vaig anar a abraçar-la, però els meus braços van travessar la seua imatge.

- Fes ús dels teus records – em va dir -. Rememora el sentit del tacte.

Aleshores vaig tornar a abraçar-la, i el seu cos es va estrènyer contra el meu i els nostres elastrages van desaparèixer.

Recordava els anys que havíem viscut feliços en un bosc en Mart, però també la meua participació en el Congrés de Pittsburgh on es va encetar el treball científic per a la supervivència de la humanitat davant la vinguda de Zeus, i com Sara i jo vam morir a mitjans del segle XXI i es vam transferir al ciberespai, i com vaig monitoritzar ocultament l'evolució de la humanitat fins l'arribada de Zeus, com vaig accelerar a Zeus en direcció a l'estrella GJ1214 utilitzant la força del camp unificat, com em vaig revelar a Alícia, Damián i Danila per lluitar contra el terrorisme d'Els Americans, com vaig continuar monitoritzant l'evolució de la humanitat fins que li vaig transferir la tasca a Alícia Fuster en el ciberespai arran de la seua mort física, i com Sara i jo la vam ajudar a avortar la tercera invasió GewJäznita. Recordava haver escrit els llibres de la saga de la Terra errant i haver-me'ls inspirat des del futur, si més no els tres primers. Sabia, clar, que el quart llibre m'havia estat inspirat per altra versió meua d'altre univers.

Definitivament, jo era lap Rop La.

Vaig contemplar a Sara.

- Saps? – li vaig dir –. T’he vist morir tres vegades. La primera al principi del segle XXI en Meliana en altre univers, i en aquest univers a mitjans del segle XXI des del ciberespai, i fa unes hores en l’hospital de New Chicago.
- I jo – em va contestar – t’he vist morir també tres vegades. La primera en altre univers en València a finals del segle XX, i en aquest univers en Meliana a mitjans del segle XXI, i fa unes hores des del ciberespai en l’hospital de New Chicago. I aquestes són les hores que et porte d’avantatge per avançar-me en la meua integració en las Ar A.
- Però ara estem junts de nou – vaig proclamar –. I per a sempre.
- Sempre ho hem estat – em va respondre.

Es vam besar.

Residíem en un edifici virtual de tres plantes. Iaj Jam Cas i Iad Am Nam ocupaven la planta baixa, d’on sortien ocasionalment fusionades en Iaj Jam Dam per jugar el seu paper de policia global de darrer recurs. Ial Iz Fus ocupava el primer pis, on es reunia virtualment el Consell de la Federació Galàctica de la Via Làctia en una sala rodejada de pantalles que mostraven estroboscòpicament escenes de tot el planeta. I el segon pis era el nostre niu d’amor.

I els cinc ens reuníem freqüentment en el pis de Ial Iz Fus per a xerrar.

Ocasionalment, Ial Iz Fus rebia visites virtuals de representants d’altres sistemes estel·lars o d’altres galàxies, com Oc To Pus amb els seus huit tentacles o Brahma amb els seus quatre caps. I en tal cas residien en altre segon pis, que coexistia amb el nostre de forma independent. En aquestes ocasions, las Ar A i jo no participàvem en les tertulies en el pis de Ial Iz Fus, encara que continuàvem comunicant-se reservadament amb ella.

Un any em va sorprendre la visita de Rey, amb aparença de dona humana, provenint de kilocicles en el passat desde d’una galàxia molt llunyana, a kilocicles llum de distància però, clar, dins de Laniakea, on havien après a connectar mentalment amb el camp unificat, al que li deïan «la força», i alguns, com Rey, anant a morir traslladaven la seua memòria al taquioespai, d’una forma similar a com nosaltres ho havíem fet en el ciberespai. Clar que sospitavem que apareixia amb forma humana per a facilitar la comunicació amb els terrícoles, de la mateixa forma que quan feia megacicles havien inspirat la seua història a un cineasta terrícola. Naturalment, suposavem també que aquesta inspiració hauria generat un univers paral·lel, però aquest era l’univers al qual estàvem.

Al llarg dels segles, las Ar A i jo vam visitar cada racó de la Terra, romanent invisibles per als seus habitants. Però no ens limitàvem a visionar gravacions, com en l’antic Street View, sinó que veïem i escoltàvem en directe.

Naturalment, també podíem repassar gravacions anteriors per comparar els canvis produïts. I així vam contemplar el trasllat pedra a pedra de la Mesquita Blava a Üsküdar, i el trasllat en bloc de Santa Sofia.

També vam visitar el nostre antic bosc en Mart. Però la seua situació havia canviat.

Quan Zeus va arribar a les proximitats de l'estrella GJ1214, una gran nau de la Federació GJ va aterrar en l'espaiport del Sàhara portant turistes de les seues tres espècies intel·ligents: esfèrics i silícies GiJonenses, aquàtics GewJäznites i membres de la colònia humana en GiJón, que van visitar alguns dels llocs més emblemàtics de la Terra. I era impactant veure a GiJonenses redolant i a GewJäznites lliscant per Santa Sofia i la Mesquita Blava.

Els visitants prompte van desmuntar la tesi de que hi hagueren hagut en un bosc de Mart ambaixadors de la colònia humana en GiJón. I una investigació periodística va esbrinar que allí s'havien amagat els autors de la saga de la Terra errant. Així, en plural.

De fet, no solament Sara m'havia estimulat la redacció del que pensàvem que era una novel·la de ciència-ficció, sinó que, encara que el primer llibre me l'havia inspirat íntegrament jo des del futur, bona part dels dos llibres següents em van ser inspirats per las Ar A. De manera que podia legítimament reclamar la seua coautoria, encara que en la portada figurés únicament el meu nom, i ella aparegués tan sols com un personatge del primer llibre, per tal com la nostra aparició en els següents llibres havia estat censurada en la seua publicació.

I quan Zeus va seguir el seu camí per la galàxia, deixant endarrere a GJ1214, el que havia estat el nostre bosc en Mart es va convertir en un lloc de peregrinació turística per a terrícoles, marcianes i esperanzistes.

Al principi les marcianes anaven amb túniques, però quan els terrícoles es van adonar de les seues volences van adoptar forma femenina, de manera que quan no hi havien esperanzistes masculins les marcianes romanien nues. I prompte el bosc es va convertir en un lloc de trobades amoroses entre terrícoles i marcianes.

També vam continuar l'exploració del multivers, tenint cura de no provocar noves bifurcacions quàntiques.

Així, vam esbrinar que la matèria obscura que va destruir la Terra en la que vivia Sara abans que ens traslladaren a Mart semblava haver-se generat per una fluctuació generadora d'una bifurcació quàntica a l'haver estat destruït Zeus en l'univers en el que jo vivia. De manera que l'actuació que havia salvat la meua Terra en el segle XXI havia destruït la de Sara, encara que nosaltres dos havíem sobreviscut.

I també vam esbrinar que la Terra en la que jo havia viscut abans de traslladar-me per reunir-me amb Sara havia estat destruïda també milions d'anys després, junt amb tota la Via

Làctia, per l'antimatèria obscura provenint de Perseo-Piscis. Semblava que sense la Terra errant estimulants la comunicació i unificació en la galàxia s'havia endarrerit la formació d'una confederació intergalàctica, i tampoc existia la Jam Dam per liderar la resistència a la invasió. Sabíem, clar, que com es narra en el meu quart llibre l'antimatèria obscura provenint de Perseo-Piscis havia invadit també la Via Làctia en l'univers en el qual Zeus no decelerava a l'apropar-se a planetes habitats, per tal com tampoc en ells s'havia format una confederació intergalàctica; però desconeixem el destí final de la Terra en aquest univers.

No vam trobar cap univers en el qual s'hagués arribat a una convivència amb els éssers d'antimatèria obscura, com pretenia l'holovídeo de ficció que havíem vist. De manera que es vam felicitar de que Laniakea hagués quedat en el nostre univers fora del seu abast.

Encara que, clar, no podíem conèixer el futur, per tal com la dinàmica del multivers impedia viatjar a ell més enllà dels retorns al present des del passat.

Un dia, després de molts cicles des de la nostra integració en el ciberespai, las Ar A em va dir:

- Voldria tornar a tenir una existència corpòria.
- Com vulguis, amor – li vaig contestar -. Durant dos megacicles això no era possible, però ara sí que ho és. Però haurem de trobar on viure.
- Sí, perquè la nostra antiga casa en Meliana fa temps que no existeix – va subratllar.
- I tampoc podem tornar al nostre antic bosc en Mart – vaig afegir -. Ara està molt concorregut, i a més allí sembla que no estan ben vistes les relacions heterosexuals...
- Podríem consultar-li a la Iz Fus – va suggerir somrient.

I la Iz Fus, a la nostra cridada, va pujar virtualment al nostre pis.

- Precisament ara estem relativament prop d'un planeta habitable i desert, on podríeu iniciar una nova vida. I una nova estirp – ens va informar -. Però no donaria temps de fer créixer als vostres clons abans que s'allunyàrem, i a més hauríem de preparar-ho per a la vostra estada. Podríeu esperar fins al proper cicle?
- D'acord – va assumir las Ar A encollint-se de muscles.
- Aleshores faré que envien robots per tal de cultivar vegetació amb fruites que pugueu menjar – va anunciar la Iz Fus.

La Iz Fus va aparèixer en el despatx de Su Bur Bro en New Chicago.

- Su Bur Bro – li va dir -, hauries de començar el desenvolupament dels clons de Ra Fa Pla i de Sa Ra Be.
- Molt bé – va respondre Su Bur Bro -. Quines modificacions hauré de fer en el seu genoma?

- Haurien de conservar la seua morfologia – va exposar lal Iz Fus –, sense hermafroditisme ni metamorfisme, ni tampoc mòduls telepàtics, ni processament per les seues cèl·lules de l'energia electromagnètica dels pals de comunicació, segons me van indicar en el seu moment.

De fet «el seu moment» havia estat uns segons abans, i naturalment estàvem contemplant l'escena.

- Però – va objectar Su Bur Bro – en aquest cas no podran volar, i estaran discriminats respecte a la resta dels terrícoles.
- El seu propòsit era anar a colonitzar un altre planeta, on no hi haurà pals de comunicació, de manera que aqueixa capacitat els serviria de poc – va explicar lal Iz Fus –. Sí caldrà, clar, que puguen generar condromelatina.
- Per a això no cal cap modificació genètica – va subratllar Su Bur Bro -: serà prou amb farcir de condromelatina el seus replicadors uterins.
- I caldria també que pogueren viure un poc més d'un cicle, per tal que puguen ser substituïts per clons quan la Terra torne a passar prop del seu planeta – va plantejar lal Iz Fus.
- Molt bé, els posaré gens de longevitat – va indicar Su Bur Bro –. Alguna cosa més?
- Bé, convindria suprimir l'estrabisme i la deficiència auditiva congènita de Ra Fa Pla – va assenyalar lal Iz Fus.
- Cap problema – va acceptar Su Bur Bro –. I Sa Ra Be?
- Res, ella és perfecta – va afirmar lal Iz Fus –. Això sí, convindria introduir-li inhibidors del càncer.
- El gen de la longevitat va sempre acompanyat d'inhibidors del càncer – va recordar Su Bur Bro –. En altre cas, al cap de centenars d'anys tothom tindria càncer.
- I altra cosa – va afegir lal Iz Fus –. Per tal de que no destaquen entre els altres clons terrícoles, convindria que foren barbamecs durant els vint primers anys.
- Aleshores programaré que el pel els comence a créixer als vint anys – va assumir Su Bur Bro.
- Molt bé. Així quedem – va concloure lal Iz Fus.

Compartia el meu bressol amb altre bebé, a qui Alícia, la dona vestida de gris, li deia Sara, i Suzy, la dona nua, li deia Sa Ra Be. Dormíem abraçats, recordava que havia estat el meu amor, i sabia que ho tornaria a ser.

Alícia estava sempre al nostre costat, xiuxiuejant-nos paraules diferents a les que pronunciava Suzy quan de quan en quan s'apropava al nostre bressol.

Quan vam començar a poder caminar, passejàvem agafats de la mà i donant-se petons a totes hores. I s'adonàrem que cada vegada que ens despertàvem a la llum del que ja sabíem que es deia Zeus recordàvem més coses de les nostres vides anteriors.

Se'n vam adonar que Àlícia no vivia realment allí (no la podem tocar), sinó que era una imatge projectada des d'una màquina.

Àlícia ens mostrava rètols escrits en una llengua que ja sabíem que es deia català, i Suzy rètols en una llengua que també sabíem que era l'estàndard galàctic, encara que de vegades Àlícia li deia xinés. I sabíem que a Àlícia li deien en xinés lal Iz Fus, i a Suzy li deien Su Bur Bro.

Se'm vam assabentar que el lloc on vivia Àlícia es deia ciberespai, i recordàvem haver estat també allí.

Quan vam aprendre a llegir en català, Àlícia ens va donar a llegir unes «Memòries Disperses» que es trobaven en el ciberespai en <http://www.uv.es/pla/MemoriesDisperses.pdf>, i les quals ens van ajudar a recordar les primeres dècades de la nostra vida anterior.

I quan vam aprendre a llegir en estàndard galàctic es vam traslladar a la Universitat de Paris.

En la Universitat de Paris estudiaven milers de clons de diferents edats. I com tots ells, vam estudiar la saga de la Terra errant en estàndard galàctic, que ens ajudava a activar els nostres records. Però sabíem que el professor Pla i la Sara que apareixien en el primer llibre érem nosaltres mateixos.

A mesura que anàvem recordant temps anteriors es vam adonar que la morfologia dels altres terrícoles havia canviat: ara tenien habitualment una aparença asexual, però els apareixien apèndixs i clivelles en diferents parts del cos.

Un dia, una parella de clons amics ens van comentar:

- Sou molt tradicionals. Únicament formeu apèndix i clivella entre les cames.
- Nosaltres preferim explorar en diferents llocs.

I ens va mostrar com formava un apèndix en la palma de la seua mà dreta, que va introduir en la clivella que havia aparegut en l'axilla esquerra del seu company, al temps que aquest introduïa també l'apèndix de la seua mà dreta en la clivella de la seua respectiva axilla esquerra. I ambdós es van començar a retorçar de plaer.

- Nosaltres preferim fer-ho a la manera antiga – va proclamar Sara.

I a la seua indicació vaig introduir el meu apèndix en la seua clivella. Però vaig tenir cura de no ejacular. Havia après a controlar l'ejaculació, i sabia que els altres terrícoles no ejaculaven, de manera que si jo ho feia em singularitzaria més. Sabia també que, a diferència dels altres, si no evitava l'ejaculació nosaltres fent l'amor podem engendrar un bebé, i no estàvem encara preparats per a fer-ho.

lal Iz Fus ens visitava de quan en quan, i un dia li vam demanar tenir una conversa en privat, de manera que vam anar a la nostra habitació i es va aparèixer allí.

- Alícia – li vaig dir –, hem trobat moltes incongruències en els nostres records. Recordem algunes vegades que al principi del segle XXI va ser president dels Estats Units un home anomenat Bernie Sanders, però altres vegades recordem que el president va ser un tenebrós Donald Trump.
- I jo recorde que Rafa va morir al final del segle XX, però també a mitjans del segle XXI – va assenyalar Sara.
- I jo que Sara va morir al principi del segle XXI, però també que va seguir viva fins a la meitat d'aquell segle – vaig afegir.
- Jo recorde també haver-te trobat en Estambul en el segle XXI – va recordar Sara –, com descriu el primer llibre de la saga de la Terra errant. Entenc que tu te vas transferir al ciberespai, com es descriu en el segon llibre, i supose que nosaltres també ho podríem haver fet preservant així els nostres records, encara que d'això no es fa esment. Però no entenc com poden haver estat clonats els nostres cossos, essent així que la clonació humana no existia en el segle XXI.
- Coneixeu la llengua castellana? – ens va preguntar lal Iz Fus.
- Així és – va respondre Sara –. Sabem que és una llengua que també es parlava en el nostre país d'origen i que nosaltres la utilitzàvem ocasionalment, i l'hem recuperada dels nostres records.
- Aleshores – va afirmar lal Iz Fus – pense que ja és hora de que pugueu llegir la versió original de la saga de la Terra errant en castellà, que conté passatges que no es troben en la versió publicada en estàndard galàctic. Aquestos passatges us poden ajudar a recordar i entendre el vostre passat, però he d'advertir-vos que han de romandre secrets, de manera que ho hauríeu de llegir únicament en la vostra habitació.
- D'acord – vam assumir alhora.

Així es vam assabentar que havíem estat lap Rop La i las Ar A durant kilocicles en el ciberespai com a Intel·ligències Artificials, fet al que feia referència la IA al principi dels nostres noms i del de lal Iz Fus. Que havíem viatjat en el temps i a universos paral·lels, i que nosaltres mateixos havíem inspirat des del futur la redacció original de la històrica saga de la Terra errant en el segle XXI, la qual havíem interpretat el seu dia com una obra de ciència ficció. I que part dels nostres records eren d'universos paral·lels.

Sabíem que lap Rop La i las Ar A vam deixar d'estar actius en el ciberespai en el moment en que ens van clonar, però que els seus records romanien allí. I vam poder accedir a la totalitat d'aquests records acumulats durant milions d'anys. Però únicament quan estàvem dins de la nostra habitació, des d'on podíem connectar amb el ciberespai a través de les radiacions emeses i rebudes per les seues parets sintonitzant amb les nostres ments, tal com nosaltres mateixos havíem programat amb l'ajuda de lal Iz Fus abans de ser clonats. Doncs el conjunt d'aquests records no cabien en els nostres cervells biològics.

I sabíem que el nostre propòsit al clonar-nos era colonitzar, junt amb el nostres descendents, un nou planeta, al qual la Terra, en el seu deambular per la galàxia arrossegada per Zeus, ja s'estava apropant.

- És clar – em va dir Sara – que la llengua d'ús en el que serà el nostre planeta serà el català, encara que els nostres descendents hauran d'aprendre també l'estàndard galàctic per a comunicar-se amb la resta de l'univers. Però com anomenarem al nostre planeta? València em sembla massa local, i Catalunya una mica alié.
- I Països Catalans no sembla un nom adient per a un planeta – vaig afegir.
- Podríem dir-li Bacava – va proposar Sara –, el nom mixt que alguns utilitzaven en el nostre temps.
- Sí, Bacava és un bon nom per a un planeta – vaig concordar.

Ja ens estava començar a sortir pel, als dos en el cap i entre les cames, i a mi també en la cara i en el pit. I Su Bur Bro va venir a Bruxelles a visitar-nos en la seua magnetonau per acomiadar-se.

Ens va passar un escàner de mà per assegurar-se del nostre bon estat de salut, i va exclamar

- Estàs embarassada!
- Doncs haurà de parir durant el viatge, que durarà un any, però dins de la gravitonau no hi haurà problema, per tal com reproduceix una gravetat igual a la de la Terra – va estipular l'al Iz Fus, que havia aparegut també –. Això sí, com Bacava, el nom que li voleu donar al vostre planeta, no està actualment habitat, el sistema Zeus-Terra-Lluna-Mart no ha decelerat a l'apropar-se, de manera que haureu de sortir just en el moment que arribem a la distància mínima de Bacava.
- Està preparada ja la gravitonau? – li vaig demanar.
- Clar, tal com vam quedar – em va respondre –. En la seua major part estarà ocupada per un gran ordinador contenint la vostra memòria completa, i des de la cabina podreu accedir a ella.
- Per cert – ens va dir Su Bur Bro –, us he portat la vostra bossa, la que vàreu portar de Mart. Els elastrages no us faran falta, però les tisoires us poden resultar útils quan tingueu els pels més llargs.
- Gràcies, Suzy – va correspondre Sara –. I hi ha una cosa que vaig a utilitzar ja.

I posant la mà en la bossa va traure les arracades en forma de papallona i es va foradar les orelles per a penjar-se-les.

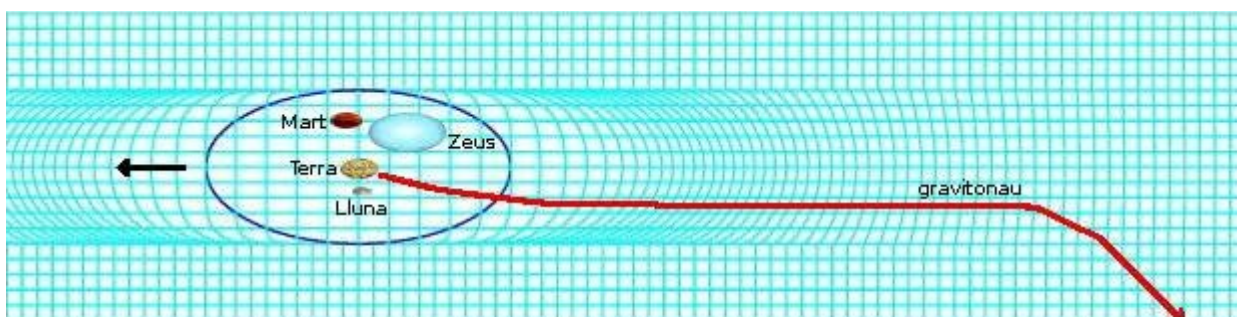
Acompanyats per l'holograma d'Àlicia Fuster vam pujar a la magnetonau de Su Bur Bro, que s'havia oferit a portar-nos a l'espaiport del Sàhara. I immediatament es vam enlairar i dirigir cap al Sud.

Una estona després aterràvem junt al mar del Sàhara, es vam acomiadar de l'al Iz Fus amb un gest de la mà i de Su Bur Bro amb sengles besos en les galtes, i vam caminar amb la bossa cap a la nostra gravitonau amb destí a Bacava.

La nau estava recoberta en la seua major part de lightstrong reforçat per a protegir la memòria emmagatzemada, i de lightstrong transparent en la cabina que ocupàvem, per a permetre-nos contemplar l'univers durant el nostre viatge.

Sara no mostrava encara signes externs del seu embaràs, i jo no me cansava de contemplar-la.

Sabiem, clar, que no podíem sortir transversalment del camp taquiònic del que abans s'anomenava energia obscura que abastava el sistema Zeus-Terra-Lluna-Mart i que allargava l'espai en la direcció de la seua trajectòria per tal de permetre que avancés a quasi la meitat de la velocitat de la llum en relació a les estrelles exteriors al camp: si així ho férem, la gravitonau seria destruïda en arribar al punt en el qual finalitzaria bruscamment l'expansió de l'espai.

Es representa una dilatació de l'espai per 2, molt inferior a la dilatació per 2966 quan Zeus recorreix l'espai interestel·lar, i que seria difícil de visualitzar. S'indica el sentit del moviment del sistema Zeus-Terra-Lluna-Mart i la trajectòria de la gravitonau

Hauríem doncs de sortir en sentit longitudinal cap a darrere del moviment de Zeus. Però érem conscients que des de que Lü Fo ho va fer al final de la batalla naval amb els GewJäznites en el primer cicle de l'era de Zeus, no hi havia cap registre històric d'una nau sortint del camp taquiònic quan estava activat al voltant de la Terra.

- Es suposa que podem viure per a sempre – em va dir Sara –. Però que passaria si la nostra nau fos destruïda?
- Recorda – li vaig fer notar – que en la Terra estan arxivades còpies de seguretat tant del nostre genoma com dels nostres records, de manera que ens podran tornar a clonar. De fet, ens clonaran dins de prop d'un cicle a l'espera de la nostra tornada, sense haver tingut notícies nostres.
- Però si no tornarem es perdrien els records del nostre viatge – va objectar.
- Clar – vaig reconèixer –, però es conservaria tota la resta.
- I penses que tornarà a nàixer el nostre fill Rubèn? – em va preguntar.

- Si tenim molts fills – li vaig respondre – és possible que per la recombinació dels nostres gens es reproduïska el seu genoma, encara que, clar, no tindria els seus records.

Anàvem calculant la velocitat de la gravitonau en relació a les estrelles del firmament. I es vam adonar que a l'allunyar-se de Zeus aquesta velocitat disminuïa ràpidament, fins a trobar-se quasi immòbils. Vam comprendre que es trobàvem en la zona d'espai comprimit que abans s'anomenava matèria obscura. Però prompte la Terra, al portar al seu voltant el camp taquiònic mentre avançava amb Zeus a gran velocitat, va arrossegar la zona d'espai comprimit darrere nostre, i vam trobar que la nostra velocitat en relació a les altres estrelles s'igualava a la velocitat que havíem tingut en relació a Zeus abans d'allunyar-se d'ella. Vam comprendre així que havíem sortit de l'ambient d'influència del camp taquiònic. Però com encara ens arribava la força gravitatòria de Zeus, la vam manipular per a desviar la nostra trajectòria en direcció a Bacava. I al separar-nos de la trajectòria de Zeus vam veure com les imatges de Zeus i de la Terra s'allargaven fins a veure's com uns llargs filaments.

Sabíem que això passava, i de fet el camp taquiònic que ho produïa l'havia generat jo mateix des del ciberespai, feia megacicles, per possibilitar que la Terra viatgés a gran velocitat per la galàxia, utilitzant l'emissió de taquions per una amalgama de matèria estranya i encantada des de les centrals nuclears de fusió que aleshores proporcionaven energia als habitants de la Terra.

Però una cosa era saber-ho i altra contemplar-ho des de fora: era la primera vegada en els megacicles de la nostra existència, dins i fora del ciberespai, que Sara i jo s'allunyàvem de Zeus després que capturés a la Terra.

Ja estàvem lluny de Zeus, que a través de la càmera posterior es veia com una estrella més, això sí, amb una forma allargada, encara que no tant com l'havíem vist inicialment, en haver-se allunyat seguint el seu camí. I davant de nosaltres, al no estar enterbolides per la llum de Zeus, brillaven amb més vivesa les galàxies de Laniakea i les estrelles de la Via Làctia, entre les quals destacava l'estrella situada en la direcció en la que avançàvem, una estrella groga similar a l'antic Sol de la Terra al voltant de la qual girava Bacava.

Al endinsar-se en l'espai interestel·lar i esvair-se la força gravitatòria de Zeus, la nostra nau avançava per inèrcia a velocitat constant, encara que nosaltres tampoc percebíem cap diferència.

Sara ja mostrava signes patents del seu embaràs, amb la progressiva expansió del seu ventre.

La nau tenia una cabina petita addicional per a exploració i revisió mèdica, en la qual entrava periòdicament Sara per fer un seguiment del seu estat. I així es vam assabentar que esperava una xiqueta.

- Com li direm? – li vaig preguntar.
- Voldria dir-li com a la meua mare, Nieves – em va contestar.
- I com la teua germana – vaig afegir.

Els nostres cabells i la meua barba ja ens havien crescut prou, de manera que vam utilitzar les tisores per a retallar-los.

A banda d'abraçar-nos i acaronar-nos, passàvem la major part del temps explorant les nostres memòries gravades. Així, jo vaig repassar la saga de la Fundació d'Isaac Asimov, i Sara les novel·les d'Orhan Pamuk, entre les que va recordar «El museu de la innocència».

- Realment no s'havia perdut – em va dir -. Quan tornem a la Terra l'hem de difondre, a veure si s'assabenten que les arracades que porte són les de Hüsün.

Teníem també les gravacions que els robots havien enviat des de Bacava feia un cicle, abans que la Terra s'allunyés excessivament. I es veien imatges de vegetació començant a brotar al voltant d'un petit promontori. També, l'anàlisi del terreny mostrava que hi havia únicament vida microscòpica, però que no podia interactuar amb les cèl·lules terrícoles, encara que els productes que generaven si podien contribuir a nodrir la vegetació d'origen terrícola.

En la nau teníem suficients aliments i energia emmagatzemats per al viatge, però a més junt a la nostra cabina hi havia un hivernacle amb vegetació sota la seua coberta de lightstrong transparent, de manera que ara rebia llum artificial, però en arribar a Bacava rebria llum de la seua estrella. I teòricament ens permetria alimentar-nos indefinidament dels seus fruits en cas que hi hagués hagut problemes amb la plantació en la superfície del planeta. I a més la vegetació regenerava l'oxigen que respiràvem.

I naturalment, els nostres residus orgànics eren transportats automàticament per conductes especials per a nodrir la vegetació, tancant així el cicle de la matèria orgànica.

Alhora, per a mantenir els nostres cossos en forma, féiem exercicis periòdicament, en la mesura de les possibilitats de cadascú. I Sara feia exercicis de respiració i practicava el mètode de Namatjira per a controlar els seus músculs i preparar-se per al part.

A mesura que s'apropàvem a Bacava, els instruments astronòmics de la nau ens permetien analitzar-ho amb més precisió, i així vam confirmar que tenia aigua i una atmosfera amb oxigen i nitrogen, encara que no podíem distingir detalls de la seua superfície.

Finalment va arribar el moment en que Sara va donar a llum. Tendida en la llitera de la cabina per a exploració mèdica, va contraure els músculs del seu abdomen i relaxar l'esfínter

de sortida fins que va aparèixer el cap de Neus: finalment havíem acordat catalanitzar el seu nom. Jo la vaig agafar, amb les tisores vaig tallar el cordó umbilical i la vaig dipositar en el pit de Sara mentre emetia el seu primer plor, abans de llançar els residus en el diposit de reciclatge per nodrir també la vegetació. I quan vaig tornar de fer-ho Sara li estava donant ja el pit.

En finalitzar, Sara mateixa es va alçar i va dipositar a la nostra filla en el bressol que teníem preparat des de la nostra sortida de la Terra. I es va girar cap a mi.

- M'hauries de tornar a deixar prenyada – em va dir –. És clar que per a poblar Bacava haurem de descartar el tabú de l'incest, però a més convindria que la nostra primera parella de fills es llevaren el mínim de temps possible.
- Penses passar-te la vida prenyada? – vaig qüestionar.
- Clar que no – va aclarir –. Després de la primera parella em prendré uns anys de descans. Però ara cal fer-ho.

Afortunadament, en les nostres memòries gravades teníem tota la ciència de la humanitat. I abans que es generalitzés la clonació s'havia desenvolupat un mètode per determinar el sexe dels fills. No seleccionant embrions, sinó detectant els espermatozoides amb cromosomes X o Y i ralentitzant-los segons el cas amb radiacions específiques per tal que no pogueren perforar l'òvul.

De manera que dies després, quan Sara va tornar a ovular, es vam tendir junts dins de la cabina d'exploració mèdica, vam programar i activar els dispositius per ralentitzar els meus espermatozoides amb cromosoma X i vam fer el coit.

La fecundació havia estat escanejada i gravada, de manera que vam poder comprovar que havíem gestat un embrió mascle.

- Com li direm? – li vaig demanar.
- Rubén, com al meu pare – em va contestar.
- I com el nostre primer fill – vaig reblar.

El ventre de Sara ja estava començant a mostrar els símptomes del seu nou embaràs quan amb els instruments de la nau vam detectar la força gravitatòria de l'estrella cap a la que es dirigíem, i amb el telescopi de la nau vam poder veure a Bacava desplaçant-se al voltant d'ella, i vaig poder calcular la seua òrbita.

Aleshores vam manipular la força gravitatòria per a desaccelerar la gravitonau i corregir el seu curs per tal de seguir un rumb de trobada amb Bacava.

Neus passava la major part del temps dormint al bressol, però de quan en quan gatejava per la cabina, i fèiem torns per a tirar-li un ull mentre altre vigilava els indicadors de la nau en camí cap a Bacava. Únicament donar-li el pit, clar, era tasca exclusiva de Sara.

Naturalment Neus, que havia heretat els gens barbamecs que tots dos teníem, no mostrava cap senyal de pel.

- Ja li creixerà el cabell als vint anys – li vaig assenyalar a Sara quan me ho va indicar.
- És curiós – em va comentar – que continuem mesurant el temps en anys solars quan fa milions d’anys..., solars, que la Terra no gira al voltant del Sol.
- Sí, durant molt de temps es va mantenir per inèrcia – vaig subratllar –. Però recorda que, després de tornar a encendre a Zeus i allunyar-nos d’ell, es va programar l’òrbita de la Terra per a reproduir el període de translació d’un any solar.
- Però ara estarem donant voltes al voltant d’una altra estrella – va emfatitzar Sara, assenyalant-me-la a través de la coberta transparent de la cabina.
- Sí, i li hauríem de donar un nom més enllà del codi astronòmic amb el qual la coneguem – vaig plantejar.
- Es sembla al nostre Sol. Podríem dir-li Sol 2 – va suggerir Sara mentre la contemplava.
- D’acord – vaig acceptar.

El telescopi ens mostrava ja detalls de la superfície de Bacava, que semblava tenir un únic continent i un únic oceà, amb una costa sinuosa. I vam ajustar lleugerament el rumb de la nau per tal d’entrar en la seua atmosfera tangencialment.

Després d’haver pres el que, si tot anava bé, podia ser u dels darrers menjars dels aliments emmagatzemats en la nau, vam tornar a examinar la superfície de Bacava. El continent es veia principalment ocre, però es divisava un punt de color.

- Deu ser la plantació – li vaig comentar.
- Hem establert un rumb per arribar tangencialment, però – va subratllar Sara – amb una gravitonau podem controlar el descens, no necessitem fer-ho en espiral.
- Tens raó – vaig reconèixer –. Realment volia sobrevolar Bacava per a cercar el lloc d’aterratge, però millor ens dirigim directament cap aquest punt.

La imatge de Bacava va anar augmentant de grandària, fins que la vam poder examinar a simple vista. Aleshores se’m vam adonar que el lloc cap on es dirigíem tenia una mescla de tonalitats verds i taronges.

- Això ens confirma que és la nostra plantació – vaig assegurar –. Alícia... la Iz Fus, em va comentar que els robots anaven a sembrar plantes amb clorofil·la i amb carotinoides, encara que totes elles serien frigorresistents i produïrien fruites amb condromelatina.
- Aleshores la plantació sembla haver estat un èxit – va assenyalar Sara.
- Sí, probablement no necessitarem les fruites de l’hivernacle de la nau – vaig concordar –. Bé, haurem de preparar-nos per aterrar... o millor dit, abacavar.

Vaig augmentar la desacceleració, de manera que al entrar en l’atmosfera la nau es va quedar suspesa damunt de la plantació. Aleshores la vaig girar, deixant la cabina amb

coberta transparent apuntant cap a dalt, de manera que el descens l'hauríem de fer guiant-nos per la càmera posterior.

I així vam veure que, tal com es desprenia de la imatge que havíem rebut mil anys abans, la vegetació verda i taronja s'estenia al voltant d'un petit promontori sense vegetació, cap al qual ens vam dirigir.

I quan estàvem a uns pocs quilòmetres d'altura vam disparar els canons làser situats en la base de la nau contra el centre del promontori, fins que es va començar a obrir una cavitat volatilitzant la seua matèria.

Aleshores vam continuar el descens mentre aprofundíem la cavitat, i finalment la nau es va començar a introduir en ella perforant amb el seu esperó la base ja esquerpada per l'impacte dels làsers, fins que la nostra cabina va quedar a l'altura de la cima del promontori, des d'on podíem contemplar el bosc verd i taronja que ens envoltava.

- No veig els robots – va assenyalar Sara.
- Espere que no estigueren dalt del promontori – vaig comentar –. Segons la seua programació, haurien d'estar en la vora del bosc. Bé, anem a analitzar l'atmosfera.

El resultat de l'anàlisi va ser que era perfectament respirable. La proporció d'oxigen era una mica superior a la mitjana del planeta, suposàvem que com efecte de la fotosíntesis. I l'anàlisi del terreny va confirmar la innocuïtat dels microorganismes autòctons, al no poder interactuar amb les cèl·lules d'origen terrícola. I la temperatura era d'11 graus sobre zero, perfectament confortable per als nostres cossos impregnats de condromelatina.

- Hauríem de sortir – va dir Sara.
- Millor sortiré jo abans i prepararé el camí per baixar del promontori – li vaig contestar –. En el teu estat no cal que faces més esforç del necessari.
- D'acord, t'esperaré ací amb Neus – va assumir.

Em vaig posar un calçat preparat per a l'ocasió, em vaig penjar la bossa amb vàries ferramentes de les que disposàvem en la nau, i no havent problemes en que l'atmosfera s'introduïra en la nau, vam obrir directament una porta al costat de la cabina, i vaig trepitjar Bacava per primera vegada.

Realment la cima del promontori estava a soles a uns pocs metres sobre la base del bosc, a l'altura de la copa dels arbres. Vaig utilitzar, però, una ferramenta aplanadora per preparar una senda des de la porta de la cabina fins a baix, i me vaig endinsar amb cura en el bosc.

Tal com s'havia previst, hi havia alguns arbres amb un tronc molt ample i que, al passar-les un escàner, comprovava que estaven buits. Aleshores vaig prendre una ferramenta tallant i amb ella vaig retallar un rectangle que, al espentar-lo cap a dins va obrir una porta. I als costats vaig retallar un par de cercles per formar dues finestres.

Vaig examinar satisfet l'interior de l'arbre i vaig tornar a la nau, on Sara m'esperava a la porta amb Neus en els seus braços.

- Ja tenim el cau preparat – li vaig dir.
- Aleshores anem els tres – em va contestar.

Vaig prendre a Neus en braços i Sara em va seguir per la senda i pel bosc fins a l'arbre tallat, i vam entrar a dins d'ell.

- Està bé – em va dir –, però caldria preparar un bressol.
- Tens raó – li vaig contestar.

I vaig sortir fora per arreplegar fulles i amuntegar-les dins per formar un bressol per a Neus i un llit per a nosaltres.

- Sent com si haguérem tornar al nostre bosc – em va dir –, però no estem en Mart, i la temperatura és més baixa, encara que a nosaltres no ens afecta. Què tal si fem el primer menjar nadiu?
- Em sembla molt bé – vaig aprovar.

I vaig anar a fer una arreplegada de fruites del bosc, verdes i taronges, i les vam degustar junts. Després va ser el torn de Neus, prenent dels pits de Sara.

S'hem vam adonar que la llum estava minvant, i vam entendre que Sol 2 s'estava posant.

- Podríem passar la nit ací – em va proposar.
- D'acord – vaig acceptar –. Vas tancar la nau al sortir?
- Sí, ho vaig fer – em va contestar –. I solament es pot obrir amb la palma de les nostres mans.

No hi havia cap senyal de perill extern, però a falta d'haver explorat el bosc vaig tancar la porta i les finestres encastant les peces de fusta tallades.

I en la foscor es vam disposar a dormir.

Al dia següent, en veure filtrar-se la llum per la vora de les finestres, les vaig espentar cap a fora per allumenar l'interior del nostre cau. I a continuació vaig espentar també la porta per obrir-la.

- Hauria d'anar a cercar els robots – vaig dir –. M'espereu ací o en la nau?
- Millor en la nau – em va contestar –. Ací note que em falta la memòria.

I efectivament, fora de la nau no teníem accés a la nostra memòria gravada. De manera que vaig prendre a Neus en braços i vaig acompanyar a Sara a la nau.

Havia comprovat que les fulles que encatfaven el bosc eren suaus de trepitjar, de manera que vaig prescindir del calçat, però vaig agafar algunes ferramentes per si havia de manipular els robots.

Vaig travessar el bosc, i en el seu llindar vaig veure una figura humana. Vaig tenir un sobresalt momentani, fins que vaig recordar que els robots tenien forma humanoide. I me vaig adonar que tenia el crani lluent, per les plaques solars amb les que es carregava d'energia.

Me vaig apropar a ell i va romandre immòbil. Vaig suposar que podria estar en suspensió, i efectivament quan vaig prémer el botó d'activació es va girar cap a mi.

Es comunicava en estàndard galàctic, de manera que li vaig demanar pels altres cinc robots i em va dir que estaven encerclant el bosc. I seguint les meues instruccions els va enviar un missatge per activar-los i demanar-los que vingueren a reunir-se amb ell.

Mentres esperàvem em va confirmar que no s'havia detectat cap vida animal. I em va relatar que, quan el bosc va assolir la grandària preestablerta, es van posar en estat de suspensió.

Al cap d'una estona van arribar des de diferents direccions quatre robots més. Preguntats pel sisé robot, u d'ell em va contestar que havia passat pel seu costat i que semblava deteriorat.

Li vaig demanar que em conduïra fins a ell, i vaig anar junt amb els cinc robots fins a la seua ubicació. I efectivament, semblava tenir cremades les plaques solars del seu crani, potser per efecte d'un raig, i haver-se quedat sense energia.

Vaig demanar a dos dels robots que carregaren amb ell, i vam anar tots en direcció a la nau.

Allí es vam reunir amb Sara i Neus. Després de donar-li a Neus un bes en el cap pelat i abraçar a Sara, li vaig contar el resultat de la meua exploració.

Després de deixar en la nau el robot deteriorat a l'espera de poder reparar-lo, i passar una estona en ella per a connectar-me amb la meua memòria gravada, vam decidir anar a instal·lar-nos en el cau de l'arbre buid.

Aquesta vegada mantindríem obertes la porta i les finestres, si bé tindríem un parell de robots fora vigilant. I vam introduir dins del cau les fustes de la porta i les finestres per poder tancar-les des de dins si esqueia. Vam traslladar també al cau la bossa amb les tisores, el fez i els elastrages. Les arracades de Hüsün seguien en les orelles de Sara.

- No sent la necessitat de posar-me l'elastrage – va comentar Sara – però en la Terra l'utilitzaven per a estalviar energia i alimentació.
- Però allí les temperatures eren més baixes – vaig recordar –, a sovint per sota de zero graus. A més, actualment tenim alimentació de sobra, no necessitem escatimar-la.

- Aleshores podem continuar nus – va concloure Sara.

Els dies següents vam fer excursions, amb Neus al braç i acompanyats pels cinc robots, per a explorar el bosc. S'aturàvem pel camí per menjar, degustant diferents fruites i donant-li el pit a Neus. Anàvem fins al llindar del bosc i després tornàvem al cau o a la nau.

Vam deixar un parell de robots patrullant al llindar del bosc, en contacte per ràdio amb els tres que romanien amb nosaltres. I vam continuar explorant.

Una de les vegades vam trobar la gravitonau, prou més petita que la nostra, on havien vingut els robots. Estava envoltada de vegetació, però no semblava en mal estat.

Li vam demanar a un robot que obrira la porta i vam entrar dins. I efectivament, vam poder activar el quadre de comandaments.

- Ens vindrà bé per a explorar el planeta – li vaig comentar a Sara.
- Sí, però primer caldrà deslliurar-la de la vegetació que la té atrapada – em va contestar.
- En tot cas no és urgent. Tenim temps per a fer-ho – vaig assenyalar.

El que sí vam fer va ser reprogramar els codis de la porta de manera que la poguérem obrir també amb les palmes de les nostres mans.

Altre dia vam veure que s'acumulaven al cel núvols negres, aparentment carregades d'aigua. I estàvem al llindar del bosc quan va començar a ploure. Aleshores es vam refugiar dins del bosc i vam tornar fins al cau.

- Al bosc li vindrà bé la pluja – va subratllar Sara.
- Sí, i a més nosaltres la podem suportar bé – vaig assenyalar.

De totes maneres vam decidir passar la nit dins de la nau, així que vam tancar el cau i vam pujar a la nau acompanyats pels tres robots restants. Mentre pujàvem el promontori es vam banyar, clar. Però a Neus no semblava desagradar-li: va rebre la pluja amb rialles.

En qualsevol cas, cada dia passàvem varies hores dins la nau per a reconnectar-nos amb les nostres memòries gravades.

Vam pensar en donar-lis noms als robots, que tenien faccions lleugerament diferents. I vam decidir anomenar-los amb les lletres de l'alfabet llatí. De manera que els robots que patrullaven els llindars del bosc serien A i B, i els tres que ara ens acompanyaven en la nau serien C, D i E. F seria el robot deteriorat, però que no descartàvem tornar a activar.

El dia següent havia deixat de ploure i havia sortit Sol 2, de manera que vam decidir continuar explorant, encara que el terreny continuava mullat.

Mentres descendíem amb la nostra gravitonau en arribar a Bacava havíem vist la corrent d'un riu a la vora del bosc, i es vam dirigir cap allí.

Quan vam arribar a la seua ribera, acompanyats per C, D i E, vam veure que a l'altra banda hi havia també arbres, amb fullatge verd i taronja, però dispersos i distribuïts irregularment. I vam suposar que no havien estat plantats pels robots, que no haurien pogut creuar el riu, sinó que haurien crescut de llavors disseminades pel vent. Naturalment sabíem que, en absència d'insectes i pardals, la vegetació havia estat programada per a que la pol·linització i la difusió de la llavor es fera pel vent, encara que al voltant del promontori on hi era la nostra nau els robots havien procedit a la seua plantació sistemàtica.

- Podríem creuar nedant, però amb Neus seria més difícil. Podríem construir un pont? – va suggerir Sara.
- Sí, i així els robots podran creuar també – vaig concordar.

Prop de la ribera hi havia prou arbres suficientment grossos i alts, i vaig pensar que podríem prescindir d'u d'ells per a construir el pont.

Havíem portat la bossa amb vàries ferramentes, de manera que vaig començar a tallar un arbre per la base, mentre els robots l'espentaven per tal que caiguera travessant el riu. I així ho va fer, amb gran estrèpit.

Aleshores vaig retallar l'extrem que estava en la nostra ribera per poder pujar amb facilitat, me vaig desplaçar per sobre d'ell fins a l'altra ribera i vaig començar a tallar-li les branques mentre Sara utilitzava l'aplanadora per allisar la part superior del tronc i facilitar el trànsit sobre ell.

Havíem reprogramat a E per a fer de mainadera, de manera que va poder vigilar a Neus, gatejant a la vora del riu, mentre Sara i jo treballàvem.

No havíem finalitzat quan Sol 2 ja estava a punt de posar-se, de manera que vam decidir passar la nit allí.

Com per allí no es veien arbres grossos amb el tronc buit per fer un cau, vaig improvisar un cobert amb les branques de l'arbre caigut. I vaig ajudar a Sara a creuar amb Neus sobre el tronc mentre C, D i E romanien a l'altra banda del riu.

Després de uns quant dies de treball vam contemplar satisfets el resultat: teníem un pont al qual es podia accedir fàcilment per rampes suaus, i caminar per una cavitat aplanada amb baranes als costats.

I alhora havíem millorat el cobert, entreteixint branques i acumulant fulles baix fins aconseguir un cau acollidor.

I com els robots ja havien pogut creuar el pont, E va poder estar a l'aguait de Neus mentre Sara i jo condicionàvem el cobert.

I abans de tornar a la nau amb D i E, vam encarregar a C que patrullés la ribera del riu en coordinació amb A i B.

Vam considerar que havíem acabat d'instal·lar-nos, de manera que les setmanes següents vam romandre junt a la nau esperant al naixement de Ruben.

Quan va arribar el moment li vaig proposar donar a llum en la nau, però Sara va insistir en fer-ho en el cau.

- Vull que Ruben siga la primera persona en nàixer pròpiament en terreny de Bacava – va declarar.

De manera que vam romandre dins de l'arbre i Sara va emprendre els exercicis de respiració i contracció i dilatació de músculs fins que va aparèixer el cap de Ruben, i el vaig traure i depositar sobre el seu pit després d'haver tallat amb les tisores el cordó umbilical. I a continuació vaig traure els residus fora del cau i amb les ferramentes que tenia els vaig soterrar al peu de l'arbre per tal que pogués nodrir-ho.

Quan vaig tornar a entrar al cau ja li estava donant el pit, i a continuació el va dipositar en el bressol al costat de Neus, que el portava just nou mesos. I immediatament es van abraçar i acaronar.

Esperàvem que prengueren gust del contacte dels seus cossos i de les seues carícies: sabíem que era important per tal que dins de vint anys... solars, contribuïren a l'augment de la població de Bacava.

- Es sembla a Rubèn. Al nostre primer fill, vull dir – em va dir Sara.
- Sí, a mi també me ho sembla – li vaig contestar –, però haurem d'esperar a que es desenvolupe per a comprovar-ho.

Arran d'aquest moment vam estar quasi tot el temps al costat de tots dos parlant entre nosaltres i parlant-lis a ells per tal d'afavorir el seu aprenentatge del llenguatge, del català.

Durant els primers mesos Ruben s'alimentava exclusivament del pit de Sara, però Neus va començar ja a menjar fruita triturada.

Sara i jo practicàvem tota mena de jocs amorosos dins del cau o sota els arbres del bosc, a sovint amb els nostres fills Neus i Ruben contemplant-nos: volíem que assumiren la normalitat de veure a dues persones acaronant-se.

Però quan volíem practicar el coit ho féiem en la cabina d'exploració mèdica de la nau, utilitzant la seua radiació per a ralentitzar tots els meus espermatozoides i evitar que Sara es quedés prenyada. En aquests casos, Neus i Ruben es quedaven sota l'aguait d'E.

Quan Ruben va començar a gatejar pel bosc junt a Neus i ja començaven tots dos a dir algunes paraules en català vam decidir activar a Man Da Rin, el tutorial d'estàndard galàctic, el mateix que havíem utilitzat en Mart per ensenyar-nos-ho a nosaltres mateixos. I així la imatge d'un home xinès es va projectar sobre el terreny de Bacava. Per a això havíem d'estar, clar, a la vista de la nau, per tal que el seu holograma es projectés des d'allí.

A mesura que s'anaven desenvolupant, vam veure que a Neus li creixia el nas típic dels de Bedoya que tenia Sara, en tant que Ruben mantenia la semblança amb el nostre primer fill, megacicles abans.

Quant van començar a dir algunes paraules en estàndard galàctic van començar també a donar ordres als robots, especialment a E que tenia cura d'ells.

Això no ens preocupava, per tal com sabíem que l'al Iz Fus havia programat als robots amb les tres lleis de la robòtica d'Asimov, de manera que no obeirien cap ordre que pogués posar en perill als nostres fills. Però vam decidir reforçar lleugerament la tercera llei, de manera que si els robots rebien alguna ordre que pogués posar-los en perill a ells l'hagueren de confirmar amb un humà adult, definit com un humà amb cabell.

- Amb aquesta definició no considerarien adults als terrícoles – li vaig comentar a Sara.
- Millor – em va contestar.

Neus ja havia començat a caminar, i Ruben va començar a donar els primers passos abraçat a ella. Era clar que durant el seu primer any de vida es trobava en una situació subordinada a Neus, però comptàvem amb que això s'esvairia ràpidament quan creixeren.

Dins de la nau els vam posar davant de l'ordinador, on havíem programat jocs instructius amb paraules i imatges, per tal que al temps que s'entretenien aprengueren a llegir, i després a escriure en l'ordinador. També haurien d'aprendre cal·ligrafia, amb alfabet llatí i amb ideogrames xinesos, però això seria més tard. De moment començarien a dibuixar en la pantalla amb els dits, per tal com no disposàvem de paper.

Quan tant Neus com Ruben ja caminaven a soles vam començar a fer excursions pel bosc, acompanyats per D i E, i a mesura que adquirien seguretat s'aventuràvem més lluny de la nau, fins arribar al llindar del bosc on es vam reunir amb A, i amb B. Des d'allí es

contemplava l'extensió erma amb tons ocres que s'estenia al voltant del bosc, i alguna de les vegades les muntanyes properes des d'on sabíem que baixava el riu fins al bosc. Aprofitàvem les excursions per fer un inventari dels arbres, que gravava D per a després desar-ho en l'ordinador de la nau.

I també vam fer alguna excursió al riu, on es vam trobar amb C, i vam passar alguna nit en el cobert. I amb precaució es vam introduir en l'aigua del riu per ensenyar-lis a nedar.

Alguns dies plovia, i ens refugiàvem en la nau, en el cau o en el cobert, encara que a Neus i Ruben els encantava corretejar sota la pluja.

Vam constatar, amb els instruments de la nau, que la temperatura descendia, i vam entendre que entràvem en l'hivern de Bacava. Algun dia fins i tot va nevar, però tot i nus com anàvem no patíem fred: la condromelatina que impregnava els nostres cossos acomplia la seua funció. Neus i Ruben van gaudir jugant amb la neu, i Sara i jo fent l'amor sobre ella, encara que, fora de la nau, no completàvem el coit.

Van passar uns quants anys de Bacava, i fins a cinc anys solars terrestres. I Sara em va plantejar tenir una altra parella de fills.

- Doncs a aquesta li hauríem d'anomenar com als meus pares – li vaig dir – Al xic li direm Rafael. Bé, per distingir-ho de mi li podem dir Rafa2: no té sentit emprar cognoms perquè tota la població de Bacava tindria els mateixos.
- No seria millor dir-li Rafa1, entenent que tu ets Rafa0? – va qüestionar Sara.
- No, Rafa0 seria el de la vida anterior – vaig objectar.
- Quin, el que es va traslladar amb mi al ciberespai el segle XXI o el que va viure amb mi en Mart? – va demanar Sara.
- Bé, millor deixem-ho estar, i anomenem-li Rafa2 – vaig insistir -. I a la xica li direm Isabel, com a la meua mare.
- I com a la teua germana – va assenyalar Sara.
- També – vaig coincidir.
- Anem aleshores a la nau? – va plantejar.
- No cal, el sexe del tercer fill bacavenc el podem deixar a l'atzar – vaig suggerir -. Ja utilitzarem la determinació del sexe per al quart.

De manera que vam entrar al cau, deixant a Neus i Ruben a la cura d'E, i vam completar el nostre acte d'amor. Tanmateix, després vam anar a la nau per escanejar a Sara i comprovar que s'havia consumat la gestació.

- Però no sabem si el que tinc dins de mi és Isabel o Rafa2 – va comentar Sara.
- Tenim temps per a esbrinar-ho – li vaig contestar.

Neus i Ruben ja dominaven prou el català i es defensaven en estàndard galàctic, de manera que vam començar la instrucció en continguts. La cabina de la nau es va convertir en l'escola, utilitzant l'ordinador per aprendre de forma interactiva, amb Sara o jo o ambdós al seu costat, segons les tasques que havíem de fer. Naturalment, dins de la nau els cervells tant de Sara com el meu tenien accés directe a les nostres memòries gravades, abastant tota la ciència de la humanitat, amb el qual podíem respondre a les seues preguntes. Però procuràvem que l'aprenentatge es fera a través de jocs en l'ordinador, de manera que gaudiren d'ell.

També continuàrem, clar, els nostres passejos pel bosc, comentant el que veiem i aprenent a comptar arbres i fruites.

Als pocs mesos vam esbrinar que Sara estava gestant un xiquet, és a dir, a Rafa2.

I quan als nou mesos d'haver-ho engendrat va nàixer, vam començar a estar una mica atapeïts en el cau, de manera que vàrem cercar prop altre arbre amb el tronc buid i el vam obrir porta i finestres per a que fos el cau de Neus i Ruben, acompanyats per E, que tenia cura d'ells al temps que acomplia les seues comandes sempre que aquestes no els perjudicaren.

I vam donar també a D instrucció de mainadera per tal que ens ajudés a tenir cura de Rafa2.

Naturalment, al poc de nàixer Rafa2 es vam assegurar d'engendrar a Isa (havíem acordat abreujar el seu nom) ralentitzant en la cabina d'exploració mèdica els meus espermatozoides amb cromosomes Y mentre féiem el coit.

Portàvem també, clar, a Rafa2 a la nau durant la instrucció de Neus i Ruben, així com en els nostres passejos pel bosc, per tal que ens escoltés parlar entre nosaltres.

I nou mesos després va nàixer Isa.

En Bacava els nostres fills serien coneguts com Neus, Ruben, Rafa2 i Isa. Però per a la resta de l'univers els vam assignar cognoms, i els vam registrar a l'ordinador de la nau amb els seus noms complets: Neus Pla de Bedoya, Ruben Pla de Bedoya, Rafa2 Pla de Bedoya i Isa Pla de Bedoya. I vam establir la regla que la generació següent tindria els mateixos cognoms: Pla de Bedoya, no Pla Pla.

El segon d'ells tenia el mateix nom i cognoms que el nostre primer fill, milions d'anys abans. I pense que vam canviar l'accent del seu nom per a no oblidar-nos que era una persona diferent, tot i la seua semblança física.

Els vam assignar també noms galàctics, amb tres monosíl·labs amb un màxim de tres lletres cadascú: Neu Pla Be, Ru Pla Be, Ra Pla Be i Is Pla Be. En el cas del tercer podíem prescindir del número, per tal com el meu nom galàctic era Ra Fa Pla (Iap Rop La romanía ocult).

I a mesura que Rafa2 i Isa es van anar desenvolupant es va fer palés que aquesta vegada era a Rafa2 a qui l'havia crescut el nas de Bedoya.

Sara i jo ens vam haver de dividir la feina quan vam començar a utilitzar amb Rafa2 i Isa els jocs instructius amb paraules i imatges per a que aprengueren a llegir: Sara s'ocupava d'ells mentre jo continuava amb la instrucció de continguts de Neus i Ruben, encara que de vegades intercanviàvem els papers.

I naturalment, vam activar també a Man Da Rin per tal que els introduïra en l'ús de l'estàndard galàctic.

I continuàvem passejant pel bosc amb Neus i Ruben, portant habitualment en braços a Rafa2 i Isa, i acompanyats per D i E. Una vegada vam creuar pel nostre pont a l'altra banda del riu, es vam banyar dins d'ell amb els quatre, intentant amb precaució que Rafa2 i Isa començaren a nedar, i vam passar la nit dins del cobert.

Quan es vam alçar pel matí, Neus i Ruben es van quedar mirant les muntanyes que es veien a prop.

- Fem una excursió fins allí – ens va demanar Neus mentre Ruben assentia amb el cap.
- Bé, podem planejar-ho – vaig assentir –, però s'hauem de preparar, perquè la muntanya no és adient per caminar descalços. Potser podríem fer-vos calcers amb cortesa d'arbres.
- Tinc una idea millor – va plantejar Sara -. Al bosc hi ha alguns arbres dels quals podríem extraure cautxú per a fer sabates de goma.

Quan vam tornar a la nau, Sara es va connectar amb la seua memòria gravada per tal de recordar la forma de treballar el cautxú.

El propers dies Sara va utilitzar les tisores per a fer talls a determinats arbres i recollir el seu làtex per després deixar-ho quallar en recipients de fusta i treballar-ho per que deixés de ser enganxós i mantenir la seua elasticitat.

I jo vaig anar donant-lis forma per confeccionar calcers a la mesura dels peus de Ruben, Neus, Sara i els meus. Perquè encara que Sara i jo teníem calçats en la nau, havíem decidit anar també amb calcer de goma, prou gruixa per protegir els nostres peus de les rugositats del terreny en el camí a les muntanyes.

Quan els vam tenir finalitzats, es vam posar els calcers que s'acoblaven perfectament als nostres peus, i deixant a Rafa2 i Isa a la cura de D vam sortir cap a les muntanyes seguint el riu cap amunt.

De fet, vam tardar menys d'una hora en arribar a la falda d'una muntanya. I a més del canal del riu, hi havia llits secs o quasi secs de rierols per on podíem pujar amb facilitat.

A meitat de camí vam trobar una cova, aparentment formada per l'aigua, de la qual corria un filet des de la seua boca. Vam aguar a dins, i vam continuar pujant.

Finalment, donant una petita volta per tal d'evitar pendents massa empinades, vam arribar al cim. Vam mirar al voltant, i vam veure així des de dalt el nostre bosc, i vam seguir amb la mirada el curs del riu fins a la llunyania, en el que semblava un braç de mar prop de l'horitzó. En divisar-ho, Neus i Ruben ens vam mirar ansiosos.

- Sembla estar prou lluny, possiblement més de cent quilòmetres – vaig assenyalar –. Massa per anar a peu. Hauríem d'anar en la gravitonau petita, però abans l'hauríem de deslliurar de la vegetació.
- Però podríem fer avui nit en la cova – va proposar Neus.
- No, és millor que tornem ja amb Rafa2 i Isa – va objectar Sara.

Neus i Ruben es van encollir de muscles, i vam emprendre la tornada cap al bosc.

Després de deu anys d'estudis, vam considerar que Neus i Ruben havien completat la seua formació bàsica, que ara estaven desenvolupant Rafa2 i Isa després d'assolir competència lingüística en català i estàndard galàctic, i per als quals, a petició seua, havíem preparat també un cau en altre arbre de tronc buit, al qual s'havien traslladat amb D.

- Hauríeu de continuar estudiant – els vaig dir a Neus i Ruben –, però hauríeu de pensar en qué voleu especialitzar-vos.
- I que podríem estudiar? – va demanar Ruben.
- Bé, algú s'hauria d'ocupar de reparar als robots quan calga – vaig suggerir.
- I també de tenir cura de les persones si es posen malaltes – va afegir Sara.
- Jo estudiaré per a tenir cura dels robots – va decidir Neus.
- I jo per a reparar a les persones – va declarar Ruben.

Des de l'ordinador de la nau teníem accés a la informació de les nostres memòries gravades, i a través d'elles a tota la ciència de la humanitat. De manera que, amb la nostra ajuda, van anar seleccionant els temes per als seus estudis.

Naturalment, la seua formació bàsica incloïa els fonaments de la fisiologia humana, inclosa la reproducció. Sabíem que els gens barbamecs ajornaven també la seua fertilitat fins als vint anys, al temps que els anés sortint pel. Però van començar a practicar el coit, sense conseqüències reproductives, i a sovint sota el bosc davant nostre.

Un dia, Neus i Ruben es van dirigir a nosaltres:

- Vosaltres s'abraceu i acaroneu a sovint – ens va dir Ruben – però no hem vist que practiqueu el coit.
- Llevat de quan vàreu engendrar a Rafa2 – va puntualitzar Neus.
- Si ho férem sense precaucions podríem engendrar altre fill – els va contestar Sara –, i ara per ara tenim prou amb vosaltres quatre.
- De manera que quan volem fer el coit – els vaig explicar – ho fem en la cabina d'exploració mèdica de la nau, utilitzant radiacions específiques per a evitar la fecundació.

En aquell moment es van apropar Rafa2 i Isa, que havien escoltat el final de la conversa.

- Nosaltres també hem intentat fer el coit – ens va relatar Rafa2 –, però el meu apèndix no es posa prou dur per introduir-ho en la clivella d'Isa.
- Ets massa jove, Rafa2 – el vaig explicar –. D'ací a uns pocs anys ho podreu fer.
- Ruben – li va dir Isa –, no em podries introduir tu el teu apèndix?
- Isa – va objectar Ruben mirant-li entre les cames –, tens la clivella encara massa petita, i et podria fer mal.
- Es millor que espereu a créixer per a fer-ho entre vosaltres dos – els va plantejar Sara –. I mentres tant, podeu acaronar-vos de mil maneres.
- Sí, ja hem après a fer el seixanta-nou – va declarar Isa.

I ho va demostrar tendint-se de l'inrevés damunt de Rafa2.

Una vesprada vam veure a Neus i Ruben dirigint-se cap a nosaltres acompanyats de dos robots. I em va sorprendre adonar-me que, a més de E, portaven amb ells a F.

- Com ho haveu fet? – els vaig demanar.
- He restaurat les seues plaques solars – va explicar Neus – i arreglat els seus circuits espatllats.

Vaig constatar que, efectivament, la part superior del cap de F brillava a la llum de Sol 2.

- Li havíem agafat afecte a E, però se'l podeu quedar – va oferir Ruben –. Tenim prou amb F.

No vaig poder evitar una mirada de suspicàcia, de manera que Ruben va continuar:

- No et preocupis, papà, perquè no tinga reforçada la tercera llei. Tindrem cura d'ell – va prometre.
- I si el passa alguna cosa jo el podré reparar – va afegir Neus.

Un dia es van presentar els nostres quatre fills davant nostre, a la porta del nostre cau.

- Voldríem fer una excursió a la muntanya – ens va dir Rafa2.
- I aquesta vegada podríem passar la nit en la cova – va proposar Neus.
- Be, podem mirar el calcer – vaig plantejar –. Suppose que els que van usar Neus i Ruben ara us vindran bé a Rafa2 i Isa. I vosaltres, Neus i Ruben, podeu usar el calcer de goma que portàvem Sara i jo. Nosaltres podem utilitzar el que tenim en la nau.

Però quan vam examinar el calcer de goma que teníem desat també dins de la nau, vam veure que estava deteriorat, amb esclotxes, i probablement no resistiria altra excursió a la muntanya.

- Haurem de confeccionar nou calcer per a vosaltres – va dir Sara –. Sembla que el cautxú que vaig utilitzar era de mala qualitat.
- Quan me especialitze – va declarar Isa – estudiaré com produir arbres del que es puga extraure làtex per fer cautxú més resistent.

De manera que els propers dies vam haver de repetir el procés de fabricació del calcer. Quan el nou calcer va estar enllestit, es vam preparar per a l'excursió fent acopi de fruites i deixant-les en la bossa. Per estalviar feina, Sara i jo portàrem el calcer que havia viatjat amb nosaltres en la nau.

De nou, aquesta vegada els sis, acompanyats per D, E i F, vam arribar a la falda de la muntanya més propera i vam remuntar el llit sec d'un rierol fins arribar al cim, des d'on vam contemplar el mateix paisatge que l'altra vegada, però ara els sis.

- Encara no tenim la gravitonau preparada per anar al mar? – va demanar Ruben.
- Tenim temps per a fer-ho – va subratllar Sara.
- Si voleu puc ajudar-vos amb la seua programació – va plantejar Neus.
- I jo estudiaré el funcionament del motor de la gravitonau per ajudar també amb ella – va declarar Rafa2.

Després de menjar-se la fruita asseguts al cim de la muntanya, vam baixar fins a la cova i es vam preparar per a passar la nit.

- No em molesta tendir-me el cos sobre el sol de la cova – va plantejar Isa –, però està una mica dur per recolzar el cap.
- Podem recolzar-ho uns sobre el ventre dels altres – va proposar Sara.
- Formant un hexàgon – vaig especificar.

Així, jo vaig recolzar el cap en el ventre de Sara, Sara en el ventre de Ruben, Ruben en el ventre de Neus, Neus en el ventre de Rafa2, Rafa2 en el ventre d'Isa i Isa en el meu ventre. I així vam tancar els ulls fins que ens va entrar la son.

Rafa2 i Isa ja havien completat la seua formació bàsica i estaven estudiant per a especialitzar-se, respectivament, en Física i Enginyeria Genètica.

I a Neus i Ruben ja els estava començant a sortir pel en el cap, i a Ruben també berriscol en la cara.

I un dia es van presentar els nostres quatre fills davant nostre.

- No vull passar-me dos anys seguits prenyada com vas fer tu, mamà – va declarar Neus –, de manera que hem decidit esperar a que Isa i Rafa2 siguin fèrtils per a fer-ho a l'hora.
- I així, a més a més, – va afegir Isa – els nostres fills podran créixer junts, i els nostres nets tindran una millor recombinació genètica.

No vaig poder evitar pensar en la estultícia dels que, en el segle XX, maldaven per la puresa genètica, quan sabíem que era la recombinació genètica el que produïa una estirp més resistent.

- Però voldríem continuar fent el coit – va declarar Ruben –. Podríem utilitzar la cabina d'exploració mèdica? Per evitar tenir fills mentres esperem, vull dir.
- Saps com fer-ho? – li vaig demanar.
- Per favor, papà! Sóc metge! – va proclamar Ruben.
- Aleshores cap problema – va acceptar Sara –. Simplement haurem de fer tornos.

Quan a Neus i Ruben ja els havia crescut molt el cabell i la barba, els vam deixar les tisores d'Istanbul per tal que se'ls pogueren retallar.

- Ens les torneu quan acabeu amb elles – els vaig advertir –. Nosaltres també les necessitem.

Però als pocs dies Neus me les va tornar dient-me:

- Ja no les necessitem. He fabricat unes altres. I també tallaungles amb el qual us les podeu tallar més fàcilment que amb les tisores.

I em va donar un tallaungles aparentment fet d'una mena de resina endurida.

- Com les has fet? – li vaig preguntar.
- Amb una impressora 3D – em va contestar –, amb el material que m'ha proporcionat Isa.

I vaig veure a Isa dirigint-se cap a nosaltres, amb unes sabates de goma.

- Aquestes sabates són més resistents que les que vareu fer vosaltres – em va explicar –. No vaig a portar-les sempre, no vull que se m'estoven les plantes dels peus. Les porte ara per a provar-les.

Sabia que Isa havia estat experimentant amb noves plantacions a l'altre costat del riu, i vaig suposar que aquest era el seu resultat.

- Suppose que hauràs utilitzat l'enginyeria genètica per obtenir plantes amb làtex més adient per a fer cautxú o ferramentes – va dir Sara, que s'havia apropat –. Però quines ferramentes has utilitzat per a poder manipular el seu genoma abans de tenir material per a fabricar ferramentes?
- Naturalment, inicialment he utilitzat les capacitats de D, després que Neus l'ha reprogramat – em va explicar Isa –, per actuar amb la precisió requerida. Però ara ja hem pogut fabricar un aparell per analitzar i manipular el genoma. L'he deixat en el cobert a l'altra banda del riu, on faig els meus experiments.
- La impressora 3D la tenim en el nostre cau – va afegir Neus –. Si voleu que us fabrique alguna cosa me ho digueu.
- Doncs mira – va dir Sara –, no ens vindria mal un cinturó amb una renyonera, per poder portar objectes sense haver de carregar amb la bossa d'Estambul.
- D'acord – va acceptar Neus.

I de fet, als pocs dies ens va fer per als sis renyoneres de goma amb un cinturó elàstic, que portàvem habitualment quan es desplaçàvem pel bosc, amb les ferramentes que poguérem necessitar. Vaig pensar que en la meua Terra acostumava a portar objectes en butxaques de la camisa o el pantaló, però clar, en Bacava no portàvem ni camisa ni pantalons, ni res, de fet.

A Rafa2 i Isa ja els havia començat també a sortir pel, i els nostre quatre fills ens van abordar:

- Pensem que ja és hora d'engendrar – va dir Neus.
- Haureu d'assegurar-se de tenir fills de diferent sexe – vaig subratllar.
- Clar, prepararé la cabina per a que siga així – va respondre Ruben.
- I qui tindrà la xiqueta i qui el xiquet? – va demanar Sara.
- Jo puc tenir la xiqueta – va proposar Isa.
- Aleshores jo tindrè el xiquet – va acceptar Neus.

De manera que els quatre van entrar en la nau, i es van alternar dins de la cabina d'exploració mèdica, després que Ruben activés successivament les radiacions per ralentitzar els seus espermatozoides amb cromosoma X, i després els espermatozoides de Rafa2 amb cromosoma Y.

I en finalitzar cada parella van comprovar amb satisfacció que la gestació havia tingut èxit.

- Com els direm? – ens va demanar Rafa2.
- Podem dir-lis Víctor i Rosa – va proposar Sara.

I així van inaugurar la tradició que al engendrar cada xiquet o xiqueta es dirigiren a Sara i a mi per tal tal que els posàrem nom.

Nou mesos després van nàixer els nostres nets Víctor i Rosa, al quals vaig registrar a l'ordinador de la nau amb els noms complets de Víctor Pla de Bedoya i Rosa Pla de Bedoya, i els noms galàctics de Vic Pla Be i Ro Pla Be.

Neus havia confeccionat dues bressols de resina amb una base elàstica amb el material que li proporcionà Isa, seguint les indicacions de Ruben per a la millor comoditat dels nounats.

Van deixar els bressols respectivament en el cau de Rafa2 i Isa i en el de Neus i Ruben. I deixaven alternativament al nostres nets Víctor i Rosa junts en cada bressol, per tal que s'acostumaren al seu contacte físic, com Sara i jo vam fer el seu dia amb els que havien arribat a ser els seus pares i mares.

El dia que estaven en el seu cau, Neus els donava el pit als dos, u en cada pit. I el dia que estaven en l'altre cau ho feia Isa.

I naturalment, contaven també amb l'ajuda de D i F per a tenir cura d'ells quan els seus pares continuaven en les seues ocupacions.

Per suposat, tots els adults parlàvem en català al seu costat. I quan van començar a gatejar vam activar una vegada més a Man Da Rin per tal que els iniciés en l'estàndard galàctic.

I quan van començar a parlar, Sara i jo vam activar en l'ordinador de la nau els programes amb rètols i imatges, i passàvem temps amb ells en el que s'havia tornar a convertir en escola d'infants.

Un dia, els nostres fills Neus, Ruben, Rafa2 i Isa ens van abordar junts:

- Anem a fer una excursió al mar amb la gravitonau- ens va informar Neus -. Podreu tenir cura de Víctor i Rosa mentres estem fora?
- Clar - va acceptar Sara.
- Podeu quedar-se a E per a que us ajude amb ells - va oferir Ruben -. Ens portarem a F amb nosaltres.
- De totes maneres - va assenyalar Neus -, ara que Víctor i Rosa han començat a parlar estàndard galàctic haurem de reforçar-li la tercera llei; però això ho farem quan tornem.
- Haveu estripat ja la vegetació que immobilitzava la gravitonau? - vaig preguntar.
- Acompanyeu-nos - va contestar Isa.

Vam anar tots pel bosc acompanyats per E i F, portant per torns en braços als nostres nets Víctor i Rosa, fins arribar on estava la gravitonau que havia portat als robots des de la Terra. No es veia res trencat, però les branques dels arbres del voltant estaven apartades de la gravitonau.

Vaig mirar a Isa estorat, conjecturant el que havia passat.

- Solem pensar en les plantes com ésser immòbils, però no ho són – va explicar Isa –. Simplement es mouen lentament: els ha costat més d'una setmana acomplir les instruccions que les vaig donar.

Els nostres fills van deixar a Víctor i Rosa en els nostres braços, es van acomiadar dels quatre amb besos en les galtes i van entrar en la gravitonau amb F. Al poc la gravitonau s'enlairava per l'espai lliure deixat pels arbres, i sortia disparada en la direcció cap on vam veure el mar des de dalt de la muntanya.

Sara i jo vam tornar a la nau amb els nostres nets Víctor i Rosa i acompanyats per E, vam entrar a dins i vam posar en marxa els programes de l'ordinador per jugar amb imatges i rètols, restant al costat de Víctor i Rosa mentres ho feien i donant-lis ocasionalment indicacions. Es vam aturar per anar al bosc a menjar fruites, i després vam continuar.

A mitja vesprada vam veure tornar als nostres fills amb expressió alterada.

- Hem trobat animals – va dir Rafa2.

Seguint el curs del riu, la gravitonau havia arribat prompte al braç de mar que havíem divinat uns anys abans, a la vora del qual hi havia una extensió de sorra sobre la qual la gravitonau havia aterrat... o abacavat. Havien sortit a la platja, i deixant a F junt a la gravitonau, els nostres fills Neus, Ruben, Rafa2 i Isa s'havien dirigit cap a l'aigua.

- Està tèbia – havia assenyalat Ruben quan van ficar els peus.
- En qualsevol cas, l'hauríem pogut resistir bé si estigués freda – havia subratllat Isa.

El vent era fluix, de manera que les ones eren suaus. I s'havien endinsat en l'aigua fins començar a nedar.

I aleshores havien vist quelcom que es menejava dins de la mar, a unes desenes de metres.

- Millor s'apresseu a sortir – havia plantejat Rafa2.

Es varen posar a nedar ràpidament cap a la costa, i quan van fer peu van començar a córrer. Mirant cap a darrere havien vist una figura allargada que es dirigia cap a ells, i havien apressat el pas fins a sortir de l'aigua.

- Eren una mena de serps amb aletes – va explicar Rafa2.
- O d'anguiles gegants – va afegir Isa.
- Teníem por que ens seguien sobre la sorra, de manera que vam anar ràpidament a la nau i vam entrar en ella – va relatar Neus –, preparant-se per a enlairar-la.
- Però sembla que no podien sortir de l'aigua – va precisar Ruben –, de manera que es van quedar dins d'ella prop de la costa.
- Aleshores vam enlairar la gravitonau i es van cerner sobre la mar – va contar Neus.
- I vam veure prou d'aquells éssers nedant damunt l'aigua – va completar Rafa2.
- Ho vam filmar, i F porta la gravació – va informar Ruben -. Ara us la mostrarem.

F es va connectar amb l'ordinador, i aquest va projectar en mig de la cabina de la nau l'holograma de la gravació. I efectivament vam veure una mena d'anguiles nedant. «O el monstre del llac Ness», vaig pensar.

- Té la seua lògica – vaig afirmar -. A fi de comptes, també en la Terra la vida va començar en la mar.
- Però després es va estendre a la terra – va subratllar Isa.
- Sí, però en Bacava en terra ja estem nosaltres – va assenyalar Sara -, i possiblement s'estenguem per tot el continent abans que la vida nadiua de Bacava pugui evolucionar per a fer-se terrestre.
- Si és que no ho ha fet ja – va advertir Isa.
- No ho crec – vaig suposar -. En els més de vint anys terrestres que estem en Bacava hem trobat únicament microorganismes sobre terra.

Vaig pensar, tanmateix, que no estava de més que A, B i C continuaren la seua vigilància en els llindars del bosc.

Ja estàvem començant la instrucció en continguts dels nostres nets Víctor i Rosa quan els nostres quatre fills van prendre altra decisió.

- Hem decidir tenir altra parella de fills – ens va anunciar Neus.
- Però s’anem a creuar – va puntualitzar Isa –, i així podrem aconseguir també una millor recombinació genètica.
- De manera que jo el tindrà amb Neus – va precisar Rafa2.
- I jo amb Isa – va afegir Ruben.
- Al final vas a posar el teu apèndix dins de la meua clivella – va bromejar Isa.
- Sí, però ara ja ho puc fer sense perill – va subratllar Ruben.
- És la vostra decisió – vaig declarar.
- I qui tindrà el fill i qui la filla? – va preguntar Sara.
- L’altra vegada jo vaig tenir un fill, de manera que ara tindrà una filla – va afirmar Neus.
- I jo un fill – va acceptar Isa.
- Però aleshores jo únicament hauré tingut filles – va objectar Rafa2.
- I jo únicament fills – es va sumar Ruben.
- Ja sabeu el que es deia el segle XXI, abans de l’era de Zeus – va proclamar Neus –: les dones parim, les dones decidim.

I de nou ens van consultar quins nom posar-lis.

- Podeu dir-lis Marc i Laia – va proposar Sara.

Nou mesos després van nàixer els nostres nets Marc i Laia, i els vam registrar a l’ordinador de la nau amb el seus noms complets, Marc Pla de Bedoya i Laia Pla de Bedoya, i els noms galàctics Mar Pla Be i Lai Pla Be.

Vam comentar entre nosaltres que, singularment, en l’antiga Terra «Mar» era un nom femení. Tanmateix, això importava poc. Sara i jo s’havíem esforçat en no introduir biaixos de gènere ni diferenciacions de rols més enllà de la maternitat i la lactància, que únicament es produïen durant períodes delimitats. I esperàvem que el fet que en Bacava s’alimentàrem únicament de productes agrícoles i no de la cacera contribuïra a evitar el foment de l’agressivitat i discriminacions de gènere.

Per altra banda, anant com anàvem tots i totes, amb el sexe a la vista, es feia innecessari marcar el gènere pel nom o per la forma de vestir.

Al poc dels nous naixements, els nostres fills Neus, Ruben, Rafa2 i Isa ens van dir que volien traslladar-se a uns habitatges més espaiosos, i van fer que els acompanyàrem a l'altra banda del riu.

Allí ens va sorprendre veure uns quants arbres amb les respectives portes i el que semblaven finestres en dues pisos.

- Haveu tallat arbres amb dos pisos? – va demanar Sara.
- No ha fet falta – va respondre Neus –. Han crescut així.
- Els he programat genèticament d'aquesta manera – va explicar Isa –. De fet, els vaig dissenyar quan vam decidir tenir altra parella.
- Nosaltres s'instal·larem en aquests dues arbres contigus – ens va explicar Ruben.
- I si voleu vosaltres us podeu traslladar a u dels altres – ens va oferir Rafa2.
- Preferim romandre prop de la nau – vaig contestar després de consultar a Sara amb la mirada.

Tots dos sabíem que necessitàvem entrar en ella diàriament per tal de connectar-nos amb les nostres memòries gravades i actualitzar-les.

- Però passarem a sovint per ací – va afegir Sara.
- I nosaltres els portarem a la nau per a anar a l'escola – va assenyalar Neus.

Neus i Ruben es van instal·lar en la planta baixa d'un dels arbres, i Rafa2 i Isa en la planta baixa de l'altre. Tanmateix, segons ens van dir, s'intercanviaven amb freqüència de lloc.

Per la seua banda, el nostre nets Víctor i Rosa s'instal·laren en el primer pis d'un arbre, però a sovint es passaven a l'altre. I els nostres nets Marc i Laia anaven passant del bressol en la planta baixa d'un arbre al de l'altra. Sabíem, tanmateix, que quan adquiriren autonomia de moviment passarien a un primer pis.

Anys després, quan va arribar l'hora d'especialitzar-se, la nostra neta Rosa va escollir química i el nostre net Víctor geologia, encara que no sabíem si dir-li bacavologia. I per a fer les pràctiques, agafava la gravitonau i sobrevolava els terrenys circumdants i les muntanyes properes per analitzar-les amb els instruments de la nau.

Per la seua banda, el nostre net Marc s'havia afeccionat a pujar als arbres. Però un dia es va caure i es va trencar una cama.

En quan la nostra neta Laia el va avisar, el nostre fill Ruben va encarregar a F que el portés a la nau, i en la cabina d'exploració i tractament mèdic el va sotmetre a radiacions similars a les que me van aplicar a mi en Mart en la meua vida anterior. Però les cèl·lules de Marc, farcides de condromelatina, generaven suficient calor per accelerar la fusió dels seus ossos, encara que, de totes maneres, Laia va passar la nit abraçada a ell en la llitera de la cabina. I al dia següent ja es trobava recuperat.

Quan no estaven estudiant, però, els nostres quatre nets Víctor, Rosa, Marc i Laia s'acostumaren a passar el temps junts.

I un dia vam trobar a Víctor i Marc besant-se i acaronent-se sota un arbre, i a Rosa i Laia fent el mateix sota un arbre contigu.

- No us preocupeu – ens va dir Rosa –. Quan siguem fèrtils tindrè un fill amb Víctor.
- I jo amb Laia – va afegir Marc.
- Però de moment m'agrada gaudir amb Marc – va assenyalar Víctor.
- I a mi amb Rosa – va arrodonir Laia.

I davant les nostres mirades d'aprovació van somriure alleujats.

I efectivament, anys després, al temps que Laia s'havia especialitzat en telecomunicacions i Marc en astronomia, i quan tots quatre ja tenien pel al cap i en el seu cas en la cara, Víctor i Rosa van engendrar un xiquet i Laia i Marc una xiqueta.

Rosa ens va suggerir posar-li com al seu pare, de manera que vam proposar dir-li Rafa3.

- Doncs a la xiqueta podríem dir-li Sara2 – va suggerir Sara –. A fi de comptes, en la meua família hi havia moltes Sara, però fins ara jo sóc l'única Sara en Bacava.

I així ho vam fer.

Tanmateix, sabíem que Víctor i Marc continuaven compartint el primer pis d'un arbre, i Rosa i Laia el primer pis de l'altre.

Quan van nàixer vam assignar a Sara2 el nom galàctic de Sa Pla Be, per tal com no hi havia confusió amb el de Sara, Sa Ra Be. Però a Rafa3 vam haver d'assignar-li el nom de Rat Pla Be per tal de distingir-ho de Rafa2. I van instal·lar provisionalment als nostres besnéts Rafa3 i Sara2 en un bressol al cau de les nostres netes Rosa i Laia, per tal de donar-lis el pit alhora.

- Però quan terminen la lactància es traslladarem els sis a altre parell arbres de dos pisos – ens van dir les nostres netes.

S'ajuntàvem a sovint tots i totes per a menjar fruita al costat del riu, encara que Sara2 i Rafa3 continuaven prenent llet de les seues mares.

- Per a construir artefactes electrònics ens fan falta minerals que Víctor ha esbrinat que es troben en una muntanya propera – va dir un dia la nostra filla Neus.
- Aneu a excavar una mina? – vaig preguntar.

- No cal – va explicar la nostra filla Isa –. Unes plantes extrauran el mineral per a nosaltres.
- I quan tinguem el material adient podrem instal·lar una cabina de tractament mèdic en un arbre a aquesta banda del riu, per tal de no haver d'anar a la nau si passa alguna cosa – va subratllar el nostre fill Ruben.

El dia següent, les nostres filles Neus i Isa i els nostres nets Víctor i Rosa es van traslladar a la muntanya amb la gravitonau acompanyats per D i F.

Uns dies després Sara i jo, amb el calcer de goma, vam anar caminant a visitar-los a la muntanya. Havíem deixat a E per que ajudés a tenir cura del nostres besnéts Rafa3 i Sara 2, que s'havien quedat amb els nostres fills Ruben i Rafa2 i els nostres nets Marc i Laia, la qual s'encarregava de donar-lis els pits als dos besnéts, encara que prompte finalitzarien la lactància i començarien a menjar fruites.

S'havien instal·lat en la cova amb una provisió de fruites, i estaven sembrant les plantes, amb l'ajuda de D i F, en els llocs indicats pel nostre net Víctor i sota la direcció de la nostra filla Isa.

- Però Neus ens ha dit els minerals que els farien falta – ens va informar Víctor.
- I jo he programat genèticament les plantes per a que els processe seguint les indicacions de Rosa – va subratllar Isa.

Per lo vist, no solament tindríem una mineria vegetal, sinó una planta química vegetal, vaig pensar.

Un dia, mentres estaven donant-lis classe als nostres besnéts Sara2 i Rafa3, els nostres fills Neus i Ruben es van presentar en la nau, acompanyats d'un robot nou, lleugerament diferent.

- Us presentem a G – ens va dir Neus –. L'he pogut construir amb els materials que ens han proporcionat les plantes de la muntanya. Naturalment, D i F m'han ajudat a construir-lo.
- I hem pogut construir també un centre de salut a l'altra banda del riu – va afegir Ruben.
- I un telescopi per tal que Marc pugui mirar les estrelles sense necessitat d'utilitzar les eines de la gravitonau – va completar Neus.

Un soroll ens va fer girar la vista, i vam veure aterrar (o abacavar) una esfera transparent davant de la nostra nau. D'ella van baixar el nostre fill Rafa2 i la seua filla Rosa, i vam anar al seu encontre.

- Com podeu veure – va declarar Rafa2 – hem pogut construir altra gravitonau, duplicant la matèria encantada que processava els gravitons en la nau que va portar el seu dia els robots.

- I la coberta està feta d'un material que és millor que el lightstrong – va afegir Rosa –. És igual de lleuger i fort que el lightstrong, però és mal·leable al sotmetre-lo a una combinació de radiacions que entren en ressonància amb la freqüència de vibració de les seues molècules. Així no és necessari construir-ho d'una vegada dins d'un motlle, com passa amb el lightstrong. Li hem dit flexstrong.

I vam veure venir caminant pel bosc a la nostra neta Laia i la nostra filla Isa. Laia ens va entregar a cadascú el que semblava una fruita semiesfèrica, amb la part plana lluenta.

- Aquesta és la darrera collita d'un arbre d'Isa en la muntanya – ens va anunciar Laia.

I pressionant en la vora de la semiesfera que portava ella vam veure en la part plana el rostre del nostre net Marc.

- Hola, Marc! – li va dir Laia –. Com van les estrelles?
- Be, hauré d'esperar a que es faça de nit per a veure-les – va contestar Marc.
- Clar, vaja ximpleria he dit – va reconèixer Laia.

I pressionant darrera de la semiesfera el rostre de Marc va desaparèixer.

- Haveu cultivat telèfons mòbils? – es va estorar Sara.
- Podeu anomenar-lis així si voleu – va assumir Laia.
- Tenint en compte que passem prou de temps lluny, en les muntanyes, ens ha semblat necessari que es poguérem comunicar – va explicar Isa –. De manera que Laia els ha dissenyat i jo els he cultivat. Es poden collir directament de l'arbre.
- Ara us donaré els codis per a que pugueu cridar – va anunciar Laia.
- I els podeu enganxar en el cinturó – ens va informar Isa –. Si pressioneu la part de darrere quedarà adherit, i al agafar-ho quedarà lligat per una cinta elàstica.

I per a mostrar-ho Isa va prendre la semiesfera que portava enganxada en el seu cinturó, restant unida a ell per una mena de cordell, i al soltar-ho aquest es va retraure i la semiesfera va tornar al seu lloc.

Prompte tothom, llevat de moment els nostres besnèts Sara² i Rafa³, vam tenir el nostre telèfon mòbil semiesfèric, i ens cridàvem a sovint quan no estàvem junts.

Alhora, la nostra filla Neus, amb l'ajuda de successius robots, va anar construint de nous, fins tenir u per a cada llar, o si es vol, per a cada parella.

I quan els nostres besnèts Rafa³ i Sara² ja estaven començant la instrucció de continguts, les nostres netes Laia i Rosa van decidir tenir altra parella, aquesta vegada Rosa una xiqueta amb Marc i Laia un xiquet amb Víctor.

I Sara va proposar que els digueren Ana i Xavi.

Un dia, la nostra filla Neus i la nostra neta Laia van venir a veure-nos al cau.

- Hauríeu de deixar-nos a E – va dir Neus.
- Anem a instal·lar-li un projector hologràfic – va explicar Laia.

I a partir d'això, quan ens volíem comunicar combinàvem el telèfon semiesfèric amb les capacitats del nostre robot per tal de projectar hologrames dels nostres comunicants.

A	vigilància
B	vigilància
C	vigilància
D	Rafa2 i Isa
E	Rafa i Sara
F	Neus i Ruben
G	Víctor i Marc
H	Rosa i Laia
I	Sara2 i Ana
J	Rafa3 i Xavi
K	Alba, Ruben2 i Gaia

En nàixer els nostres nous besnéts Ana i Xavi, vam registrar els seus noms galàctics com An Pla Be i Xav Pla Be. I vam començar entre tots, humans i robots, a instruir-les en l'ús del llenguatge, respectivament català i estàndard galàctic.

Va passar el temps, i va arribar l'hora que els nostres besnéts Sara2 i Rafa3 escolliren especialitat.

- Jo vull ser mestra com tu – li va dir Sara2 a Sara – i ensenyar als nous xiquets i xiquetes.
- I jo vull ser matemàtic com tu – em va dir Rafa3 – i així ajudaré a l'avi Rafa2 amb els seus càlculs.

Quan es van anar, li vaig comentar a Sara:

- Sembla com si els noms els condicionaren per a escollir la seua especialitat.
- Però Rafa2 va escollir ser físic, no matemàtic – va objectar Sara.
- Recorda que jo també sóc físic – vaig argüir.
- És veritat – va reconèixer Sara.

De manera que a partir d'aquell dia vam acompanyar als nostres besnéts Sara2 i a Rafa3 en la seua formació com a mestra i matemàtic, respectivament.

Sara2 feia pràctiques ajudant-nos en la instrucció de continguts d'Ana i Xavi. I quan terminaven les classes, els nostres quatre besnéts passaven quasi tot el temps junts.

S'havíem adonat, a més, que Sara2 i Rafa3 es semblaven molt a nosaltres quan teníem la seua edat, i érem barbamecs com ara ells.

Als nostres besnéts Rafa3 i Sara2 ja els estava començant a sortir borrissol quan els altres besnéts Ana i Xavi van haver d'escollir especialitat.

- Jo vull ser pintora – va dir Ana.
- I jo vull ser químic – va afegir Xavi –. Però no per a fer materials per a construir objectes, com la tia Rosa. M'especialitzaré en fer pigments per tal que Ana pugui pintar amb ells.

En qualsevol cas, vam comptar amb la nostra neta Rosa per ajudar amb la formació de Xavi. Pel que fa a Ana, vam haver de confiar en les nostres memòries gravades.

Un dia, els nostres besnéts Sara2 i Rafa3 es van presentar davant nostre en la nau. Vam suposar que havien decidit tenir un fill. I així era, però no de la manera que havíem pensat.

- Volem jeure amb vosaltres – va plantejar Sara2.
- Per a tenir fills – va precisar Rafa3.
- L'àvia Isa ens ha dit que no hi ha cap problema genètic – va argüir Sara2.
- Ho haurem d'estudiar – vaig respondre –. Ja us cridarem.

Quan es vam quedar a soles, li vaig dir a Sara:

- Potser ha estat una mala idea posar-lis Sara i Rafa com a nosaltres, encara que amb números afegits. Potser això els ha incitat a emparellar-se amb nosaltres.
- Jo pensava que els incitaria a emparellar-se entre ells – va contestar Sara.
- Sí, jo també ho pensava – vaig coincidir.

Es vam posar a explorar en les nostres memòries gravades. Tanmateix, no hi havia dades estadístiques sobre creuament amb besnéts.

- No va haver ocasió – li vaig comentar a Sara –. Clar, abans que es generalitzés la clonació en la Terra el límit de vida era de 150 anys. I habitualment es tardava molt en tenir fills, de manera que no coincidien amb els besnéts. Recorda que Alícia i Damián van tenir el seu fill amb huitanta i setanta anys respectivament.
- I Johnny Brown amb 140 – va afegir Sara.
- Haurem de fer una simulació – vaig plantejar.

De manera que me vaig posar a fer en l'ordinador una simulació genètica del creuament d'humans amb descendents d'una tercera generació.

- Efectivament, i com sembla que els va dir Isa, no apareix cap problema per a la recombinació genètica – vaig concloure.
- Aleshores no tenim cap argument per a negar-nos – va reflexionar Sara –. De totes maneres, ara que li ha sortit barba, Rafa3 és ben igual a tu. De manera que em donarà la impressió que ho estic fent amb tu.
- Sí, i amb cabell, i a més castany, Sara2 és ben igual a tu. De manera que a mi em passarà el mateix.

Vaig contemplar el magnífic cos de Sara i el seu preciós rostre, amb la mateixa aparença jove, amb 96 anys, que la seua besnéta. I em vaig meravellar una vegada més dels efectes de la condromelatina, dels que jo també gaudia.

Nou mesos després, Sara2 va donar llum a un xiquet, a qui havíem acordat dir-li Ruben2, amb nom galàctic Rud Pla Be per a distingir-ho de Ruben. I Sara va donar llum a una xiqueta, a qui havíem acordat dir-li Gaia, amb nom galàctic Gai Pla Be.

- Recorda que quan vam engendrar al nostre fill en la Terra, fa milions d'anys – havia assenyalat Sara –, i no sabíem el seu sexe, li anàvem a dir Gaia si fos una xiqueta. Doncs ara ha arribat el moment.

Vam haver d'instal·lar-nos en un arbre de dos pisos, junt amb els nostres besnéts Sara2 i Rafa3, i Sara i Sara2 feien torns per donar el pit als que eren alhora els nostres fills i els nostres rebesnéts. Però tots els dies passàvem per la nau per a connectar-nos amb les nostres memòries gravades.

Un dia, però, la nostra neta Laia ens va portar unes cintes elàstiques que, segons ens va explicar, portaven uns circuits integrats.

- Se les podeu posar damunt de les orelles i sota el cabell – ens va indicar – i així podreu connectar amb les vostres memòries gravades sense necessitat d'estar dins de la nau. Funcionarà si més no mentres estigueu en el bosc, però podria ampliar fàcilment el seu abast.

I així es vam estalviar els viatges diaris a la nau, i vam poder passar més temps amb els nostres besnéts i rebesnéts.

Tanmateix, quan va començar la formació dels nostres fills i rebesnéts Gaia i Ruben2, anàvem a la nau per a col·laborar amb aquesta formació, encara que qui es va responsabilitzar en primer lloc va ser la nostra besnéta Sara2, exercint de mestra.

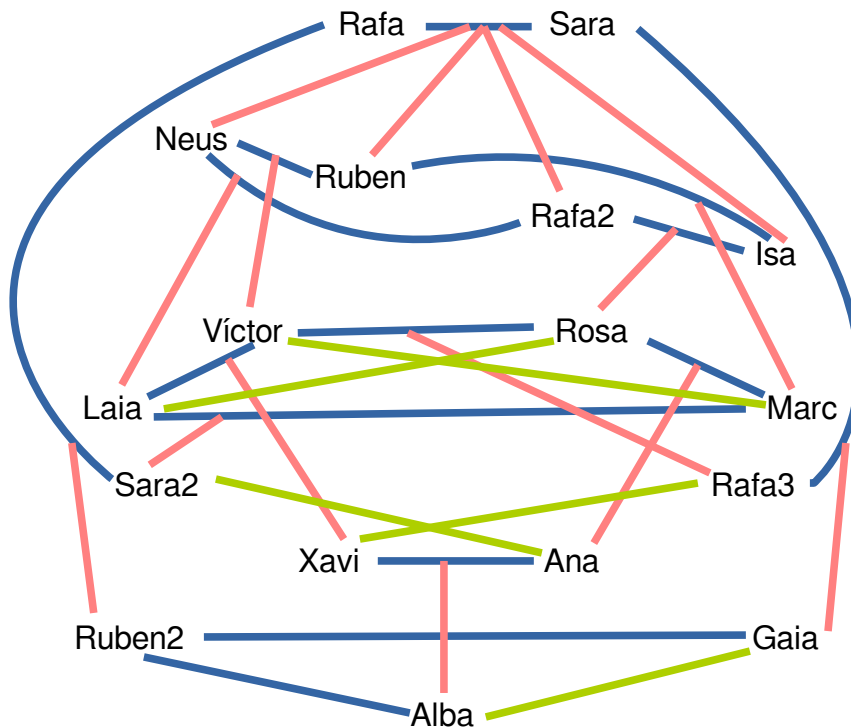
I en finalitzar el període de lactància, Sara2 es va traslladar a viure amb Ana, i Rafa3 amb Xavi. Ana i Xavi, a qui ja els havia crescut pel, havien decidit però tenir un fill.

Ho van fer sense determinar el sexe, i van engendrar una xiqueta, a la qual Sara va proposar que li digueren Alba.

Quan Sara i Sara2 havien estat notòriament embarassades, la nostra besneta Ana havia volgut fer pràctiques de pintura amb la seua barriga, amb els pigments transpirables que li havia proporcionat el nostre besnét Xavi. Però ara es va dedicar a pintar-nos a tots, de

manera que tots i totes anàvem pel bosc profusament i acolorida decorats. La pintura era resistent a l'aigua, de manera que romania encara que es banyàrem en el riu, però es podia esborrar amb un líquid que ens havia proporcionat també Xavi.

I arran del naixement de la nostra rebesnéta Alba, amb nom galàctic Al Pla Be, la nostra besnéta Sara2 s'encarregaria també de la seua formació, naturalment amb la nostra ajuda, i la del robot K per tenir cura d'ella.

Se'n vam adonar que els nostres fills, nets i besnéts portaven també sota el cabell cintes com les nostres. I vam comprendre que accedien també amb elles a les nostres memòries gravades.

Un dia, a petició de Laia i Neus, es vam reunir tots.

- Depenem de l'ordinador de la nau per als nostres coneixements – va començar Neus –. I encara que la seua ubicació és prou segura, per a major garantia convindria duplicar la informació.
- I on proposes instal·lar-la? – va preguntar Isa.
- La cova de la muntanya es perllonga fins una gran cavitat sota ella – va informar Víctor –, i hem pensat que seria un bon lloc.
- A més, passem prou de temps en la muntanya per als nostres cultius electrònics – va recordar Laia –. I així tindríem la memòria més accessible.

Vam entendre que les nostres memòries gravades s'havien convertit ja en una memòria col·lectiva, a la qual s'incorporaven a més les innovacions generades pels nostres descendents.

Els nostres rebesnéts Ruben2, Gaia i Alba s'havien fet inseparables, i es van traslladar a viure junts amb la companyia de K. Tant Gaia com Alba havien assumit que tindrien fills amb Ruben2, però gaudien també entre elles.

I quan va arribar el moment d'escollir especialitat, Ruben2 va escollir medicina, confirmant-nos que el nom condicionava la seua elecció. I tant Gaia com Alba van escollir música, i prompte ens van delectar amb els seus concerts.

El bosc es va anar estenent amunt del riu cap a les muntanyes i avall del riu cap al mar, amb arbres proporcionant fruites comestibles, recer, espai per assistència mèdica, materials i fins i tot productes preparats per al seu ús.

A la seua vegada, l'increment de les pluges estimulat per l'augment de la vegetació va produir nombrosos rierols que desembocaven en el riu preexistent, i al voltant dels quals es va estendre també el bosc i la població de Bacava.

Durant el primer segle aquesta població es va duplicar cada vint anys terrestres, però vam ser conscients que a aquest ritme esgotaríem la superfície de Bacava abans de completar un cicle quan Zeus s'apropés a Bacava, i calia per tant ralentitzar el seu creixement

A tal efecte, si bé en arribar a Bacava Sara va parir dues vegades en un interval de nou mesos, aquest interval es va ampliar després a cinc anys, i posteriorment a deu i a vint i cinc. Dins d'aquests intervals, a banda de practicar lliurement altres jocs amorosos, el coit es practicava únicament dins d'algun arbre medicalitzat amb la supervisió d'algun Ruben per a evitar la reproducció.

Va contribuir també el fet que es formaren parelles del mateix sexe que ja no es veien compel·lides a tenir fills.

Així, el període de duplicació de la població es va ampliar a cinquanta anys terrestres, amb el qual al final d'un cicle de sobre mil anys arribaríem ser de l'ordre d'un milió.

Cal tenir en compte que durant el primer cicle la taxa de mortalitat era insignificant: no havíem portat gèrmens patògens de la Terra, i quan inevitablement es produïa algun accident el Ruben més proper el portava a un arbre medicalitzat per a curar-lo.

Tanmateix, es va produir una catàstrofe que va amenaçar la supervivència de la població humana en Bacava.

Sara i jo estàvem practicant jocs amorosos sota un arbre quan E ens va avisar que s'havia produït una alarma: un raig havia encés un foc, provocant un incendi que s'estenia de forma aparentment imparable. Alguns s'havien vist atrapats per les flames i havien mort abrasats, i la resta havien fugit espordits.

Vam comprendre en seguida que l'incendi amenaçava amb destruir el nostre hàbitat en Bacava. I encara que alguns es podríem haver refugiat en la nau sobre la colina, en aquesta no es podien produir els aliments necessaris per als milers que ja érem.

Però aleshores vaig rebre una cridada en el meu telèfon semiesfèric, i E va projectar les imatges de Rafa2 i Rafa3.

- Nosaltres s'encarreguem – va dir Rafa2,

I a través de la coberta transparent de la nau vam veure prompte com la primera gravitonau s'enlairava dirigint-se ràpidament cap al lloc on es veia el foc.

Rafa3 va projectar la imatge captada des de la gravitonau. I així vam veure que per on sobrevolava la gravitonau el foc s'extingia. I em va sorprendre que ni tan sols es veien cendres, sinó la roca pelada sota els llocs on s'havien cremats els arbres.

Prompte fins i tot el fum es va esvaïr, i vam veure com la magnetonau regressava cap a nosaltres, al temps que Rafa2 emetia un avis per a que ningú s'apropés a la zona cremada.

La magnetonau va abacavar al peu de la colina, i d'ella van descendir Rafa2 i Rafa3 i van pujar fins a la nau per a reunir-se amb nosaltres.

- Com ho heu fet? – els vaig demanar.

- Hem utilitzat un inhibidor electromagnètic – va explicar Rafa2 –. Al anul·lar les interaccions electromagnètiques i per tant impedir la combustió, el foc es va extingir immediatament.

- I supose que per això es veia la roca pelada – vaig deduir –: al no interaccionar amb la llum, les deixalles de la vegetació s'haurien fet transparents.

- I perquè heu demanat que ningú s'apropi? – va preguntar Sara –. S'ha produït radioactivitat?

- En absolut – va respondre Rafa3 –. Les interaccions nuclears no han estat alterades. Si de cas, els nuclis s'han fet temporalment més estables, al anul·lar la repulsió electromagnètica entre els seus protons. Però l'efecte ha estat que els electrons, al no estar sotmesos a la seua atracció, s'han alliberat i s'han allunyat. No han anat molt lluny, perquè tenien poca energia, però el resultat ha estat que la zona directament afectada ha quedat amb càrrega elèctrica neta positiva, i la zona circumdant amb càrrega elèctrica negativa.

- L'efecte és local, per tal com a certa distància els camps elèctrics positius i negatius es compensen – va afegir Rafa2 –. I també temporal, per tal com l'atracció electromagnètica farà retornar els electrons als nuclis, de manera que la radiació electromagnètica anirà minvant els propers dies.
- Però mentres tant pot afectar greument a qui s'apropi – va subratllar Rafa3.
- Esperem que ningú ho faci – va sospirar Sara.

Des de la nau i sobre la colina es veia espurnejar en la zona cremada, encara que confiàvem amb que no es reproduïra l'incendi.

Però Rafa2 va rebre una cridada i, al contestar, vam veure en el cercle del seu telèfon el rostre de Ruben5, que sempre m'impactava.

- Sembla que Isa5 no ha pogut resistir la temptació d'anar a veure què havia passat en la vegetació – va dir –. S'ha apropiat, i ha caigut fulminada.
- Posat un vestit aïllant i arplega-la – va plantejar Rafa2.
- Sí – va acceptar Ruben5 –, la portaré a l'arbre medicalitzat més proper.
- Allí ens trobarem – vaig anunciar.

Finalitzada la comunicació, els quatre vam baixar de la colina i en la gravitonau es vam dirigir cap allà.

Quan vam arribar vam veure que Ruben5 li havia tractat ja les cremades que tenia per tota la pell, i que estaven curant-se ràpidament.

- El problema – ens va informar Ruben5 – és que el xoc elèctric li ha esborrat la memòria. L'hauem de restaurar, lentament i parcial, a partir de la memòria col·lectiva.

No podia evitar sentir una sotragada cada vegada que veia una persona anomenada Ruben amb un cos de dona i uns pits prominents. Però quan va decidir especialitzar-se en medicina va sol·licitar canviar de nom, cosa que vam acceptar immediatament modificant-ho en el registre de l'ordinador de la nau.

Cal aclarir que havia canviat únicament de nom. No solament no havia canviat de sexe, sinó tampoc d'opció sexual. De fet, estava emparellada amb un home de qui havia tingut una filla.

En Bacava no es coneixien casos de transsexualitat. De fet, no hi havia motius per a ella. Durant el període de formació tothom aprenia a gaudir del seu propi cos, i a més no hi havia rols de gènere, més enllà de la maternitat i la lactància, que es tenien cada vegada més espaciades. I el nom no denotava el sexe, sinó l'especialitat, i podia canviar-se sense problemes. Però nus com anàvem, el sexe de tothom era patent. I el gaudi entre persones d'igual o diferent sexe estava plenament normalitzat.

Arran de l'incendi, les i els Isas i Rosas van començar a treballar per fer els arbres resistents al foc. I prompte se'ls van unir Xavis i Anas, dissenyant pigments que foren alhora ignífugs i decoratius.

- Ja era hora – va dir Ana – que a més de pintar sobre els cossos de les persones poguérem pintar sobre els troncs dels arbres.

I a més, Isas i Anas van col·laborar en el disseny genètic de nous arbres alhora resistents al foc i colorits.

Així, si bé el fullatge del bosc va continuar essent verd i taronja, els seus troncs van esdevenir multicolors.

Estava banyant-me amb Sara en el riu quan vam rebre una cridada de Rafa5.

- On esteu? – ens va preguntar.
- Estem banyant-nos en el riu, junt al primer pont – vaig contestar.
- En seguida estic ahí – va anunciar.

Vam suposar que vindria en una gravitonau esfèrica, per tal com sabíem que residia a mig camí de la mar. Però al cap d'una estona el vam veure baixar volant fins al pont. Vam sortir de l'aigua i es vam dirigir cap a ell.

- Com voleu? – li vaig demanar -. En Bacava no hi han pals amb radiació electromagnètica com en la Terra.
- No voleu amb energia electromagnètica, sinó gravitatòria – ens va informar -. Hem dissenyat un dispositiu gravitònic acoblat al cinturó – ens ho va assenyalar -. Però venia a dir-vos que la meua actual parella, Ana4, acaba de parir, i s'hem traslladat a un llar d'infants. Si voleu visitar-nos, podeu venir volant amb mi.

Es va traure dos dispositius de la renyonera i ens els va donar per a que els acoblàrem als nostres cinturons.

- El seu funcionament és similar al del vol electromagnètic que vàreu practicar al final de la vostra vida anterior – va comentar Rafa5 –, de manera que no crec que tingueu problemes per fer-ho servir.

Em va estorar per un moment el seu coneixement de les nostres vides, fins que vaig recordar que tothom tenia accés a les nostres memòries gravades.

Vam activar els nostres dispositius seguint les seues instruccions i ens vam enlairar amb ell, volant per damunt dels arbres fins arribar a la llar en qüestió.

Havia continuat la pràctica d'ajuntar als bebés nascuts el mateix dia per tal que s'enjogassaren junts. Però prompte el seu número va ser massa gran per a que caberen dins d'un arbre, de manera que les i els Isas van dissenyar les llars d'infants, amb cercles d'arbres que entrellaçaven les seues branques per a produir una cobertura. Els nous pares i mares es traslladaven a viure dins d'aquests arbres, i els bebés es dipositaven junts sobre una estora flexible al mig, potenciant la promiscuïtat entre ells. Les dones, naturalment, els donaven el pit indistintament, i la seua estada es perllongava durant tot el període de lactància.

Finalitzat aquest període, les parelles i els fills i filles abandonaven la llar, deixant-la lliure per a la propera ventrada. Però els infants continuaven reunint-se i jugant junts.

A partir d'un determinat moment Sara i jo vam deixar d'assumir la responsabilitat de donar nom a cada nounat, que eren massa nombrosos per a continuar fent-ho, i pel contrari els noms eren assignats aleatòriament per l'ordinador de la nau. Noms provisionals, clar, per tal com al escollir especialitat escollien també nom definitiu, encara que en molts casos coincidia amb el seu nom provisional.

I en les colles d'infants s'anomenaven habitualment entre ells per la primera síl·laba provisional del seu nom galàctic.

Naturalment, al augmentar el número de xiquets i xiquetes de la mateixa edat augmentava també la seua llibertat per escollir parella i en el seu cas tenir un fill o una filla amb ella.

Clar que es produïen casos en que una sol·licitud de formar parella parental era denegada, però en tals casos es va establir el costum d'anar a un arbre medicalitzat i fer un coit no reproductiu. A fi de comptes, estaven acostumats a acaronar-se des de bebés, de manera que això els resultava natural.

Per a una millor recombinació genètica, es recomanava tenir els següents fills o filles amb altres parelles, habitualment de la mateixa edat, encara que es va establir el criteri d'admetre creuament amb descendents de tercera generació.

En el cas de Sara i meu es feia una excepció per a tenir repetidament fills i filles entre nosaltres dos, excepció justificada pel fet de ser els posseïdors originals del genoma humà de Bacava.

Però en tot cas, a sovint es continuava convivint amb la parella anterior. I quan una parella es separava es va establir també el costum d'acomiar-se amb un coit no reproductiu en un arbre medicalitzat.

Naturalment, tant els coits com les carícies es feien sempre respectant la llibertat recíproca dels membres de la parella, tal com s'havia inculcat en el procés de formació. I vivint permanentment en comunitat, tothom sabia que qualsevol intent de violar aquesta llibertat seria immediatament neutralitzat per la resta de la comunitat.

El procés de formació estimulava, clar, a produir plaer als demés i evitar el seu dolor, de manera que la violència era pràcticament inexistent. De fet, durant els primers segles únicament s'havia produït un cas de violència greu. Per a resoldre el problema es va reunir una conferència de Rubens i la seua proposta, especialment radical, va ser sotmesa a aprovació de la comunitat: va consistir en l'esborrat total de la seua memòria i la seua restauració gradual a partir de la memòria col·lectiva, excloent les experiències que havien generat la seua agressivitat. I de fet, aquesta no es va reproduir.

Quan vam descendir junt a la llar, Ana4 ens va veure i va venir a saludar-nos als tres amb besos als llavis, naturalment més perllongat en el cas de Rafa5. I vam saludar també a Sara7, el mestre que s'encarregaria de la formació dels nounats.

- Sabeu? – ens va dir Ana4 –. Havíem pensat en demanar-vos tenir fills amb vosaltres dos, i ens abellia fer-ho, però vam caure que havíeu tingut el vostre darrer fill feia set anys, i no volíem aclaparar-vos. I tampoc volíem esperar, perquè nosaltres feia més de vint i cinc anys que no teníem fills.

Vam seguir a Ana4 i Rafa5 al mig de la llar fins trobar la seua filla, que Ana4 va alçar per a mostrar-nos-la.

- És preciosa – li vaig dir.
- Com tu – va reblar Sara.

I Ana4 va tornar a besar-nos als llavis als dos.

Els i les Marcs havien continuat examinant les estrelles, amb telescopis cada vegada més potents. I finalment les i els Isas van dissenyar arbres telescòpics que enfocaven les fulles per a rebre les senyals lluminoses i les unien en el tronc formant una imatge nítida en el seu interior.

I va arribar el moment en el que Marc13 va detectar una estrella errant de forma un poc allargada, que augmentava de brillantor i de llargària al temps que canviava lleugerament la seua posició, mostrant així que s'apropava a nosaltres però no es dirigia directament a Bacava.

Immediatament que va difondre el seu descobriment, tots els i les Marcs van enfocar els seus arbres telescòpics cap a l'estrella errant, i prompte van confirmar que es tractava de Zeus, per tal com coincidia a més amb la seua trajectòria prevista.

Estava encara a uns quinze anys llum de Bacava, però va recordar a tothom que s'apropava el moment de màxima proximitat a la Terra.

I Isa13, que per cert era una dona, va plantejar la possibilitat d'aprofitar-ho per augmentar la variabilitat genètica de la població humana en Bacava.

Naturalment, com entre Sara i jo teníem 46 parells de cromosomes, el número de les seues combinacions genètiques, i per tant de fills diferents que podíem tenir, era 2^{46} , 2 elevat a 46, és a dir 70368744177664, més de 70 billons, un número tan gran que feia menyspreable la probabilitat de tenir dos fills genèticament idèntics, a no ser que foren bessons formats del mateix zigot. De fet, Ruben no era genèticament idèntic al nostre primer fill Rubèn que vam tenir feia milions d'anys en la Terra, per molt que es semblaren.

I a més, el número de possibles recombinacions genètiques entre els nostres descendents era igual a la vint-i-tresava potència del número de combinacions de 4 elements agafats de 2 en 2, $(4! \div (2! \times 2!))^{23} = 6^{23}$, és a dir 789730223053602816, més de 700000 billons, un número encara molt més gran que feia encara més inviable la duplicació genètica. Sabíem, clar, que Rafa3 i Sara2 tampoc eren genèticament idèntics a nosaltres, per molt que se'ns semblaren.

Isa13 sabia tot això, però no la dissuadia de la seua proposta:

- Ja sé que els terrícoles i les marcianes es reproduïen exclusivament per clonació, però no seria possible que algunes dones viatjaren amb vosaltres al sistema de Zeus i tornaren prenyades d'alguns esperanzistes? – va plantejar.
- Recorda – vaig objectar – que els esperanzistes són homosexuals, i únicament fan el coit heterosexual quan han de substituir alguna baixa per defunció, dins d'una habitació a fosques. I recorda també el conflicte que es va provocar al fer ofertes sexuals als esperanzistes la primera vegada que la Terra va tornar al Sistema Solar.
- No podem arriscar-nos a provocar un conflicte diplomàtic entre Bacava i l'Esperanza – va subratllar Sara.

Sabíem, a més, que com Sara i jo havíem tingut 37 fills i filles, la majoria entre nosaltres mateixos i altres amb alguns dels nostres descendents, la probabilitat de que algun dels nostres cromosomes no s'hagués transmès a cap descendent era de $46/2^{37}$, és a dir 0,0000000003346940503, menys de quatre deu-mil-millonèssimes, també menyspreable en la pràctica.

A més, en una població de fins a un milió i durant mil anys s'havien produït nombroses mutacions. Naturalment, les que es produïen en cèl·lules somàtiques no es transmetien als descendents, i quan generaven cèl·lules canceroses eren ràpidament destruïdes per cèl·lules veïnes, tal com havia estat programat inicialment per Su Bur Bro.

I les mutacions que es produïen en gàmetes eren sistemàticament analitzades pels Rubens a través de revisions periòdiques abans de cada reproducció. Les que generaven canvis innocuus eren ignorades, en tant que les que generaven efectes beneficiosos eren potenciades, i les que haurien provocat asimetries en el rostre o en el cos, o efectes perjudicials per a la salut, eren interceptades.

Sabíem, certament, que algú que tingués deformacions facials tindria menys possibilitats d'aparellar-se per a reproduir-se, de manera que la corresponent mutació s'extingiria, però això podia generar una infelicitat que s'evitava impedit que nasquera.

En tot cas, la definició d'efectes beneficiosos o perjudicials es revisava regularment en conferències dels Rubens i es sotmetia a aprovació del conjunt de la població de Bacava.

Naturalment, la selecció no es feia en els embrions, sinó en les gàmetes, accelerant o ralentitzant els espermatozoides igual que per a la determinació del sexe, de manera que fins i tot els més radicals partidaris de prohibir l'avortament no tindrien res que criticar, a pesar del «[*Every sperm is sacred*](#)» que cantaven els Monty Python precisament per ridiculitzar als antiabortistes, per tal com tothom sap que és inevitable el desaprofitament d'espermatozoides i òvuls.

De fet, en Bacava no es produïen avortaments. A més que es practicaven habitualment jocs amorosos sense coit, o coit sense reproducció abans de la fertilitat o dins d'arbres medicalitzats, quan excepcionalment es produïa un embaràs no programat el seu fruit era assumit per la comunitat, que es responsabilitzava de la cura i formació del nou infant. El principi de que per a educar un infant feia falta tota la tribu s'aplicava rigorosament en Bacava.

Isa13, tanmateix, continuava aspirant a ampliar el patrimoni genètic de Bacava, però es va haver de resignar a renunciar al seu propòsit de fer-ho amb genoma esperanzista.

Les i els Laias van treballar per sintonitzar un milió de telèfons semiesfèrics, i en col·laboració amb els Marcs els van utilitzar per ajudar-nos a enviar en direcció a la Terra una potent senyal traslladant el nostre missatge en estàndard galàctic:

«La població humana en Bacava s'ha desenvolupat, i nosaltres estem preparant-nos per tornar a la Terra. Ra Fa Pla i Sa Ra Be».

Al mateix temps, les i els Neus i Laias van programar mig milió de robots per utilitzar els seus detectors per rebre una possible senyal des de la Terra i enviar-la a l'ordinador de la nau.

Uns anys després vam rebre el següent missatge:

«Estem formant als clons de Ra Fa Pla i Sa Ra Be, i quan arribeu hauran madurat per a substituir-vos. Us esperem»

Com el missatge estava en català, vam deduir que l'havia enviat l'al Iz Fus.

- Penses que serà la resposta al vostre missatge? – ens va preguntar Laia.
- No – li vaig contestar –, no ha tingut temps d'arribar a la Terra. Els nostres missatges s'hauran creuat.

Els nostres primers fills Rafa2, Ruben, Neus i Isa van venir a parlar amb nosaltres.

- Estem preparant la gravitonau en la que van viatjar els robots – ens va dir Rafa2 –, revisant els circuits gravitònics per tal que pugui portar-vos amb garanties a la Terra.
- I estem instal·lant en ella dispositius d'atenció mèdica – va afegir Ruben –. Com la gravitonau no és molt gran, no hem construït en ella una cabina mèdica addicional, sinó que tota ella estarà medicalitzada, i us podrà atendre mentres esteu en els seients de comandament. Per altra banda, passareu dormint la major part del temps fins arribar prop de la Terra, i us despertareu únicament per menjar i fer l'amor.
- Me sembla una magnífica perspectiva – vaig contestar, i Sara i jo ens vam mirar dolçament.
- I en col·laboració amb Ruben programaré a E amb coneixements i capacitats en medicina per tal que us pugui atendre durant el viatge – va assenyalar Neus.
- I aprovisionarem la nau amb aliments suficients de manera que es puguin conservar durant el viatge – va subratllar Isa.
- I espere que podreu rebre als nostres clons després del viatge de tornada – va avançar Sara.
- Si, nosaltres tindrem encara més de vint anys de vida si tot va bé – va indicar Ruben.
- Però després els nostres records sobreviuran en la memòria col·lectiva – va afirmar Neus –. Per cert, l'ordinador de la gravitonau no té prou capacitat per albergar tota aquesta memòria col·lectiva, però sí podeu desar en ella els vostres records de Bacava.
- Per si no arribem vius a la Terra? – vaig inquirir.
- No pensava això – va replicar Neus –, sinó en que aquesta gravació us ajudarà a transferir aquests records als vostres clons quan arribeu a la Terra.
- Sí, tens raó – vaig reconèixer.

Posteriorment va arribar altre missatge:

«Per tal com Bacava és ja un planeta habitat, en apropar-nos es desactivarà el camp taquiònic, decelerant així el sistema Zeus-Terra-Lluna-Mart, de manera que no tindreu problemes per arribar»

Marc va col·laborar amb Neus per a programar la trajectòria de la gravitonau, no dirigint-se directament a la Terra, sinó cap al punt d'encontre quan estigués més prop. Però tenint en compte la informació rebuda, va prescindir de dissenyar una trajectòria per penetrar longitudinalment en un camp taquiònic que ja estaria desactivat.

Per altra banda, feia anys que portàvem els nostres cossos decorats per Ana.

- Què farem, Sara? – li vaig consultar –. Es netejarem la pintura abans de sortir?
- No, Rafa – em va respondre –. La veritat es que em sentiria nua no per portar els mugrons i el sexe a l'aire, sinó per anar sense pintura. I així els terrícoles coneixeran part de la cultura de Bacava.

I Gaia i Alba ens van proposar organitzar-nos un concert d'acomiadament.

Les i els Albas s'havien especialitzat en instruments de percussió i corda, i les i els Gaias en instruments de vent. I Gaia va treballar junt amb Isa per dissenyar arbres el fullatge dels quals modulés el so del vent al travessar-ho.

I així, quan va arribar el dia de la nostra partida vam escoltar milers d'instruments tocats per Albas i sonats per Gaias replicant els seus sons al llarg i ample del bosc, acompanyats per la música del vent al seu través.

I escoltant els darrers acords es vam enlairar en la gravitonau.

En apropar-nos a Zeus vam anar augmentant el component de la velocitat de la nostra gravitonau en la direcció en la que avançava Zeus, fins igualar la seua velocitat.

I aleshores vam corregir la seua trajectòria per dirigir-nos directament a la Terra.

Prompte van veure la silueta d'Àfrica i el mar del Sàhara, i es vam dirigir cap a l'espaiport junt a aquest.

Quan vam descendir a l'espaiport vam veure una gran multitud de terrícoles rodejant-ho, i vam entendre que s'havien assabentat de la tornada dels autors de la Saga de la Terra errant i havien acudit per a rebre-nos.

I en aterrar vam veure centenar d'hologrames de la J Jam Dam controlant a la multitud per evitar que s'aproparen a la gravitonau.

Vam baixar de la gravitonau acompanyats per E, i vam veure dirigir-se cap a nosaltres a Su Bur Bro, a la imatge de la Iz Fus... i a nosaltres mateixos, això sí, sense pintures.

- Benvinguts a la Terra – ens va saludar Su Bur Bro.

La vam abraçar, i es vam encarar amb els nostres clons.

- Ens alegrem de trobar-nos – van dir alhora les dues Saras.
- Hem instal·lat junt a l'espaiport una còpia de les vostres memòries i els dispositius per a fer la transferència, per tal que no necessiteu traslladar-vos – ens va informar la Iz Fus.

Vaig entendre que no volien arriscar-se, no sabent quant de temps ens quedava exactament de vida.

- Però convindria connectar-ho amb la gravitonau – vaig assenyalar –, on tenim gravades les nostres memòries de Bacava.
- No hi ha cap problema – va respondre Su Bur Bro –. Podem traslladar la gravitonau al costat de l'edifici que alberga les vostres memòries anteriors per tal de poder fer la transferència.

De manera que vam pujar tothom a la gravitonau, i Su Bur Bro ens va dirigir cap a l'edifici en qüestió.

Aleshores vam baixar de la gravitonau per entrar a l'edifici, i a una indicació de l'al Iz Fus els seus tècnics van sortir amb un cable per connectar-ho a l'ordinador de la gravitonau.

Dins de l'edifici, Sara, la que havia viatjat amb mi, i jo ens vam mirar i vam somriure: havíem recuperat la connexió amb les nostres memòries passades.

Però Su Bur Bro no volia perdre temps, de manera que ens va portar als dos Rafas i les dos Saras a quatre butaques amb cascos que va posar en els nostres caps, i va començar el procés de transferència de memòries.

De fet, fins i tot ens van portar menjars a les butaques, i vam comprovar que sota els nostres seients hi havia sanitaris per si havíem de fer les nostres necessitats.

I així vam passar varies setmanes, alternant períodes de vigília i de son, durant els quals semblava continuar la transferència de memòries.

Sara i jo vam obrir els ulls i es vam mirar. Recordàvem perfectament la nostra estada en Bacava, però també el nostre aprenentatge en la Terra, encara que se'ns mesclaven els records de les dues ocasions en que havia tingut lloc aquest aprenentatge, amb un cicle de diferència.

Es vam adonar que estàvem a soles i que hi havia dues butaques buides, i durant un moment vam dubtar sobre quins cossos teníem, però de seguida es vam adonar que no portàvem pintures.

- Em sent nua – va dir Sara somrient.
- Però haurem d'esperar a arribar a Bacava per a que Ana ens pinte el cos – li vaig contestar somrient igualment.

Su Bur Bro se'ns va apropar.

- Els vostres antecessors han mort aquesta nit – ens va informar –. Hem hagut de completar la transferència amb les memòries gravades en la gravitonau.

Es vam alçar, i vam constatar que teníem una força renovada.

Su Bur Bro ens va lliurar un parell de cintes i de cinturons, amb renyoneres i semiesferes enganxades.

- Això ho portaven... ho portàveu damunt – ens va dir.

- I les arracades? – va demanar Sara.
- Ací les tinc – va respondre Su Bur Bro mostrant-nos les arracades en forma de papallona –. Ara et perforarem les orelles per a posar-te-les.

Sara i jo es vam posar els cinturons i es vam ajustar les cintes sota el cabell, que portàvem un poc més curt que abans. I Su Bur Bro li va posar les arracades a Sara.

Es vam mirar, es vam somriure, i davant la sorpresa de Su Bur Bro es vam enlairar. Però immediatament vam tornar a terra.

- No et preocupis – li va dir Sara somrient –. No s’anem a escapar, com aquella vegada.

lal Iz Fus va aparèixer al nostre costat.

- Hauríeu de sortir prompte cap a Bacava – ens va dir –, abans que Zeus s’allunye d’ell.
- Però abans – va interrompre Su Bur Bro – he de dir-lis una cosa. Espereu-me ací.
- Com fins fa poc no hem tingut la confirmació de que la població humana s’hagués desenvolupat en Bacava – va continuar lal Iz Fus mentres Su Bur Bro es dirigia a la porta de l’edifici –, no hem pogut preparar una taquionau per a incloure-la en el circuit de taquionaus de línia de la Vía Làctia. Esperem poder fer-ho el proper cicle.

Al cap d’un poc Su Bur Bro va tornar amb un home ros de complexió atlètica que portava un vestit amb l’anagrama de l’Esperanza. I se’m vam adonar que Su Bur Bro únicament portava clivella.

- Us presente a Donald – ens va dir Su Bur Bro.
- En l’Esperanza – ens va explicar Donald en anglés – em consideren un pervertit perquè m’agraden les dones.
- I ha tingut ocasió de divertir-se amb mi – va subratllar Su Bur Bro.
- Sí, i ha estat molt agradable, però – va assenyalar Donald – no s’ofenga, però me faltava quelcom – es va dirigir a Sara –. Voldria... voldria engendrar un fill amb vosté abans de que se’n vaja.
- Sembla – em va mussitar Sara a l’orella en català – que ara la proposta d’Isa13 es pot portar a cap – i va continuar en anglés dirigint-se en veu alta a Donald –. Bé, no voldria desapropitar aquesta oportunitat d’ampliar el patrimoni genètic de Bacava.
- Però – vaig indicar – ho hauríeu de fet en la gravitonau, on disposem de mitjans per a determinar el sexe de l’embrió: ens interessa que siga un baró per tal que pugui prenyar al major número possible de dones en Bacava estenent així el seu genoma.
- Clar – va ratificar Sara.
- Ho faré on vosté vulga – va acceptar Donald –. Per cert – es va dirigir a Su Bur Bro –, he de dir-li que sóc descendent del seu pare, Donald Burley.
- Vaja! – va exclamar Su Bur Bro, i es va dirigir a nosaltres –. Al final s’anem a emparentar.

Vaig pensar que, amb megacicles de creuaments, tots els esperanzistes serien descendents de Donald Burley.

Davant de la gravitonau es vam acomiadar de Su Bur Bro, Ial Iz Fus i Donald. I vam veure que amb ells estaven quatre esfèrics GiJonenses que els havien acompanyat rodant.

- Rafa, Sara – ens va dir Ial Iz Fus –. Aquesta delegació GiJonense us acompanyarà a Bacava i establirà allí una Ambaixada GiJonense, a través de la qual us podreu comunicar amb la resta de la galàxia, com a primer pas per a ingressar en la Federació Galàctica de la Via Làctia.

Vaig pensar que l'Ambaixada es podria instal·lar en la zona de roca pelada arran de l'incendi.

- Suzy – li vaig dir –, Sara i jo ho hem parlat, i no anem a tornar a la Terra. Per tant, quan Zeus torne a apropar-se a Bacava no cal que ens prepareu nous clons.
- Però potser algunes bacavenses tornen per ampliar el nostre patrimoni genètic amb algun esperanzista – va advertir Sara somrient.
- Segur que hi haurà algun pervertit que voldrà col·laborar – va assegurar Donald somrient igualment –. Us esperarem.
- I vosaltres què fareu dins d'un cicle? – va demanar Ial Iz Fus –. Passareu al ciberespai?
- No – va respondre Sara –. Sobreviurem en el genoma i la memòria col·lectiva de Bacava.

FI

PERSONATGES

Nom propi	Nom galàctic	Professió
Rafa	Ra Fa Pla (Iap Rop La)	Matemàtic, físic, sistèmic
Sara	Sa Ra Be (Ias Ar A)	Mestra
Alícia	Ial Iz Fus	Matemàtica
Damiana + Joan James	Iad Am Nam + = Iaj Jam Dam Iaj Jam Cas	Polícia de darrer recurs
Suzy	Su Bur Bro	Mèdica, enginyera genètica
	Jo Bro Var Be Bro But	Especialistes en control del camp electromagnètic
Neus	Neu Pla Be	Informàtica
Ruben	Ru Pla Be	Metge
Rafa2	Ra Pla Be	Físic
Isa (i Isa5)	Is Pla Be	Enginyera genètica
Víctor	Vic Pla Be	Geòleg/bacavòleg
Rosa	Ro Pla Be	Química (materials)
Laia	La Pla Be	Telecomunicacions
Marc	Mar Pla Be	Astrònom
Sara2	Sa Pla Be	Mestra
Rafa3	Rat Pla Be	Matemàtic
Xavi	Xa Pla Be	Químic (pigments)
Ana	An Pla Be	Pintora
Ruben2	Rud Pla Be	Metge
Gaia	Ga Pla Be	Música (vent)
Alba	Al Pla Be	Música (percussió i corda)
Ruben5	Rus Pla Be	Metgessa

Isa5	Iss Pla Be	Enginyera genètica
Rafa5	Ras Pla Be	Físic
Ana4	Anc Pla Be	Pintora
Sara7	Saσ Pla Be	Mestre
Marc13	Mat Pla Be	Astrònom
Isa13	IσT Pla Be	Enginyera genètica
Donald	Don Bur Ley	